



# YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi \*Sayı 165 \*Ocak-Şubat 2012 \*Fiyatı: 2 TL \*ISSN: 1302-7506

**“DOKUNAN YANACAĞSA” DOKUNACAĞIZ!**



# EM

# Jİ

# LIVIRIN!





# 2 Şubat şehitleri ölümsüzdür!

Bu, bir **Sevda**'dır  
Alıp yüreğini avucuna  
Koşmaktadır deli dolu şehrin  
sokaklarından  
Dağların doruklarına  
Onların ayak izlerine basa basa

Bu bir **Dilek**'tir  
Kar altında kalan umutların  
Her baharda yeşersin diyebilmektir  
Kışla gölgesi altında  
parçalanan ceylan çocuğun  
Parçalarını toplamasın analar  
Toplamasın görebilmektir

Bu bir **Özlem**'dir  
Süt kokulu bir bebenin terini  
Derinden içine çekebilmenin  
hasretidir  
Yüreğini dağlara yaslayıp  
Bulutların üzerinden mavzer elinde bakarken uçuruma  
Hayal etmektir çocuğunun gülüşünü

Bu, bir **Emel**'dir!  
Verebilmek için  
dünyayı çocuklara  
Çocukluğunu geride bırakıp  
Tırmanmaktır  
uçurumlardan yukarılara

Ve bu, bir **Eylem**'dir!  
Teslim almak için yeryüzünü  
Kadın olmak, insan olmak için  
Yangın yerine çevirmektir bu zulüm düzenini  
Yüreği eylem, bileği eylem kılmaktır

Sevdamız kara kışı  
bahara çevirmektir  
Dileğimiz alevi yangına  
Özlemimiz rüzgarı borana  
Emelimiz, teslimiyeti direnişe  
Ve Eylemimiz de ölümü  
ölümsüzlüğe çevirmek olacaktır

Eylemimiz yaşamak, yaşamak,  
yaşamak olacaktır!



# YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

2011 yılı devletin faşist özünün daha fazla açığa çıktığı bir yıl oldu. Faşizmin kendisin en çok gözler önüne serdiği konu elbette Kürt ulusal sorunuydu. Kürt ulusunun ardarda yaşadığı tutuklamaların üzerine bir de Wan depremi geldi. Devletin Kürt halkına karşı ortaya koyduğu 90 yıllık devlet politikasına deprem bile dur diyemedi. 2011 sonu da bu sürecin bir devamı oldu. Yeni yıla çok az bir gün kalmışken Roboski'de 35 Kürt genci ve çocuğu vahşice katledildi.

Acı haberler aldığımız, kinimizin bu acı haberlerle daha çok bilindiği, yurtseverlere yönelik yeni bir kapsamlı operasyon dalgasının gerçekleştirildiği süreçte 2012 yılına girmiş bulunuyoruz. 2012'ye adım attığımız şu günlerde tüm okurlarımıza yeni sayımızla merhaba diyoruz.

Yeni sayımızda Roboski katliamı gibi öne çıkan başlıkların dışında yeni bir dosya konusu

ile karşımızdayız. Bu sayımızda dosya konusu olarak örgütlenme meselesini ele aldık. TC bu derece saldırırken, bize diz çöktürmeye çalışırken örgütlenmekten başka çaremiz kalmamıştır. Dosyamız örgütsüz gençliği örgütlenmeye davet eden bir bölüm olmakla beraber, kendi örgütlü duruşumuzu da tekrar gözden geçirmemize vesile olacaktır.

Dosya konumuz dışında dikkat çeken bir başka bölüm de Wan izlenimleridir. İstanbul YDG yılbaşında Wan halkıyla birlikteydi. Bu birliktelikte açığa çıkan izlenimlerin ve röportajların ilgiyle okunacağını düşünüyoruz.

Bu sayımızda sizlere yeni bir köşemizi de sunuyoruz. Köşemiz çeşitli kavramların anlamlarını açıklayan bir sözlük köşesi. Eğitici ve bilgilendirici niteliği olan köşemiz seçilen kavramlar açısından düşünüldüğünde güncel gelişmelere dair vurguları da kapsıyor.

2012 isyan ateşimizin harlandığı bir yıl olacak, umudumuz daha da büyüyecektir.

İstanbul'da Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde 25-26 Şubat tarihlerinde gerçekleştirilecek, YDG 6. Konferansı'nda buluşmak üzere...

İ Ç İ N D E K S İ Z L E R	İsyan .....	2-3	Kadın Buluşması .....	26-29
	Wan depremi .....	4-7	Kolektifin Sesi .....	30-33
	Özgür Okul .....	10-11	Gençliğe Notlar .....	34
	Forum .....	13-14	Dosya .....	35-49
	Genç kadın .....	18-19	Mizah .....	58-60
	Denge Ciwanê .....	22-23	Bellek .....	62-64

## Yaygın süreli

**UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.**  
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam  
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:  
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33  
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem İLASLAN  
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven  
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34  
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

[www.yenidemokratgenclik.com](http://www.yenidemokratgenclik.com)  
[yenidemokratgenclik@hotmail.com](mailto:yenidemokratgenclik@hotmail.com)  
[yenidemokratgenclik@yahoo.com](mailto:yenidemokratgenclik@yahoo.com)

## BÜROLAR

**Kartal:** İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02  
**Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya  
**İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak  
**Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3  
**Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18  
**Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:  
(0428) 212 27 50  
**Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:  
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98  
**Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz  
**Avrupa Merkez Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya  
Tel: 0049 203 4060 958



## 2012 YILINDA DA

# KELEPÇELERİNİZ, İHA'LARINIZ VİZ GELİR BİZE VİZ!



TC adına açılım denilen taktik hamlesini lazım olduğunda bir daha çekip kullanmak üzere geride bırakmış bir biçimde yoluna devam etmektedir. Bu yolda TC'nin aslında yeni olmayan ve hiçbir zaman son bulmayan imhaya ve yok etmeye dayalı hamleleri çeşitli boyutlarıyla kaşımıza çıkmaktadır.

TC'nin devreye soktuğu emperyalist patentli açılım projesiyle hafızalarımızdan kazınmaya çalışılan birçok uygulama, yakın TC tarihinin sayfalarından fırlayıp, hayatımıza girmektedir. Bizzat devlet eliyle gerçekleştirilen Kürtlere yönelik toplu katliam politikası bu uygulamaların belki de en can yakıcısı olarak karşımıza çıkmıştır. Bu canımızı yakan, insan olanın yüreğini parçalamış olan vukuatlardan birisi geçtiğimiz günlerde gerçekleşmiştir. TC'nin insansız hava uçakları 35 tane Kürt gencini sözde gerilla zannederek vurmuştur. Hepimizin yüreğini dağılayan bu olay karşısında TC alçakça ve aymazca açıklamalar yapmıştır. Bu katliamın failleri için hava hoştur, yeni bir şey yoktur; TC'nin kanlı tarih sayfalarına yeni bir çizik daha atılmıştır, "o kadar".

### **35 Kürt yanlışlıkla öldürülmüş(!)**

TC'nin hepsi 20 yaşının altına olan gençlerimize yönelik gerçekleştirdiği katliamın yanlışlıkla gerçekleştirilmediğini ispat etmek hiç de zor değildir. Katliamın gerçekleştiği bölgede kime sorarsanız sorun aynı cevabı almak mümkündür; asker 35 Kürdün geçiş yaptığı yerden geril-

**TC adına açılım denilen taktik hamlesini lazım olduğunda bir daha çekip kullanmak üzere geride bırakmış bir biçimde yoluna devam etmektedir.**

lanın geçmediğini, "kaçakçıların" geçiş yolu olarak kullanıldığını bilmektedir. Katliamdan sağ kurtulan tek kişi olan Servet Encü de bu bilgileri doğrulamaktadır. Üzerine bomba yağdırılan çocuk ve gençlerden oluşan grubun içerisinde yaralıları olmasına karşın devlet kılımlı bile kıpırdatmamış, hatta halkımızdan ilk 12 saat katliam gizlenmiştir. Bu veriler TC'nin maksadını ayan beyan ortaya sermektedir.

Roboski katliamının bir hata olmadığını tespit etmek için katliam günü yaşanlara bakmak yeterlidir. Ancak bu katliamı gerçekleştiren TC'nin hangi saikten yola çıktığını idrak edebilmek için filmi daha geriye sarmak gerekecektir.

Yaz aylarının başında gerçekleşen genel seçimlerde egemenler bir sonraki adımlarının sinyallerini vermeye başlamışlardır. Seçim sonrasında ise BDP'nin oylarını ve etki alanını artırması, demokratik özerkliğin Ulusal Hareket tarafından ilan edilmesi TC için acil durum sinyalini devreye sokmuştur. Açılım sürecinin resmi bitiş süreci diyebileceğimiz, "yeni savaş konsepti"nin tartışıldığı MGK toplantısı ve ortaya çıkmaya başlayan sonuçları hepimiz tarafından bilinmektedir. O süreçte gerçekleştirilen saldırıları yarma amaçlı olarak devreye sokulan PKK eylemleri bahane edilerek AKP eliyle TC, özelde Ulusal Hareket'e, genelde ise tüm muhalif kesimlere yönelik topyekûn savaş ilan etmiştir.

Bu topyekûn savaş ilanının hemen akabinde hâlihazırda devam etmekte olan savaşın boyutları artmıştır. Egemenler MGK toplantısının yapıldığı Ağustos ayından beri "madem teslim olmadınız, sizi bitirmek için bize her yol mubahır" mesajını vermektedir.

Roboski'de yaşanan katliam, orada ölenlerin aileleri-

nin tahayyül edilemez acılarının üzerimizde yarattığı duygusal etki bir yana, olayın politik alt yapısı da ehemmiyet arz etmektedir. Roboski’de yaşanan katliam bir hata sonucu olmadığı gibi herhangi bir TSK komutanının kişisel emri olarak da algılanmamalıdır. Roboski katliamı Ağustos ayında gerçekleştirilen MGK toplantısının bir ürünüdür, topyekûn savaş denilen vahşet politikasının bir parçasıdır.

### ***Topyekun savaş: Kan, bir de kelepçe...***

Egemenler ve onların topyekûn savaş politikası Roboski’de 35 canımızı alırken Türkiye’nin dört bir yanında operasyonlar aralıksız sürmektedir. Öcalan’ın avukatlarının tutuklanmasının ardından, sıra gazetecilere gelmiştir. Kimin tutuklanıp, kimin serbest bırakılacağından önceden belli olduğu prosedürden öte bir anlamı olmayan soru süreçleri ile gazetecilerin de büyük bir kısmının tutuklanmasına karar verilmiştir.

Durup, nefes almadan siyasi soykırıma devam eden devlet geçtiğimiz günlerde KESK, BDP İstanbul binasını, Diyarbakır belediye binasını ve daha birçok kurumu basmış, yine birçok BDP’liyi gözaltına almıştır. Topyekûn savaş politikasının her aşamasına bahane bulan burjuva kamuoyu bu kez de Leyla Zana’nın “Artık silahlı mücadele bir noktaya geldi. Ben silahların bırakılmasını asla tartışmıyorum. O Kürtlerin sigortasıdır. Bu sorun var olduğu müddetçe o silahlar Kürtlerin güvencesidir.” sözlerini operasyonun tek gerekçesi olarak göstermiştir. Elbette Leyla Zana’nın sözleri gerçeğe işaret ettiği ve teslim olmamanın bir mesajı olduğu için devletin sinirini bozacak niteliktedir. Ancak diğer operasyonlar gibi bu operasyon da kapsamlı bir savaş politikasının parçasıdır.

### ***İnancımızı yok edemeyecek, geleceğimizi çalamayacaksınız!***

Gerek Türkiye’nin dört bir yanında devam eden tutuklamalar, gerek PKK lideri Öcalan’a yönelik olarak gerçekleştirilen tecrit içinde tecrit, gerekse de Roboski katliamı ele alındığında egemenlerin yaratmaya çalıştığı tablo gözler önüne sermektedir. Egemenler bizler için korkunç günler öngörmekte bu öngörülerini hayata geçirmek için her türlü alçakça oyunu, her türlü vahşiliği devreye sokmaktan imtina etmemektedir. TC’nin gerçekleştirdiği Roboski katliamının ve ara verilmeden devam eden sözde KCK operasyonları bir kez daha silahlı mücadelenin özelde Kürtlerin genel olarak da tüm halkımızın sigortası olduğunu göstermiştir. Tek yol, tek sigorta teslimiyete hayır diyerek, inadına mücadele etmektir.



**2011 yılına yasla, katliam ve operasyon haberleri ile veda etmiş, 2012 yılına ise egemenlerin tüm çabalarına rağmen sırtımızda ölen 35 canımızın sarı-kırmızı-yeşil örgülere sarılı tabutları sırtımızda, hevalerimizin tutuklanmasını protesto eden sloganlarımızla; özcesi isyanla girdik.**

### ***2012 yılı: Umut, kavga, isyan...***

2011 yılına yasla, katliam ve operasyon haberleri ile veda etmiş, 2012 yılına ise egemenlerin tüm çabalarına rağmen sırtımızda ölen 35 canımızın sarı-kırmızı-yeşil örgülere sarılı tabutları sırtımızda, hevalerimizin tutuklanmasını protesto eden sloganlarımızla; özcesi isyanla girdik. Bu isyanımızın büyüyeceğine, insanlarımızı vahşice katleden, düşüncelerimizi kelepçelemedikçe kollarımız kelepçeleyen zulüm saltanatının efendilerini boğacağına olan inancımız egemenler saldırdıkça güçlenmektedir.

Bu inancımızı göstermenin de bir parçası olarak ele aldığımız, aynı zamanda 5’lerimizi andığımız, Roboski’de katledilen 35 canımıza ithaf edeceğimiz Yeni Demokrat Gençlik’in bu yılki konferansı bizler için daha farklı bir anlam taşımaktadır. Konferansımızın ana gündemi Kürt ulusal sorunu cephesinden yaşanan gelişmeler göz önünde bulundurularak belirlenmiştir ve tam da bu noktada önemi hepimiz için artmıştır. Tüm okurlarımızın ilgiyle takip edeceğini, katkı sunacağını düşündüğümüz **YDG 6. Konferansı 25- 26 Aralık**’ta İstanbul’da **Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi**’nde gerçekleştirilecektir.

Son söz olarak şunu belirtmek gerekmektedir; egemenlerin bizlere yönelttiği tüm vahşete rağmen 2012 yılında umudumuz büyüyecek, kavgamız keskinleşecek, isyan ateşimiz harlanacaktır.

# Vurun ulan vurun ben kolay ölmem!

“...Vurulmuşum  
Düşüm, gecelerden kara  
Bir hayra yoranım çıkmaz  
Canım alırlar ecelsiz  
Sığdıramam kitaplara  
Şifre buyurmuş bir paşa  
Vurulmuşum hiç  
sorgusuz, yargısız.  
Vurun ulan  
Vurun,  
Ben kolay ölmem.  
Ocakta küllenmiş közüm.  
Karnımda sözüm var  
Haldan bilene.”



“Kilosu bir lira çayın sınırda. Hava karlı, yollar kaygandır asker de çoktur şimdi, sınırda katıra 60 kilodan fazlası çok gelir. Merkezde satsam 60 lira. Onca mayını, karıkışı aş ölümle burun buruna dur. 60 lira. Baba mesleğidir. Hoş başka ne yapacaksın bu dağlarda? Köyler boşaltıldı boşaltılalı ne hayvancılık kaldı ne ekip, biçme. Asker de biliyor ya bunu neyse, bilse bir dert bilmese bir dert. 60 liranın yarısını alıp askere vermek zoruma gitmiyor değil ama el mahkûm.”

Gece çok soğuktur bizim oralarda. Ellerin tutmaz, gözlerin görmez. Ama açtır evdekiler. Yine yüklendik katırları. Günlerden Perşembe. Yine amcaoğulları, kardeşler, hala çocukları düştük yola. En küçüğümüz 11 yaşında. Anası babası yok, evde 6 kardeş bekliyor. Az yalvarmadı amcasına onu da götürelim diye kaçağa. Yazıktır dedik; biz dayanamıyoruz sen ne yaparsın koca dağlarda. İnatçı. “**Mal jı nan tınne, ez çı bıkım apo?**” Daha ne diyessin üstüne, düştü geldi peşimize.

Yine türküler ısıtıyor ciğerimizi, bir de sınırdan alınmış ikinci kalite tütünün ateşi... Patika dar. Toplamda sorsarsan 35 kişiyiz. 35 kaçakçı. Katırlara vurduk yükü, az kaldı köye sabaha varılır.

Çay olaydı şimdi kömür sobanın üstünde, ateşte pişmiş tandır bir de. Hayali bile dolduruyor içimizi, hele ver gardaş diyorum aklıma düştükçe yarın sıcak elleri, hele ver şu cigaradan da bir nefes ben alayım...

Ölüm sıcak, ölüm soğuk, ölüm tuhaf. Umut vardı, köye varılacak sabaha yine dağlarındaki kar eşlik edecek soba üstündeki demliğe. Lakin ölüm tuhaf. PAT PAT PAT! Kaçın kardeşler, saldırdı hainler. Kaç Savaş, Serhat, Mahsum,

Cihan... Önce bir, iki, üç, dört, beş, on, on-beş, yirmi, yirmi-dört, otuz, otuz-beş... Sayamadık. Bir bir düştüdü buz gibi karlı dağlar üstüne. Gözler hızlı hızlı açıldı kapandı, gözler yavaş yavaş kapandı. Toprağa değen bedenimiz değildi; umutlarımız, ekmeğimiz, gençlerimiz, açlığımız, benliğimiz bir de evdekiler ne yer şimdi diye düşünüşümüz.

Bilemedik. Başka ekmek yiyecek kapı olsaydı gitmez miydik? Bunca kıyamet, zorluk. Bir de o şerefsizlere rüşvet. Kolay mıydı sandılar. Kolay mı sanıp 35 yüreğin üstüne hiç sorgusuz sualsiz bomba yağdırdılar. Ben diyeyim sana. Zor. Ama sen ne anlarsın, gözlerin kapalı emir vermek elbet kolay. Ölen az mı sandın senin kurşunlarınla. Dağ yücelerinde oğullarımız, kızlarımız neden orada sandın. Bunca zulme, ölüme kim dayanmış ki sen bizim dayanmamızı beklersin? 33’ü unutmamak biz. Dersim, Sivas, Maraş... Unutmamıştık hiçbirini de bu yaptığın göz göre göre, dışarıda orada burada barış deyişine mi kandık yoksa daha bombaları yağdırmadan askeri görüp kaçak sigara verdik diye bir şey olmazın umuduna mı düştük; bilemedik, bilemedik.

Ben diyeyim ama sana ey devlet dedikleri iki eli kanlı katil; biz ne sana kandık ne de üç kuruş etmez askerine. Biz ekmeğimizin peşine düştük, sen ekmeğin diyen canımıza. Elbet Şırnax dağları sana dar gelecek.

Elbet ananın ağıtları bir gün seni de delip geçecek. Benim ciğerim zaten yüz yıllardır yaralı. Oğlumu verdim sana kızımı aldın dağlarına. Ölüm, ölüm, ölüm. Bilemedin mi hala. Söylüyorum ya sana yıllardır. Bak yine diyeyim. Vurun ulan vurun ben kolay ölmem!

İstanbul’dan bir YDG’li





# ÖZGÜR BASIN VE SANSÜR

**Özgür basın ve sansür meselesi son haftalarda oldukça gündemde yer edinen bir konu olma özelliği taşımaktadır. Özellikle devletin 20 Aralık tarihinde Kürt ulusal hareketine yönelik yapmış olduğu operasyonlara yeni bir halka daha eklenmiştir.**

Özgür basın ve sansür meselesi son haftalarda oldukça gündemde yer edinen bir konu olma özelliği taşımaktadır. Özellikle devletin 20 Aralık tarihinde Kürt ulusal hareketine yönelik yapmış olduğu operasyonlara yeni bir halka daha eklenmiştir. Bu operasyonun en dikkat çekici yanı basın çalışanlarına yönelik olmasıdır. Operasyon kapsamında 48 gazeteci gözaltına alınmış, 35'i örgüt üyeliği adı altında tutuklanmıştır. Esasta bize pek yabancı gelmeyen bu propagandanın ne anlama geldiğini ezilen kitleler yakından bilmektedirler. Biz de konumuz içerisinde burjuva-feodal devletin neden ve niçin devrimci basını susturmaya yönelik adımlar attığını incelemeye çalışacağız.

Yaşadığımız toplumsal düzende hiçbir şey sınıflar üstü değerlendirilemez, toplumların davranışları, yaşam alışkanlıkları sürekli olarak bu pencereden değerlendirilmek zorundadır. Her davranış en nihayetinde bir sınıfın çıkarı ve bakış açısı ile doludur ve bu alana hizmet eder. Ve aslında yaşamlarımızda bu gerçekliğe göre şekillenmektedir. Herhangi bir olay karşısındaki yorumlama ve

tutum alma durumumuz bu temele yaslanır.

Emperyalizmin fiziki anlamda hakim olduğu sömürünün, açlığın, yoksulluğun, ulusların baskı altında olduğu, savaş ve işgallerin sürdüğü bir dünyada yaşamaktayız, tüm mücadele ve yönelimlerimiz bu haksız düzenin değişmesi, daha onurlu ve insan haysiyetine yakışır bir dünya inşa etme üzerine düğümlenir. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri bu haksızlığı sürdürürken, ezilen halkların bu durum karşısında olabildiğince sessiz kalmasını arzularlar ve olabildiğince gerçekleri halktan gizleyerek çeşitli demagojik haber, yorum ve propagandalarla halk üzerinde ideolojik varlıklarını sürdürmeye çalışırlar. Çünkü düzende ortaya çıkan sorunların bir kaynağı vardır ve aslında sorunun kaynağı düzenin kendisidir. İşte buradan hareketle bu sistemden kaynaklı sorunların gerçek nedenleri halktan gizlenmeye gayret edilirken halkın zihninde olabildiğince de çarpıtılıp boşaltılmaya çalışılır. Tam da burada emperyalist düzenin ve yerli işbirlikçilerinin ihtiyaç duyacağı malzemelerden en başta geleni genellikle basın ve medya ayağı ol-

maktadır. Basın ve medyanın etkin kullanımı için özel bir çaba gösterilir. Bu çaba sayesinde basın, medya kuruluşları oluşturulur, oluşturulan medya ağıyla toplum zihinsel olarak kuşatılıp esir alınmaya çalışılır, bu nedenden ötürü haberler ve gündemler halka doğru şekilde aktarılmaz, sorunların kaynağı sürekli gizlenir ve çarpıtılır. Dev medya kuruluşları halka doğru ve gerçeğe dayalı haber yorum taşımak yerine devleti ve sermaye kesimlerini korumaya yönelik haberleri yayınlamayı esasa alırlar. Buradaki temel prensip noktası emekçi halk olmak yerine burjuva devlet mekanizmasıdır. Burjuva devlet, halkı sömürür açlığa mahkum ederken halkta oluşabilecek tepkilerin önüne yalana dayalı burjuva medya ağıyla çıkar ve tepkileri en aza indirmeye çalışır. Temel kriter yalan çarpıtma ve devletin korunmasıdır.

Pratik olması açısından ülkemizden örnek verecek olursak, en yalın hali ile emekçilerin kıdem tazminatı gasp edilirken burjuva-feodal basın susmayı tercih eder. Yine ülkemizde uzun yıllara yayılan Sinanlı köylülerin toprak mücadelesi bilinmektedir. Toprak ağasının köylülerin topraklarını haksız şekilde gasp edip alması köylülerin haklı tepkilerine neden olmuştur. Ancak basın, toprak ağasının penceresinden köylülere baktığı için bu problemde yok sayılmıştır.

Burjuva medya için her zaman yapılması gereken birinci görev sermayenin çıkarlarını korumak ve bu doğrultuda yayın yapmaktır.

### ***Yurtsever, devrimci, sosyalist basın ve sansür***

Yukarıda kısa bir şekilde ifade etmeye çalıştığımız, sınıflı bir toplum düzeninin de basın ve medyanın bu gerçeklikten bağımsız ele alınmayacağı vurgusu üzerinde durmaya çalıştık. Bu paralelde konuyu devrimci demokratik basın yönünden de ele almamız gerekmektedir yine aynı zeminde sansür meselesini de açmaya çalışacağız.

Sınıflı toplumlarda burjuva medya, konu ve gündemlerini sermayenin yol göstericiliğinde uygularken, alternatifini olan devrimci ve sosyalist basında varlık kaynağını emekçi halkın gerçekliğinden almaktadır. Tavrını halktan ve gerçeklerden yana koyduğu için gerici düzen açısından sorun teşkil etmektedir. Onlar halkı aldatmaya çalışırken, devrimci basının bu duruma tavır alıp, yayını sürdürmesi tedirginliğin ve rahatsızlığın ana kay-



**Özellikle son dönemlerde Kürt ulusuna yönelik artarak sürmekte olan bir devlet terörü ile karşı karşıyayız, operasyonlar olabildiğince acımasız bir zeminde askeri, siyasi ve medya temelli yürütülmektedir. Yakın zamanda devletin 35 Kürt köylüsünü katletmesi ve yine 35'i esasta Kürt yurtsever basınına mensup gazetecilerin tutuklanması iki tipik örnektir.**

nağını oluşturmaktadır.

Konuyu biraz daha açacak olursak; Kürt ulusal meselesi sürekli gündemimizde olan başlıklardan biridir. Özellikle son dönemlerde Kürt ulusuna yönelik artarak sürmekte olan bir devlet terörü ile karşı karşıyayız, operasyonlar olabildiğince acımasız bir zeminde askeri, siyasi ve medya temelli yürütülmektedir. Yakın zamanda devletin 35 Kürt köylüsünü katletmesi ve yine 35'i esasta Kürt yurtsever basınına mensup gazetecilerin tutuklanması iki tipik örnektir.

Devlet bir taraftan katlederken diğer taraftan katledilen bir halkın sesi olan Kürt gazetecileri hapisanelere doldurmaktadır. Devam edersek, katledilen Kürt köylülerinin durumundan, dünya yurtsever, devrimci ve demokrat gazeteciler sayesinde haberdar olmuştur. Burjuva medya konudan haberdar olmasına rağmen olayı sessizlik içerisinde geçiştirmiş, ancak devletin konuyla ilgili açıklamasından sonra olaydan bahsetmeye başlamışlardır.

Ülkemizde egemen burjuva feodal sınıflar, halkın haklarına yönelik sürekli bir saldırı içerisinde dirler. Bu saldırılar kimi dönem artarak, kimi dönem hafifleyerek sürmektedir. Ancak bu öyle bir durumdur ki, hakim olan burjuva feodal sınıf kendini bu şekilde yaşatabilir. Yani





**İşte tam da burada devrimci-özgür basına büyük bir sorumluluk düşmektedir. Halkın haber alma özgürlüğü ve gerçeklere erişme hakkı doğrultusunda yayın yapan özgür basın bu boşluğun sermaye basını tarafından doldurulmayacağını çok iyi bilir.**

daha fazla hak gaspı, yoksulluk ve açlık. Ve yine bu haksızlığa karşı gelişebilecek halkın haklı ve meşru tepkilerine karşı, faşist zor ve baskı. Bahsettiğimiz unsurlar var olan sistemin dayanak noktalarıdır. Bu dayanak noktalarının yok olması, sistemin var olup olmamasıyla eş değerlik taşımaktadır. Mümkün olduğunca sistemin, halk üzerindeki sömürsününün teşhir olmaması ilk kuraldandır.

İşte tam da burada devrimci-özgür basına büyük bir sorumluluk düşmektedir. Halkın haber alma özgürlüğü ve gerçeklere erişme hakkı doğrultusunda yayın yapan özgür basın bu boşluğun sermaye basını tarafından doldurulmayacağını çok iyi bilir. Ve bu minvalden hareketle gerçek ve devrimci gazeteciliği kendisine rehber alarak basın alanında önemli bir sorumluluğu yerine getirmeye çalışarak, hakları gasp edilip gelecekleri ellerinden alınan emekçilerin, ezilen ulus ve halkların sesi olmaya çalışır. Devrimci basın bu sorumluluğu yerine getirirken ardı arkası kesilmeyen saldırılarla da karşılaşmaya başlar. Burjuva feodal sınıflar bu tür bir gazetecilikten pek haz etmezler, halka teşhir olmak en büyük kaygıdır bu kaygılar sayesinde devrimci, demokratik, özgür basını çeşitli yollarla susturmayı ilk çare olarak görürler. Özgür basın çalışanlarına işkence, tutuklama ve katletmeye varan pratikler sergileyen devlet, kimi yerlerde gazeteleri yasaklamakta sayılarını toplamakta koyu bir sansüre tabi tutmaktadır.

Özgür gazeteciliğin sorumluluğuyla hareket eden birçok gazete saldırılardan üzerlerine düşenleri almaktadırlar.

İşte bu saldırılar sonucudur ki birçok devrimci ve demokrat basın çalışanı gazeteci onlarca yılla yargılanmakta hapisaneleri doldurmaktadırlar. Kürt ulusal sorununda sorumlu davranan 35 özgür basın çalışanı gazeteci bu nedenlerden ötürü tutuklanmışlardır. Devletin Kürt halkına reva gördüğü katliamı sessizlik içerisinde yürütme çabasını engelledikleri için hapisanelerdedirler.

Bir başka örnek; Tekel işçileri direnirken burjuva basın bu duruma sessiz kalmayı tercih etmiş burjuvazinin çıkarları için işçi sınıfının bu direnişi görmezden gelmişti. Ancak devrimci ve demokratik basın bu durum karşısında aynı tavrı sergilemiyor işçilerin sesi olmaya çalışıyordu.

### **Sonuç olarak;**

Yukarıda vurgulamaya çalıştığımız, sınıflı toplumlarda hiçbir şeyin sınıflardan ayrı ele alınamayacağı gerçekliğini yazı içerisinde vurgulamaya çalıştık. Son dönemlerde gazetecilere yönelik artan bunca saldırının bir gerekçesi olmak zorundaydı, bu da devletin anladığı dilden bir gerekçe değil bilimsel bir gerekçe ve yanıtı. Özcesi gazeteciler burjuva diktatörlük altında devrimci gazetecilik yaptıkları için tehdit edilip tutuklanmakta ve gazeteleri sansüre uğramaktadır. Her ne kadar bu saldırılar artsa da ideolojik gıdasını işçi sınıfının yeni kültüründen alan özgür basın anlayışı, yoluna her zaman ki gibi devam etmesini de bilecektir.

**Çanakkale'den bir YDG'li**



# HAYATIMIZDA BİR AYRIK OTU!

## İDRİS NAİM ŞAHİN ÇOK MU KOMİK?

AKP'nin nadide bakanlarından **İdris Naim Şahin**. Kendisi Erdoğan'ın eski arkadaşlarından olur. Yağmurda beraber ıslandıklarından, aynı yolda uzunca süre yürüdüklerinden bahsedenler. O da Erdoğan gibi şöhret basamaklarını çiftler çiftler atlayanlardan. Hatta bu mutlu serüven boyunca hiç ayrılmadıkları rivayet edilir. 2002 yılından bu yana kendisi bakanlık yapar. AKP'nin kilit isimlerindedir yani. Erdoğan'ın sırdaşı olur. Bakanın, hayatımıza neşe getirmesi ise İçişleri Bakanı olmasına denk gelir. Malum ya AKP, 12 Haziran seçimlerinden her iki kişiden birinin oyunu almıştır. Bu büyük seçim başarısı kalfalıktan ustalık dönemine geçiş için vizedir.

Çok beklememize gerek kalmadan, seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz ustalık dönemi adeta bir karabasan gibi üzerimize çökuverdi. Ustalık devri meğerse büyük bir süre avıymış. Gazetecilerin, avukatların, devrimci, ilericiler ve binlerce yurtseverin gözaltına alınarak tutuklanması. Ustalıktan kasıt, iddiaya bile gerek duyulmadan hemen herkesin dört duvara tıklılmasıymış. Başbakanın işaret ettiklerinin derdest edilmesi, susturulması, dünyanın başlarına yıkılmasıymış.

Başbakanı demokrasi havarisi ilan edenler, AKP kontenjanına girmek için havada takla atanlar, hükümetin şemsiyesi altına girmek için herkese çamur atmaktan çekinmeyenler, ellerini iktidarın kana buladığı suyla yıkananlar, çok mu şaşırdınız? Aslında çok da şaşırmadınız. En az sizde bizim kadar biliyorsunuz her şeyi. Lakin işinize gelmez gerçeği dosdoğru, yalansız söylemek. İtikadınıza ters gelir, çünkü siz çalmadan, çırpmadan

yaşayamazsınız. Karanlıkta yaşamaya mahkum yarasalar gibisiniz. Azıcık aydınlık gördünüz mü yeri göğü inletirsiniz, ışık iyi gelmez size. Yani sizde çok iyi bilirsiniz çarkın nasıl döndüğünü de öyle devam etsin diyedir tüm yalanlarımız.

Bize gelince, elbette şaşırmadık. Neden şaşıralım ki? Mermilerini kadından çocuktan da sakınmayan onlar değil miydi? Ceylanları havanlarla paramparça eden, bir halkın dilini, kültürünü yok sayan, aşağılayan, inkar eden?

Evet onlardı! Öyleyse niye şaşıralım ki? AKP'nin yaptığı bizce malumu ilan etmektir. Maskeyi çıkarıp atmak, kanlı dişlerini cümle aleme göstermektir. AKP'nin yaptığı bunun ötesi değildir. Yani maskeli balonun sonuna geldik. Artık toplumun yarısının desteği arkasında ya bu zatların. Bu kibir, bu kin, bu nefret, bu öfke ve en önemlisi bu korku bundan! Bütün bir ülke onların karanlığını paylaşsın istiyorlar ama bir türlü başaramıyorlar. Hızla sona yaklaşıyorlar, mezarlarını kazıyorlar, tüm çiçekleri koparabileceklerini sanmaları bundan. Hiddetlendikçe, sertleştikçe, korku dağlarını büyüttükçe, tir tir titriyorlar. Çünkü çok iyi biliyorlar zulümle abad olunmayacağını. Çok iyi biliyorlar ecelin kapıda beklediğini. Güç onları sarhoş etti anlaşılan. Fütursuzca saldırmaları bundan.

### *Zeki mi zeki!*

O da onlardan biri. Ustalık döneminin komutanlarından, ustalardan biri yani. Samimi mi samimi, dürüst mü dürüst. Doğrusu bu ya fikri neyse zikri de o. Sağa sola hiç kıvrırmıyor dosdoğru söylüyor. Öyle içten yani. Onu hep-

**Şahin'in incileri saymakla bitmez.  
Prof Dr Büşra Ersanlı hakkında daha  
gözaltında iken fetva vermişliği de vardır  
muhteremin.**

miz tanıyoruz. Hepimiz tanımak zorunda kaldık daha doğrusu. En son BDP'li milletvekillerine “**siz on para et-messiniz**” diye kükrerken görmüştük kendisini. Nasıl da bağıırıyordu! Hani maazallah BDP'lilerden biri eline düşse, lime lime doğrayacak, parça parça edecek. Kurt misali pençeleriyle rakibini mahvedecek sonra hızını almayıp ölüsüne de saldıracak. Neyse ki meclis var da zor tutuyor kendisi. Malum ya “demokrasinin” ve “özgürlüğün” beşiği orası. Artık o kadarına katlanacak.

Bu faşist artığı, Kürt düşmanı beyefendi, AKP'nin söylemek istediklerine tercüman mı ne? Epey de birikmişliği var hazır. Elde de böyle bir değerli hazine kullanmamak olur mu? Bundan iyisi mi bulunacak?;

**“Devlet düzendir, devlet hukuktur, devlet hiyerarşidir. Devlet, mülkiyettir, devlet namustur, devlet özgürlüktür, devlet, hayatın ta kendisidir”** buyurmuş bakan. Kafayı devlete fena takmış yani. Hücreleri devlet diye haykırmakta. Öylesine bağlı yani. İçişleri bakanımız olması kendisine az gelmiş anlaşılın, hedefi büyük. Devlet hayatın kendisiyse o da onun bakanı olmalı. Ne mutlu bize değil mi? Ne diyordu Mussolini 1932 yılın da faşizm üzerine; **“Gerçek özgürlük, devletin ve devlet içinde yer alan bireyin özgürlüğüdür. Bir faşist için, her şey devletin içindedir, biraz kıymeti olan manevi ya da beşeri hiçbir şey devletin dışında yer almaz. Bu anlamda faşizm totaliterdir, faşist bir devlet bütün değerlerin bir sentezidir, faşist devlet bu değerleri yorumlar, genişletir ve halkın bütün hayatını kuvvetlendirir.”**

Mussolini'den ilham almış katıksız bir faşist karşı-mızdaki. Devleti dışında hiçbir şeye tahammülü yok. Gözü gibi korur onu düşmanlarından. Küçük büyük ayırt etmez, her şeye karşın canını siper eder. Öyle şiirmiş, resimmiş, tuvalmiş ona sökmaz. O, devletine gelebilecek en küçük saldırının kokusunu kurt misali önceden duyar, his-seder, önlem alır, avını parçalar.

Gerektiğinde yargıdır, gerektiğinde yürütmedir, gerektiğinde yasamadır. Söz konusu devlet olduğunda her şey onun için teferruattır. İş bitiricidir, bir **“korkunç”** zekidir. Bir çırpıda anlaması zor yanıtlar verir, her cümle-sinde zeka pırıltıları görülür.

Temmuz 2011'de Silvan'da yaşanan çatışmada uçak-ların bombardımanı sonucu çıkan ve askerlerinde öldüğü

olayla ilgili soruları yanıtlamışlığı vardır örneğin: **“Yan-gın çıkmıştır, yangının sebepleri şu an çıkmış yangını geri getirecek değil... Üç beş sebebi vardır: Yani yan-gın ya ateşle çıkar ya bombayla çıkar, ya roketle çıkar, ya benzinle çıkar. Çıkar yani netice itibariyle yanmış-tır, yanmıştır, yakılmıştır. Yani sebebini araştırmak, sebebini söylemek bir şey ifade etmiyor şu anda.”**

**Güldürmeyen, Hatta Tiksendiren  
Bir Komiklik!**

Şahin'in incileri saymakla bitmez. Prof Dr Büşra Er-sanlı hakkında daha gözaltında iken fetva vermişliği de vardır muhteremin. Kendisi iyi bir bahçivandır aslında. Otların zehirli olanını olmayanından ayırmasını iyi bilen-lerden olur. Tüm otları yolmak ya da yakmak gibi dahi-yane çözümleri vardır. Bakmayın sürekli ağzından köpükler saçarak konuştuğunda çokta espirilidir aynı za-manda. Wan'da devletzedelere çok moral vermiştir za-manında. Kış ortasında yazlık çadırlarda sobasız ısınmaya çalışanlara **“Saray gibi yerde kalıyorsunuz, hiç davet etmiyorsunuz”** demiştir misal. O kadar komiktir. Gül-dürmeyen bir komikliği vardır.

Hatta insanda öfke uyandıran bir pervasızlığı. Çok da insancıldır kendisi. Halden anlar. Ortama uygun sözler bulup söylemesini iyi bilir. Misal geçen yıl Samsun'da düğünden dönerden “yanlışlıkla” gerilla zannedilip kurşun yağmuruna tutulan kardeşlerin ailesini asla yalnız bırakmamıştır. Kurşun sağanağı altında çocuklarından biri katledilen aileye başsağılığına gitmiştir mesela. O, yine her durumda, iyimser, pozitif bakış açısı, o devletini el üs-tünde tutan duyarlılığı burada da ortaya çıkmıştır: **“... Her şey olabilir hayatta... Aksilik ya öbürü de ölebi-lirdi. Sonuçta bir an, bir mekan, bir zaman, bir ortam var. Bunun bir de arka planı var. Durup dururken ol-muyor. O kadermiş, yaşanacakmış, yaşandı.”**

Öylesine vakur, öylesine metin. Duyan çocuklar mer-milerin üstüne atmış kendini ya da çığ kopmuşta kurşun yağmuru altında kalmış zanneder. Öyle tesadüf yani, öyle beklenmedik...

İdris Naim Şahin, bizce kimilerinin dediği gibi bir ma-rangoz hatasının çok ötesidir. Tamam, haksızlık etmeye-lim belki seleflerine göre öyledir ama diğerlerinin de ondan tek farkı yontulma oranıdır. Ancak malzeme aynı-dır, zihniyet aynıdır, kaygı benzerdir amaç ortaktır.

Zulüm üzerine kurulu bu devletin ayakta kalmasıdır ortak paydaları. Hem marongazdan tüm çıkanlar birbirine bu kadar benziyorsa o zaman marangoza da bir bakmak gerekmez mi?

(Bir YDG Okuru)



Ö  
Z  
G  
Ü  
RO  
K  
U  
L

## Sisteme olan öfkenin militan yüzüdür liseliler!



**Bu dağınık henüz,  
politikleşmemiş öfkeyi  
sistemleştirebilmeli,  
politik bir düzeye getirip  
bu öfkeyi sistemin  
aleyhine çevirebilmeliyiz.**

Yıllardan beri süregelen ve daha da devam edecek olan zulmün, öfkenin harmanlandığı zamanlardan geçiyoruz şu süreçlerde. Dört bir yandan baskıların, sindirmelerin, katliamların yapıldığı ve yine aynı zamanda serhıldanların örüldüğü, grevlerin hayat bulduğu, öfkenin katmerlendiği, sistemin daha da köşeye sıkıştığı bir süreçten de geçiyoruz. Bir yandan yine iktidar sahipleri “eşitliği sağlamak için” katsayıyı kaldırıyor, diğer yandan bir bütün gençliğe her gün ayrı bir operasyon düzenleniyor, sokaklarda gözaltı terörü estiriliyor, okullar her geçen gün ayrı bir soygun sistemiyle sömürülmeye çalışılıyor.

Böylesi bir süreçte bir bütün halk gençliğinin üstüne düşen görevler var elbette ki. Devlet terörüne karşı daima anti-faşist bir tutum sergilemek, serhıldanlar yaratmak, okullarda yapılan her türlü baskıya karşı koymak vs. olarak sıralayabiliriz bunları.

Böylesi bir süreçte biz liselilerin de gençliğin en dinamik kesimi olduğunu da göz önünde bulundurursak her türlü saldırıya refleksi ve militan eylem koyma tavrımızı geliştirmemiz gerektiği bilincini bir bütün faaliyetimize yedirmeliyiz. Elbette ki bunlar bulduğumuz alanın özgüllüğünde, yürüteceğimiz faaliyetlerde can bulacaktır.

Bu bağlamda lise faaliyetimiz ciddi anlamda önemli

bir noktada duruyor. Çünkü bizler biliyoruz ki o “deli”kanlılığın verdiği öfkeyle, hınçla ve gözükaralılıkla birçok militan eylemin ön saflarını göğüsleyen dün olduğu gibi bugün de liselilerdir. Ama bu noktada asıl önemli olan bu öfkeyi, gözükaralılığı doğru bir şekilde ve doğru yöntemlerle kararlılığımızı da göstererek doğru yerlere, yani devrime kanalize etmeyi kendimize parola haline getirmektir.

Hali hazırda birçok gencin içinde bazen fark ederek bazen bilinçsizce gelişen öfke mevcut. Bazen sınavdan çıkınca oturup ağlayan bir liseliden; kantin fiyatlarına, müdüre, okulda toplanan paralara tamamen refleksif söylenen küfürlere kadar hepsinin altında yatanın sisteme karşı duyulan öfke olduğunu kavrayabiliyoruz.

Bu dağınık henüz, politikleşmemiş öfkeyi sistemleştirebilmeli, politik bir düzeye getirip bu öfkeyi sistemin aleyhine çevirebilmeliyiz.

Liseli gençliğin militan öfkeleriyle öne çıkan Deniz, Mahir, İbrahim gibi devrimci önderlere duyduğu sempati aslında sisteme duyduğu öfkenin bir başka belirtisidir. Bu önderlere duyulan sempati elbette ki önderlerin fikirlerinde yatan sistemi yıkmaya, sistemi eleştirme ve devrim için hayatlarını bir saniye bile düşünmeden feda etmelerinden geçmektedir. Tam da

bu noktada biz liselilerin yapması gereken elzem şeyler var. Bu öfkeyi örgütlemek, örgütlü mücadelenin temellerine oturtmak ve yapacağımız militan eylemlerle gençliğin ilgisini çekmeye çalışmaktır.

Geçtiğimiz süreçlerde YGS'deki şifre skandalıyla beraber liselilerin yaptığı bir çok eylemsellikte militan çizginin hakim olduğunu bir çok kez gördük. Bu tarz eylemleri sadece yılda birkaç kez değil, yapılan her saldırının (geleceksizlik politikalarından, sömürü politikalarına kadar uzanan geniş bir yelpaze) aslında şifre skandalından bağımsız olmadığı bilinciyle yaklaşmalı ve bu bilinci bir bütün liseli gençliğe vermeye çalışmalıyız.

Bazı dönemler liseli gençliğin aşırı yozluğundan ya da sınavlardan, derslerden başka bir şeyle uğraşmadığından dem vurarak faaliyetimize "nedenler" bularak yeteri kadar yoğunlaşamayabiliyoruz.

Bu elbette ki "Dünyayı temellerden sarsacak bir davanın" neferleri olan bizlerin misyonuna uygun düşmeyen söylemlerdir. Unutmayalım ki yıllardır bu sistemin içinde yaşayan gençler elbette ki sistemden/sistemin getirdiklerinden etkilenecektir (bizlerde

dahi hala sistemin ciddi izleri görüldüğü gerçeğini unutmamak gerekiyor.) Asıl bu noktadan sonra bizlere görevler düşüyor işte. En başından beri anlattığımız yere tekabül ediyor bir noktada bu söylediklerimiz. Öğrencilerin sınav çelişkilerini, gelecek çelişkilerini, yoz yaşamın onlardan götürdüklarini bıkıp usanmadan anlatmak gerekiyor.

Özellikle önemli süreçlerden geçtiğimiz şu tarihlerde sistemi, biz halk gençliğinin bir parçası olan liseliler de elinden geldiğince teşhirini yapmalı gücümüzün son zerresine kadar örgütlemeye/örgütlenmeye adanmalıyız. Hem politik olarak kendimizi geliştirmeli (ki militanlığın ön ayaklarından biri de budur zaten) hem de yapılan her saldırıya karşı militan eylemler koyarak bir bütün halk gençliğinin öfkelerini devrime kanalizetme çabasından asla vazgeçmemeliyiz.

Ve elbette ki şunu unutmamak gerekiyor; kitleler halinde liseli gençliğin ilgisini çekmek istiyorsak önce militanlaşmalı beraberinde öfkeleri açığa çıkartacak, militan eylem hatları örmeliyiz. Unutmayalım ki iddiamız büyük, alınacak çok yol var ve öfkeler her geçen gün kabarıyor.

## 2011 yılında gençlik mücadelesi

### Öğrenci gençliğin direniş mevsizi **ÜNİVERSİTELER**

- 2010 yılının sonlarında öğrenci hareketi, çeşitli hareketlenmelerle gündemleşti. Önce Genç-Sen'in Dolmabahçe eylemi ve öğrencilere uygulanan polis terörü, ardından da Ankara Üniversitesi'ne gelen **Burhan Kuzu** ve **Süheyl Batum** gibi halk düşmanlarının öğrencilerden gereken cevabı alması gündem oldu.

Öğrenci hareketlerinin 2011 yılındaki başlangıcı ODTÜ'deki "**BAŞKALDIRIYORUZ**" eylemiydi. Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerden oluşan yüzlerce kişi önlerinde kurulan polis barikatları ve panzerlerine karşı militanca direndiler. Bu direnişi sönmülmendirmeye çalışan faşist devlet yüzü aşkın öğrenciye soruşturma açtı. ODTÜ geleceği, 2011 yılının başında öğrenci hareketleri için umut ışığı oldu.

- Öğrenci eylemlerinin gündemleştiği bu süreçte son olarak YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın halk gençliği nez-

dinde hiçbir temsili değeri olmayan "Öğrenci Temsilcileri" ile toplantısını gerçek temsilciler protesto etti. Yusuf Ziya Özcan Jaguar'lı, Jeep'li öğrencilerle lüks salonlarda toplantı yaparken dışarıda halk gençliğinin temsilcileri polislerin terörüyle karşı karşıya kaldı.

- YÖK, ÖSYM, Cumhurbaşkanı ve çeşitli emperyalist kurumların katıldığı "Uluslar Arası Yüksek Öğretim Kongresi", 27-29 Mayıs tarihleri arasında "Yeni Yönelişler ve Sorunlar" gündemiyle İstanbul Swiss Hotel'de düzenlendi. Öğrencilerin dışında her türlü gerici-faşist-emperyalist unsurun olduğu bu toplantının gündemleri, kuşkusuz ki öğrenci gençliğin çıkarları için değil egemenlerin çıkarları için düzenlenmişti. Buna karşı söz-yetki-karar hakkını savunan devrimci, demokrat öğrenciler "**biz de varız**" demek için Swiss Hotel'e gitmeye çalıştılar. YDG olarak bizim de gündemleş-tirdiğimiz ve merkezi olarak ele aldığımız bu kongrenin halk



gençliğine kapılarını açmayacağı ve her türlü gücüyle saldıracığı TC gerçekliği içerisinde biliniyordu. Toplantının yapıldığı üç gün boyunca öğrenciler protesto için sokaklardaydı. Polisin öğrencilere tepkisi ise tazyikli su, biber gazı, cop ve gözaltı oldu. Yer yer polisin saldırısına karşı pasif direnişler sergilenirken yer yer de çatışmalar yaşandı.

- Küresel sermayenin üniversitelere kadar girmesi ve üniversitelerin ticarileşmesiyle birlikte üniversite gençliğinin gündemlerinden biri de bu ticarileşmeye karşı çıkmaktı. Bu karşı çıkışın en güzel örneği de Boğaziçi Üniversitesi'ndeki Starbucks'ın açılması ve öğrencilerin burayı işgal etmesiydi. Paralı eğitimin dayatmalarıyla öğrenciler ucuz yemek bile yiyemez oldu. Çünkü bu yerleri emperyalist şirketler işgal etti. Buna karşı çıkan öğrenciler de Starbucks'ı işgal etti. Başlangıçta dar bir bileşenle başlayan işgal devamında kitleselleşerek büyüdü ve ODTÜ, Gaziantep Üniversitesi gibi yerlere sıçradı. Bu üniversitelerden destek çağrıları geldi. Starbucks işgali de tutuklu öğrencilerle Hopa davasıyla dayanışarak ve HES'leri ve Uludere-Roboski katliamını teşhir ederek boyutlandı.

- Halk gençliğinin bitmeyen enerjisini bitirmeye çalışan faşist diktatörlük, bu yıl da geleneğini sürdürerek hakkını arayan ve mücadele eden gençleri baskıyla yıldırıyordu. Artvin - Hopa davasıyla muhalif gençler "Devrimci Karargah" adı altında tutuklandılar. ODTÜ'deki 27-29 Mayıs'taki direnişlere devlet göz altılarla, tutuklamalarla cevap verdi. Starbucks işgaline karşı Boğaziçi Üniversitesi 2. sınıf öğrencisi Şeyma'yı tutuklayarak cevap verdi. Parasız eğitim isteyen öğrencilere karşı üniversiteleri tutuklayarak cevap verdi. Birçok mücadeleyle birçok direnişle adını duyuran Genç Sen'i kapatarak cevap verdi. Öğrenci öz örgütlülüğü

olma hedefiyle yola çıkan ve öğrencilerin en temel ve en meşru hakları için mücadele eden Genç-Sen, devletin en temel en meşru hak alma mücadelesine tahammül edemeyen faşist yapıyla karşı karşıya kaldı.

### ***YGS ve LYS'nin Gölgesinde Liseler***

Dershane-okul-sınavlar üçgeninde sıkışık kalan, sömürülen, kendi geleceğini yaratmaya çalışan ve arayış içerisinde olan liseli gençliğin devrimci önderlere sempatisinin arttığı, sisteme olan öfkesinin kabardığı bu dönemde, zaten bir sömürü aracı olan YGS ve LYS'nin "şifresinin çözülmesi" liseli gençliğin gündemi oldu. Artvinli bir avukatın fark ettiği YGS şifresi gençliği ayağa kaldırdı. Şifrenin ortaya çıkmasının hemen ardından Türkiye'nin dört bir yanından binlerce liseli genç sokağa döküldü.

Daha çok sosyal paylaşım ağlarından örgütlenen liselileri susturmak için onlarca açıklama yapan ÖSYM başkanı Ali Demir tabir-i caizse yüzüne gözüne bulaştırdı. Üstüne istifa da etmeyerek rezilliklerini meşrulaştırmaya çalışması liseli gençliğin sisteme olan güvenini bir kez daha sarstı. Yapılan eylemlerin vurgusu kimi zaman parasız ve sınavsız bir eğitim isteği olsa da genel olarak sınavın iptal edilmesi ve ÖSYM başkanının istifa etmesi talebi üzerinedir. Liseli gençliğin bu hareketi Haziran-Temmuz aylarına kadar devam etti.

### ***Serhildanların Simgesi Kürt Gençliği***

Kürt gençliği bu yılda birçok ulusal talebi dillendiren eylemde yine en ön saflardaydı. Anadilde eğitim kapsamında demokratik taleplerle öne çıkan Kürt gençliği bu kampanyayla ilkokullardan üniversitelere kadar boykot eylemlikle-riyle özellikle Kürdistan coğrafyasında etkili süreçler ördü.

Bu sürecin öncesinde olduğu gibi sonrasında da Kürt gençliğine yönelik baskı ve sindirme politikaları da devam





etti. KCK operasyonları kapsamında yüzlerce yurtsever genç tutuklandı. Tutuklamalara tepki olarak birçok alanda (üniversitelerden, meydan eylemlerine kadar) eylemler örgütlendi. Kitlesele geçen bu eylemler, Kürt gençlerinin en önde yer aldığı çatışmalı eylemlere de sahne oldu. Devletin gençliğe dönük saldırıların fiziki boyutunun en fazla vücut bulduğu saldırılar yine Kürt gençliğine dönüktü. Murat Elibol'un Bağlar'da bir eylem sırasında polis kurşunuyla öldürülmesi bunun en bariz örneğiydi. Üniversiteli Kürt gençliğine dönük operasyonlar özellikle son süreçlerde çok daha fazla arttı. Üniversiteleri Kürt gençliğinden "temizleme" kapsamında yapılan gözaltı terörüyle okuyan birçok üniversiteli Kürt öğrenci hapisanelere tıklandı. Yine puşi davasıyla gündeme gelen Cihan Kırmızıgül'ün davası da başta medya olmak üzere birçok alanda ses getirdi.

### ***Dünya'da Gençlik Hareketleri***

İlk olarak 2007 yılında açığa çıkan ve her geçen gün artarak büyüyen ekonomik kriz dünya çapında da birçok gençlik hareketine sahne oldu.

- 2011 yılında Dünya gençlik hareketinin can bulduğu ilk eylemler Yunanistan'da gerçekleşti. Yunanistan hükümetinin ekonomik krizden kaynaklı uygulamaya koyduğu kemer sıkma politikalarına karşı binlerce genç sokaklara döküldü. Genelde sosyal paylaşım ağlarından örgütlenen binlerce üniversiteli genç Atina Sindagma Meydanı'nda birçok militanca eylem gerçekleştirdi.

- Şili'de parasız ve kaliteli eğitim isteyen öğrencilerin yaptığı eylemler dünya çapında ses getiren olaylara sahne oldu. 6-7 ay boyunca öğrenciler nitelikli bir eğitim için sokakları doldurdular. Şili polislerinin azgınca saldırılarına karşı öğrenciler militanca eylemlerini sürdürdüler. Bu süreç boyunca yüzlerce öğrenci gözaltına alınırken birçok eylemci ve polis de yaralandı. Yapılan bu gösteriler başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere dünyanın birçok yerinde yankı buldu.

- Ekonomik kriz genç işsiz oranının % 40 olduğu İspanya gençliğini de sokağa döktü. Madrid'deki Castellana Bulvarı'nı işgal eden halk iş, sosyal güvenlik, emeklilik gibi taleplerle meydanlara çıktı. Aynı şekilde gerçek demokrasi istemiyle LGBT bireylerden anarşist gruplara kadar birçok farklı yapılanmanın katılımıyla günlerce süren eylemler gerçekleştirildi.

- Eylemlerin can bulduğu bir diğer nokta da ABD'nin finans sektörünün kalbi Wall Street'ti. Gelir dağılımındaki eşitsizliğe ve emperyalist şirketlerin Amerika yönetimindeki etkisine karşı çoğunluğunu gençliğin oluşturduğu binlerce kişi Wall Street Meydanı'nı işgal etti. "Biz % 99'uz" sloganıyla 17 Eylül'de başlayan bu işgal 2012 yılında da varlığını

sürdüremektedir. Başlangıcında daha dar kapsamlı sürdürülen "Wall Street'i işgal et!" eylemleri, sonrasında genişleyerek bir bütün Dünya kamuoyunu etkilemesine rağmen büyük medya kuruluşları işgali çok fazla gündemleştirmede. Wall Street Meydanı'nda kamp kuran kitle ABD hükümetinin yıldırma politikalarına karşı direndi. Hükümet, Wall Street Meydanı'nın ışıklarını kestiğinde kendi elektriklerini üreten ve çadırları toplanmaya çalışıldığında yine kendi imkânlarıyla kendi kamplarını kuran işgalciler bunun "serserilik" olmadığını orada duran kitlenin üreten bir noktada da durduğunu başta hükümet olmak üzere bütün bir dünyaya gösterdiler. Ayrıca bu direniş Washington gibi ABD'nin birçok şehrine ve eyaletine yayılmaya başlamaktadır.

### ***2012***

Geçtiğimiz yıl karşımıza çıkan bu tablo bizlere 2012 yılının nasıl yaşanacağını, nasıl gelişmelerle karşı karşıya kalacağımızı göstermektedir. Dünya çapında etkisini sürdüren ekonomik krizin sonuçları, halkların büyüyen isyanı ve devletlerin bu isyana yönelik baskı politikalarıyla kendini göstermeye devam edecektir.

Ülkemizde ise kaynayan kazan Kürt ulusal sorunu açısından baskı politikaları artacaktır. Yeni yıla Kürt ulusu 35 tane evladını kaybederek, yas içerisinde girmiştir. Bu katliam yetmezmiş gibi operasyonlar aralıksız devam etmektedir. 2012 yılında boyutlanarak devam eden siyasi soykırım politikasının devam edeceği açıktır.

Özcesi 2011 yılı 2012'de yaşanacakların haberini vermektedir. 2012 yılında egemenlerin saldırıları artacaktır. Tam da bu yüzden halk gençliğinin önümüzdeki yıl daha fazla örgütlenmeye, daha fazla güçlenmeye ihtiyacı vardır.





# KAMPÜSTEN

## YÖK karşıtı mücadeleyi yükseltelim!

# BU SESİ SUSTURAMAZSINIZ!

## YÖK'E HAYIR!

YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın görev süresinin dolması ve yerine Gökhan Çetinsaya'nın atanmasıyla birlikte YÖK etrafında dönen tartışmalarında bir kez daha gündemleşmesine neden oldu. Kuşkusuz YÖK ülkemizde öğrenci gençlik hareketi açısından taşıdığı önem açısından her dönem tartışma konusu olmaya devam edecektir.

Özellikle 6 Kasım süreçlerinde ve yükseköğretimle ilgili gündemlerde YÖK ile ilgili konulara burada çokça yer verdik. Ancak YÖK'ün ortaya çıkış sürecine hangi amaçla ne sonucu ortaya çıktığına bir kez daha değinmek YÖK'ü doğru kavramak açısından oldukça anlamlı. Egemenlerin 12 Eylül Askeri Darbesiyle yükseköğretim alanını denetim altında tutmak adına ortaya çıkmış bir kurumdur.

Kuruluşundan bu yana da yükseköğretimin piyasanın ihtiyaçlarına uygun hale gelmesi içinde elinden geleni yapmıştır. Üniversite öğrencilerini denetim altında tutabilmek içinde her dönem yoğun çaba harcamıştır.

YÖK'ün kuruluşundan bu yana bu kadar eleştiriliyor olmasına rağmen eğitim sisteminin temel bir kurumu olmaya devam etmesi bizim de YÖK'ü her dönem daha derinlikli tartışmamızı gerektiriyor. Oluşum sürecinden bugüne eğitim sisteminin işleyişinde kapladığı alan, oy-

nadığı rol gereği YÖK'ü doğru kavramak, YÖK'ün gündemleştiği konulara müdahil olmak, YÖK tarafından hazırlanan her gerici uygulamaya karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlemek öğrenci gençlik olarak YÖK'e karşı yürüttüğümüz mücadelenin önemini kavramaktan geçiyor.

Tam da bu yüzden bu değişim sürecini doğru anlamak gerekiyor. YÖK'de değişenlerin ve değişmeyenlerin neler olduğunu doğru kavramak YÖK'e karşı yürüttüğümüz mücadelenin de rotasını çizmektir. Bu yüzden tarihsel sürecinden bugüne YÖK başkanlarına ve uygulamalarına, başkanların değişimiyle beraber YÖK'te değişenleri ve değişmeyenleri iyi görmek gerekiyor.

YÖK'ün ilk başkanı İhsan Doğramacı'dan bu yana her iktidar yüksek öğretimi kendi çıkarlarına daha fazla hizmet edecek bir eğitim anlayışıyla şekillendirmeye çalışıyor. (Nitekim bu konuda her seferinde ziyadesiyle başarılı olunmuştur.) Yükseköğretim alanına piyasanın ihtiyaçlarına göre yön vermek, kuruma kendi kadrolarını yerleştirmek başkanların ya da iktidardaki hükümetin değişmesine rağmen YÖK değişmeyip sabit kalan konuların başını çekiyor.

Hiçbir dönem hiçbir YÖK başkanı ya da iktidar hükümet üniversiteli gençliğin ana sorunları ekseninde ve



**YÖK'ün varlığı üzerinden esaslı bir tartışma yürütmemiştir. Bu durum YÖK'ün kuruluşundan bu yana böyle ve mevcut eğitim sistemi değişinceye dek de böyle olmaya devam edecektir.**

YÖK'ün varlığı üzerinden esaslı bir tartışma yürütmemiştir. Bu durum YÖK'ün kuruluşundan bu yana böyle ve mevcut eğitim sistemi değişinceye dek de böyle olmaya devam edecektir. Nedense her dönem tartışılan ve harekete geçilen konular üniversitelilerin rahatsızlığını duyduğu, değişmesini istediği konuların yerine YÖK'de daha fazla kadrolaşmak, üniversitelerin piyasanın ihtiyaçlarına göre farklılaşması, üniversitelilerin sisteme kan pompalayan nitelikli ucuz işgücü haline gelmesi, sınav sayılarının artması vb. konular tartışılıyor.

Yani özcesi üniversitelilerin çıkarına olmayan, onların daha fazla sömürülmesinin önünü açan her konuda YÖK başkanları ortaklaşmaktadır ve bu konu başkanların değişimiyle değişmeyen varlığını artırarak devam eden konular arsında yerini alıyor.

Günümüze, Yusuf Ziya Özcan sürecine ve yeni YÖK başkanına gelelim. Yusuf Ziya Özcan'da tıpkı diğerleri gibi sadık bir uygulayıcı olmaktan başka bir şey yapmadı. Yükseköğretimin Bologna projesine uygun şekilde yeniden yapılandırılması, katsayı uygulamasında değişiklik, kılık-kıyafet uygulamasında yapılan değişiklikler, üniversite sayısının 165'e çıkarılması bütün bu konular farklı boyutlarda derinlemesine tartışılması gereken konular.

Ancak üstünde önemle durulması gereken temel nokta bütün bu değişikliklerin YÖK'ün kendi çıkarlarına daha fazla hizmet edecek bir kurum haline gelmesi için hazırlana projelerin bir sonucu olarak ortaya çıkmasıdır.

Yusuf Ziya Özcan'ın sürecinin önemli konularından birisi de geçtiğimiz yılın başında yayınlanan YÖK genelgesiyle hayata geçirilmeye çalışılan baskı, saldırı ve denetim altında tutma politikalarının ayyuka çıktığı andır. Bu genelgenin temel amacı; üniversitelilerin örgütlenmesinin, üniversitelerde devrimci faaliyetin engellenmeye çalışılmasıdır. Sonuç olarak Yusuf Ziya Özcan bütün bu gerici uygulamalara imza atarak görevini başka birine bırakmıştır. Bırakırken de görev süresince hiçbir pişmanlığının olmadığını, planladığı birçok projeyi hayata geçirdiğini belirtmiştir

Gelelim YÖK'ün yeni başkanı Gökhan Çetinsaya'ya Cumhurbaşkanı tarafından Davutoğlu'nun kefilliğiyle atanmıştır yeni görevine. Bazı akademisyenler YÖK'ün yeni başkanını; Özcan'ın yolunu izleyecektir, ondan daha iyisini bulamazlardı, AKP'ye daha yakın bir isim, cemaat üniversiteleri projesi tutmuş vb. açıklamalarda bulunarak yeni başkan sürecinde de akademiye saldırıların artarak devam edeceğini belirtmişlerdir.

Yusuf Ziya Özcan sürecinde katsayı konusu, türban konusu ve kadrolaşma konusu fazlasıyla tamamlandığı için AKP'nin yeni başkandan beklentileri daha fazla olacaktır. Bu süreçte bizi bekleyenler ise AKP'nin de hedeflediği gibi üniversitelerde daha fazla baskı, soruşturma vb. olacaktır. Çünkü YÖK başkanının değişmesi eğitim sistemi değişmedikçe daha fazla baskıdan başka bir anlam ifade etmiyor. Bu süreçte de yeni başkan üniversitelerin ve öğrencilerin Bologna projesinin gereklerine uygun hale gelmesi için çokça çaba harcayacaktır. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebimize göre değil; piyasanın ihtiyaçlarına göre plan yapacaktır ve tıpkı Yusuf Ziya Özcan gibi görev süresi dolduğunda hiçbir pişmanlığının olmadığını anlatan demeçlerde bulunacaktır.

Göreve başlarken tebrikleri cevaplayan YÖK başkanı öğrencileri de unutmamış ve bir mesaj yayınlamış: "Sevgili öğrenciler irtibatı koparmayalım, yumurta değil tweet atın" demiştir. Bizler de sevgili başkanımıza teşekkür ediyoruz. Bizler de öğrenci gençlik olarak mesajlarını YÖK karşıtı mücadeleyi yükseltmek için; tweet değil, yumurta değil taş atacağımızı haykırmalıyız. Bütün bu saldırıları özerk-demokratik halk üniversiteleri için örgütlü duruşumuzla cevap olmalıyız. Bu sesi susturamayacaklarını daha güçlü haykırmalıyız.

YÖK'E HAYIR.



# 1915'İN İNKARI BİR İNSANLIK SUÇUDUR!

Cezayir'e gitmeye gerek yok. 1915'te nüfusun % 10'unu teşkil eden Ermenilerden bugün 60-70 bin civarında kalmıştır. Oysa Türkiye Cumhuriyeti bugün 70 milyondur. Paralel olarak Ermenilerin de çoğalmış olması gerekmez mi? Ama bugün bu nüfus yok denecek kadar az kalmıştır. Bu insanlara ne oldu acaba?



Türkiye gündemini bir anda değiştiren ve en çok tartışılan konuların baş sıralarında elbette ki 1915 Ermeni Soykırımı'nın İnkarını Suç Sayan Yasa Tasarısı'nın Fransız Parlamentosu'nda kabul edilmesi yer aldı. Bugün dünyada 20'ye yakın devlet tarafından Ermeni Jenosidi kabul edilmiş ve parlamentolarında onaylanmıştır. Avrupa'nın neresine giderseniz gidin Yahudi ve Ermeni Jenosidi'nin kabul edildiğini görebilirsiniz. Bu gerçeklik ders kitaplarına kadar girmiştir. Belgeler, kitaplar, dokümanlar, filmler, sinemalar insanların bu konuda bilgilenmeleri için açıktır. Kütüphanelerde sınırsız kitap, okumak için insanlara sunulmaktadır. Yasak yoktur.

Son on yıl içerisinde Türkiye'de Ermeni Jenosidi konusunda gözle görülür bir uyanış-bilgilenme olmuştur. Bazı yazar ve aydınlar linç kampanyalarına, hapis ve gözaltılara rağmen korkmadan soykırım olduğunu savunmuşlardır.

Fransa'da yasa parlamentoda onaylandı. Sonra senatoda görüşülecek ardından da Cumhurbaşkanı N. Sarkozy'nin imzalamasına kalacaktır. Eğer bu şekilde devam ederse yasa imzalanacak gibi değerlendirilebilir. Bu yüzden bu karar tasarısı EMSAL TEŞKİL ETMEKTEDİR. Soykırımın 100. yılı yaklaşırken bazı ülkelerde de benzer

yasalar onaylanacağı benziyor. Bundan böyle "SOYKIRIM OLMAMIŞTIR" demek SUÇ sayılacak, cezai işleme tabi tutulacaktır. Bu soykırımı kabul edip etmemekten de İLERİ bir adımdır. Bundan böyle SOYKIRIM ile SOYKIRIMIN İNKARI daha çok gündem işgal edeceği ve tartışılacağı benziyor.

SOYKIRIMIN İNKARI YASASI yeni bir uygulama değildir. Yahudilere girilen soykırım için Almanya'da benzer yasalar vardır. 50 yıl öncesi Yahudilere karşı girilen ve milyonlarca insanın öldürüldüğü İnsanlık Dramını yakın tarihimizde gördük. Bunun insan vicdanının kabul edemeyeceği, tartışamayacağı, pazarlık yapamayacağı, insan ahlakı ve vicdanı ile bağdaşamayacağı tartışma götürmez bir gerçektir. **İnsanlığa karşı işlenen suçları tartışmayı "fikir özgürlüğü" bağlamında almak burjuva düşünce tarzıdır.** Yahudilere, Ermenilere, Kürtlere, Dersimlilere, Tutsilere yapılanların tartışmasını yapmak resmen insanın ar damarının yok olması, insan olmaması demektir.

Fikir veya düşünce sınıflar üstü bir kavram değildir. İnsanların düşüncelerini belirleyen onların sosyal yaşantılarıdır. Hangi SINIF saflarında yer tuttuğudur. Düşüncelerinde hangi sınıflara HİZMET edip etmediği

sorunudur. Fikir özgürlüğü kapsamında olayı tartışmak burjuva entelektüellerin TV’de, gazete köşelerinde “bu böyledir”, “yok şöyledir” gibi ifadelerinin, entelektüel bir uğraşı olarak görülmesi; ezilen mazlum halkların, soykırıma tabi tutulan insanların kanı üzerinden politika, düşünce savunmaları bir burjuva ahlak tarzıdır. Tartışmak istisnasız bir tarafa hizmet etmek demektir. Taraf olmaktır. Düşüncelerimizle kime hizmet ediyoruz sorunudur. Tarafların “düşünceleri” siyasette hangi tarafta yer aldığını gösterir. Siyasi çıkarlar insanların düşüncelerine te-kabül eder.

Hayat bunu yaşadığımız bu kanlı topraklarda bize öğ-retmıştır. Bunun için 1915’lere, geri gitmeye gerek yok. Her gün tartışılan konulara bakacak olursak, çuvalladıkların-ı açıkça görebiliriz.

Cezayir’e gitmeye gerek yok. 1915’te nüfusun % 10’unu teşkil eden Ermenilerden bugün 60-70 bin civarında kalmıştır. Oysa Türkiye Cumhuriyeti bugün 70 milyondur. Paralel olarak Ermenilerin de çoğalmış olması gerekmez mi? Ama bugün bu nüfus yok denecek kadar az kalmıştır. Bu insanlara ne oldu acaba?

70 yıl boyunca Dersim’de Dersimlilerin “devlete karşı geldiklerini”, “İngilizlerle işbirliği içerisinde” olduklarını öne sürüp 40-50 bin insana yapılan zulmü Başbakanın bizzat dilediği sözde özür ile bir kez daha gördük. Mağaralarda gaz bombaları atarak insanları öldürdüklerini itiraf etti. Daha düne kadar TV tartışmalarında düşüncelerini öne süren burjuva aydınları böyle konuşmuyorlardı. Düşünce özgürlüğü var demelerine rağmen resmi düşünceyi savunmadığı için TV çıkışlarında apar topar hapishaneye götürüldüklerini henüz unutmadık.

Hadi bir başka ülke bu tartışmalara müdahil olsa “fikirlere zincir vuruluyor”, Fransa’nın 1789 Liberte-Egali-te-Fraternite değerlerini yani “kardeşlik-eşitlik-dayanışma gibi tüm insanlığa mal olmuş değerlere ters düşüyor” eleştirisinde bulunsa “bir derece haklıdır” denilebilir. Ama Türkiye söz konusu olunca bu da yeterli gelmiyor. Fikirlerinden dolayı dünyada en çok gazetecinin hapishanede olduğu ülkeleri sayarsak birinci sırayı kuşkusuz Türkiye kimseye bırakmayacaktır.

Dersim’i bombalayan Türkiye’nin ilk kadın pilotu olan Sabiha Gökçen’in Ermeni olduğunu elbette duymayan kalmamıştır. Esas isminin **Hatun Sebirciyan**, aslen devşirme bir Ermeni olduğunu, M. Kemal tarafından evlatlık edinildiğini, 90 yıllık sır perdesini Agos gazetesinde yazarak açıklayan Hrant Dink’in başına ne geldiğini gördük. Senelerdir anlatılan resmi düşüncenin bir YALAN olduğunu bize öğretti.

Devlet; Alevilere karşı Maraş, Sivas, Çorum illerinde

ve Gazi Mahallesi’nde MHP/faşistler ve Özel Hareket polisi eliyle katliam uyguladı defalarca. Ardından yalan haberler gazetelerde, TV’lerde yayınlarak “komünistler camileri bombaladı” diye kaos yaratarak insanlara saldırı ortamı yarattı. Bir düşünce tarzı olarak burjuva aydınları, devletten destek görenler o dönem bunları savunmadı mı? Köşe yazarları düşüncelerini kanlı köşelerinde okuyucularına böyle sundular. Bugün bunlar halen aramızda, TV’lerde ahkam kesmeye devam etmektedir. Bunlar unutulmuş değil, sadece tarihe devrimciler tarafından not edilmiştir.

Boğaziçi Üniversitesi’nde düzenlenen **1915 ve Ermeni Sempozyumu** devletin buna bile tahammülü olmadığını gösterdi. Bilim adamları, akademisyenler; sorunu görüşmek üzere toplanan aydınlarımıza neredeyse Sivas’ta sanatçılara yapılanların aynısı yapılmak istenmedi mi? “Suçları” sadece görüşlerini dile getirmek olan insanlara linç kampanyası örgütlenmedi mi? Üstelik devletin en yetkili bakanı Cemil Çiçek’in “**bizi arkamızdan hançerlediler**” açıklamalarıyla.

Fransa’nın “Soykırımı Kabul Etmeyenlerin Cezalandırılması” için çıkardığı yasa tasarısı siyasidir. Ülke içerisinde seçim yatırımı için yapılmış bir manevradır. N. Sarkozy’nin cumhurbaşkanı olacağı dönemde yabancılar için neler söylediğini ve yaptığını hatırlayalım. Ermeni Soykırımı Türkiye’nin bir İÇ MESELESİDİR. Ama Türkiye’nin 90 yıllık cumhuriyet boyunca yaptıklarına bakılacak olursa geçmişinde her zaman KAN VE ZULÜM vardır. Bunlarla yüzleşme, geçmişinden ÖZÜR DİLEME diye bir derdi bugüne kadar olmamıştır. Üstüne üstlük herkesi Kürdünü, Ermenisini, Rumunu DÜŞMAN görmüştür. Yani İNKARDAN başka bir şey yaşanmamıştır.

Her milliyetten insanın üstüne kara bir bulut gibi çöken faşist-ırkçı korku politikaları Ermenileri de derinden etkilemektedir. Adeta sindirilmişlerdir. İnsanlar artık gölgelerinden korkar hale gelmiştir. TV ve gazetelerde rastladığımız Ermeni din adamların açıklamaları yaşadığımız toplumun ruh halini özetlemektedir. “*Bizler rahat ve huzur içerisindeyiz*” mesajı verilmektedir ama bunlar inandırıcı değildir. Faşizm; insan hakları, barış gibi soylu kavramların düşmanıdır. Savunur görünenler en kötü barbar uygulamalardan da vazgeçmezler. İşte Türkiye’nin karnesi bu noktada kırıklarla doludur. “Açılım”lardan medet ummak artık hayaldir. Çünkü her “açılım” yeni bir saldırının işareti olmaktadır.

*İYİ SENELER...*

*SNOR HAVOR NOR DARINER...*

*SERSALA WE PIROZ BE...*

**Bir YDG’li**

## GENÇ KADIN

# FARKINDA MİSİN?

## En çok cinsel şiddete maruz kalıyoruz... -2-

### *Cinsel Şiddetle Mücadelede Yasal Süreç*

765 sayılı eski Türk Ceza Kanunu kadına yönelik şiddeti tanımlamakta yetersizdi. Kanunda genel hükümlerden sonra yer alan ilk başlığın “Devletin Şahsiyetine Karşı Cürümler” olması ilk korunanın “devlet” olduğunun kanıtıdır. Kadına karşı işlenen cinsel taciz, tecavüz, sarkıntılık, kaçırma ve alkoyma gibi suçlarınsa “Genel Ahlak ve Aile Düzeni Aleyhine Cürümler” başlığı altında incelenmesi korunanın kadının bedeni ve cinsel özgürlüğü değil, aile düzeni ve genel ahlak olduğunun göstergesidir.

Cinsel taciz eski TCK’da suç olarak görülüyor dolayısıyla kadınlara uygulanan fiiller cezazsız kalıyordu. Bu mevzuatta tanımlanan tecavüz suçunun tanımı ise oldukça darı. Bu tanıma göre; tecavüz, yalnızca kadının cinsel organına erkeğin cinsel organının meni akıtacak şekilde duhul edilmesi halinde oluşabiliyordu. Oysa kadınlar sadece vajinadan değil oral ve anal yollarla da tecavüze uğruyor ya da vajinadan penis dışında araçlarla da tecavüze maruz kalıyorlar. Başka yollarla gerçekleştirilen tecavüz daha az bir cezayı gerektiren “ırza tasaddi” suçuna dâhil sayılıyordu.

Tecavüz suçlarında en önemli kriterse kızlık zarının yırtılıp yırtılmadığıydı. Tecavüz sonucu yırtılan kızlık zarı cezayı artırıyordu. Tecavüz mağduru tecavüzcüsü veya tecavüzcülerinden biriyle evlendirilirse dava beş yıl erteleniyor ve sonra da düşüyordu. Fail veya failler bu sayede ceza almaktan kurtuluyordu. Kaçırma ve alkoyma ile ilgili yasalardaki durum da kadının erkeğin “namus”u olduğu fikrini vurgulamaktan öteye gidemiyordu. Kaçırılan kadın evli ise fail daha yüksek bir cezaya mahkûm ediliyordu.

Evlilik içi tecavüz ise birçok ülkede suç sayılmasına rağmen Türkiye’de suç sayılmamaktaydı. Namus cinayetlerinde ise uygulamayı azaltmaya yönelik değil, neredeyse teşvik eden yasal bir düzenleme yürürlükteydi. Namusa aykırı davranışta bulunduğu düşünülen kadın öldürüldüğünde fail bunu bir tahrik ögesi sayan yasa sayesinde çok az bir cezaya mahkûm oluyordu. Böylelikle yasa, kadının öldürülme-

sini meşrulaştırıyordu.

Hukukun cinsiyetçi yaklaşımları kadın hareketi tarafından sürekli eleştiriye tabi tutulmuş ve yürütülen uzun mücadelelerin ardından bazı yasal değişiklikler gerçekleşmiştir. Aynı dönemde Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üyelik süreci gündeme geldiği hatırlandığında AB’ye tam üyelik müzakerelerinin başlaması için yasal mevzuatta hızlı bir düzenlemeye gidildiği söylenebilir. 1 Haziran 2005’te yürürlüğe giren 5237 sayılı Türk Ceza Yasası kadınlar lehine ciddi kazanımlar sağlamış ve hak arama mücadelelerinde kadınlara dayanak sağlayacak bir temel oluşturmuştur.

Bu yeni yasayla beraber tecavüz suçunun tanımı genişletilmiştir ve cinsel taciz suç kapsamına alınmıştır. Tecavüzün, mağdurun vücuduna organ yahut cisim sokulması sureti ile gerçekleştiği tanımı getirilmiştir. Taciz ve tecavüz ile ilgili düzenlemelerde, cezayı ağırlaştırıcı koşullar kadınlar ve çocuklar lehine geliştirilmiştir.

Yazılı hukukta değişikliklere gidilse bile kadın haklarını koruyan yasaların uygulamada hayata geçirilmediği söylenebilir. Büronun takip ettiği, faillerinin devlet güçlerine mensup bireyler olduğu davalar uzun süreye yayılmakta ve sonuçta da suçluları aklayan kararlar alınmaktadır. İç hukuk yolları tükendiğinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne taşınan dosyalarda uygulama hatalarından dolayı Türkiye’yi mahkûm eden pek çok karar alınmıştır. Mesela, Mardin’de askerlerin tecavüzüne uğrayan Şükran Aydın davasında AİHM, Türkiye’yi bağımsız hekim raporu olmadığı için mahkûm etmiştir.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’ne göre, işkence, insanlık dışı ve onur kırıcı muamele, tüm zamanlar için yasaklanmıştır. Bu yasak, savaş, sıkıyönetim gibi olağanüstü dönemlerde geçerlidir. Ancak AİHM’in tüm kararları da olumlu olarak değerlendirilemez. AİHM’in mağdurların haklarını gözetememesi olumsuz kararlarının yanında giderek başvuranlar aleyhine daha katı bir tutum izlediği görülmektedir. Yine de AİHM’in uygulamaları Türkiye’deki uygulamaların önündedir. Bu nedenle Tür-



kiye'ye mağdurların haklarını yok sayan kararları nedeniyle verilen cezalar mağdurların hak arama mücadelesini güçlendirmektedir.

İlgili konu bir hukuk şikâyetine dönüştüğünde öncelikle yaşanan şiddetin ispatlanması ve belgelenmesi talep ediliyor. Ancak söz konusu şiddet, cinsel işkence olduğunda ve çoğu zaman iz bırakılmadığında bunun belgelenmesi kolay olmuyor. Tecavüze maruz kalan kadın bakire ise beş sekiz gün içinde fiziksel rapor alınması gerekiyor. Aksi halde kızlık zârındaki yırtık eski yırtık olarak belgeleniyor. Kadın bakire değilse meni tespiti için rapor alması kırk sekiz saat içinde mümkün olabiliyor. Oysa kadınlar yaşadıkları korku ve utanma nedeniyle tecavüzü ya hemen ya da hiç açıklamıyor.

Bu durumda cinsel işkencenin belgelenmesinde başka bir yol daha var: **Psikolojik raporlama** yoluyla mağduru yaşadığı travma tespit edilebiliyor. Bu konuda rapor verebilecek uzman hekimlerin bulunduğu merkezler sayıca az. İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi Psikososyal Travma Merkezi hem mağdurlara tedavi imkânı sunuyor hem de yaşanan şiddetin psikolojik boyutunu raporlarla belgeliyor. Ancak bağımsız hekimlerin verdiği raporlar mahkemeler tarafından (kanun hükmünde bir dayanağı olmasa da) geçerli bir belge olarak görülüyor.

İşkencenin belgelenmesinde temel sorun Resmi Bilirkişi Kurumu olarak karşımıza çıkıyor. Resmi bilirkişilik olarak Adli Tıp Kurumu'nun raporları tek ve yeterli delil olarak kabul ediliyor. Adli Tıp da bir devlet kurumu olduğu için devlet güçlerinden gelen şiddetin belgelenmesine engel oluşturabiliyor. Adli Tıp Kurumu'na götürülen bir kadın olayı anlatacak cesareti bulsa bile doktor bunu önemsemeyebiliyor; kadının devlet güçlerine, polise iftira ettiğini düşünebiliyor veya kendi mesleki kariyerini düşünerek şiddeti belgeleyecek objektif bir raporlama süreci işletmiyor. AİHM'e giden davalarda Türkiye, bu nedenle mahkûm olmuştur. Mesela, Şükran Aydın davasında AİHM, işkence bağımsız bir hekim raporuyla belgelenmediği için Türkiye'yi mahkûm etmiştir. Ancak AİHM kararları da uygulamada bir değişikliğe neden olmuyor ve bağımsız hekimlerin ve TOHAV, TİHV gibi rehabilitasyon merkezlerinin raporları hala delil olarak değerlendirilmiyor.

### **Bir Savaş Politikası/ Suçu: Tecavüz**

Tecavüz dünyada yaşanan tüm savaşlarda işlenen bir insanlık ve savaş suçudur. Askeri çatışmaların yaşandığı coğrafyalarda kadınlar sistematik bir biçimde tecavüze maruz kalıyor. Türkiye'de de Türk Silahlı Kuvvetleri ve Kürt Ulusal Hareketi arasında yaşanan silahlı çatışmalarda özellikle Türkiye Kürdistanı'nda çok sayıda kadın tecavüze uğradı. An-

cak bunların çok azı ortaya çıktı. Bugün hala pek çok kadın yaşadıkları travmayla birlikte susmaya devam ediyor. Ne zaman, nerede olduğu; tarafların dininin, ırkının ne olduğu veya kültür seviyeleri tarafların özellikle kadınlar üzerinden yürüttükleri cinsel şiddet gerçeğini değiştirmiyor. İşgal edilen yerin bütün kaynaklarını ele geçirmek; ekonomik, politik, sosyal ve kültürel varlıklarını sonlandırmak; bireysel ve ulusal bağımsızlıklarını ellerinden almak işgalci tarafa yetmiyor. Tecavüz, her savaşta saldırganların kullandığı en etkili ve en derin iz bırakan silah oluyor.

Almanya'da Nazi kamplarında, Vietnam'da Saygon zindanlarında, Şili'de, Arjantin'de, Bosna Hersek'te, Kürdistan'da, Irak'ta, Türkiye'de, Yunanistan'da sayısız kadına tecavüz edilmiştir. Bu nedenledir ki tecavüz ilk bakışta yalnızca cinsel bir saldırı olarak algılsa da aslında arkasındaki gerçek bundan çok daha ötedir: Tecavüz toplumsal, duygusal ve -gerçekleştirenin kimliğine göre- politik bir baskı ve teslim alma yöntemidir. Erkeğe tecavüzde amaç "erkekliklerini yitirdikleri" düşüncesi yaratmak ve onu bu şekilde acizleştirmek iken kadınlara tecavüzde amaç kadının özgüvenini ve saygısını almaktan öte onun "namusunu" elinden alarak toplumsal konumunu zedelemek ve kendini suçlu hissetmesini ve utanmasını sağlayarak mücadeleden vazgeçirmektir. Tecavüz bir kadın için her türlü kimliksizleştirme ve bastırma çabasıdır.

Tecavüz bir insanlık suçu olsa da savaşlarda yaşanan tecavüz ve tüm cinsel şiddet olaylarına karşı uluslararası hukukun yetersiz kaldığını belirtmek gerekir. Savaş suçlarını yargılayan ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Tokyo ve Nürnberg'de kurulan "savaş suçları" mahkemelerinde birçok savaş suçu yargılanmış, ancak cinsel şiddete maruz kalmış yüz binlerce kadının durumu göz ardı edilmiştir. Bosna ve Ruanda'da yaşanan çatışmalar sonrasında Birleşmiş Milletler tarafından oluşturulan Uluslararası Savaş Suçları Tribünal'inde kadına yönelik cinsel işkence ve tecavüz ağır savaş suçu, insanlığa karşı işlenen bir suç olarak yargılanmıştır. Gecikmeli de olsa kadın cinselliğine yönelik her türlü zorlama, tecavüz, fuhşa teşvik, başkalarının önünde çıplak soyma bir kere uygulansa dahi Cenevre Sözleşmesi'nin ağır bir ihlali sayılmakta ve savaş suçu olarak değerlendirilmektedir. Söz konusu yöntemlerin yaygın ve sistematik olması durumunda insanlığa karşı işlenmiş bir suç olarak ele alınmaktadır.

### **Kaynaklar:**

[www.wikipedia.org](http://www.wikipedia.org)

*Hepsi Gerçek – Devlet Kaynaklı Şiddet, Yay. haz. Eren Keskin ve Leman Yutsever, İstanbul: Punto Yayınları, 2006*

*TİHV Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri Raporu 2002, Yeşim İşlegen*

# ORTADOĞU'DA SAVAŞ RÜZGARLARI ŞİDDETLENİYOR!



**Ortadoğu, en eski yerleşim yerlerindedir. Zengin yer altı ve yer üstü kaynakları dolayısıyla da en eski savaş alanlarından biridir. Geçtiğimiz yüzyılın başında sanayinin ana hammaddelerinden olan petrolün keşfi ile emperyalistlerin daha fazla ilgisini çekmiştir.**

Ortadoğu, en eski yerleşim yerlerindedir. Zengin yer altı ve yer üstü kaynakları dolayısıyla da en eski savaş alanlarından biridir. Geçtiğimiz yüzyılın başında sanayinin ana hammaddelerinden olan petrolün keşfi ile emperyalistlerin daha fazla ilgisini çekmiştir. Son yüzyılda hiç olmadığı kadar çatışmaların, savaşların, iktidar için türlü entrikanın çevrildiği bir mekan olmuştur. Emperyalistler tarafından cetvelle çizilen sınırlar Kürt, Arap, Fars, Keldani, Yezidi... Tüm Ortadoğu halklarını yapay olarak bölmüştür. Ulusal ayrımlar yetmemiş, tam bir dinler/mezhepler mozaiği olan Ortadoğu; bu farklılıklar üzerinden sürekli kışkırtılmıştır. “Böl-parçala-yönet” taktığının en çok başarı kazandığı coğrafyalardan olmuştur Ortadoğu.

Saddam'ın nükleer silah ürettiği yalanıyla 2003 Mart'ında başlayan Irak işgali; 1 milyon kişiyi katlettikten, yüz binlercesini yoksulluk ve yokluğa mahkum ettikten, halklar arasında düşmanlık tohumu ektikten sonra sonlandırıldı. ABD, infazları-tecavüzleriyle ünlü paralı askerlerinin bir kısmını Irak'ta bırakarak, ordusunu yeni işgallere/saldırılarına hazırlamak için geri çekti. ABD'nin çekilmesiyle, uzun süredir içten içe kaynayan Irak'ta kı-

lıçlar da çekildi. ABD'nin “istikrarlı-demokratik bir ülke yarattık” imajı için zorla buluşturulan hassas dengeler birdenbire bozuldu! “Teröristlere yardım ettiği” gerekçesiyle Irak Cumhurbaşkanı Talabani'nin yardımcısı Sünni lider Tarık Haşimi hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Nuri El Maliki, Sünnilerin ve laiklerin oluşturduğu Irakiye Bloku'nun kurmaylarından olan Başbakan Yardımcısı Salih Mutlak'ı parlamentonun onayına sunmadan görevden almak istedi. Gelişmeler üzerine Irakiye Bloku'nun parlamentoya gitmeyeceğini açıkladı. Yaşanan bu gelişmeleri sadece Irak'ın iç dengeleriyle açıklayabilmemiz mümkün değil. İran'dan Türkiye'ye, Ürdün'e, Suriye'ye, Lübnan'a, İsrail'e kadar birçok ülke kendi çıkarları ve/veya emperyalist grupların çıkarlarını koruyacak şekilde Irak'ın iç işlerine karışmaktadır.

Aralık ayı başında Maliki, “Türkiye, Irak'taki bazı siyasi kişilikleri ve blokları destekleyerek iç işlerimize karışıyor... Türkiye'nin siyasette iç işlerimize karışmasını kabul edemeyiz” diyerek, aslında kendi ülkesinde yaşanacaklara da işaret etmiş oldu. Çünkü Irak'tan fazla Türkiye'de bulunan Tarık Haşimi'nin bahsi geçen siyasi kişilik, Irakiye Grubun'un da bahsi geçen blok olduğunu herkes biliyordu.

Şii liderler, Maliki ve Mukteda El Sadr İran'la çok yakın ilişkiler içerisindedir. İran, Irak'taki Şii iktidarın güvenliğini kendi güvenliği saymaktadır. Nitekim bu gelişmeler yaşanırken İran Hava Kuvvetleri komutanı Firuzabadi; “İslami cumhuriyetimiz dost ve kardeş Irak halkıyla her türlü askeri, savunma ve güvenlik işbirliğini ilerletmeye hazırdır” diyerek açıkça aktif bir askeri politika uygulayacaklarını söylemiştir. El Kaide'de

bu denklem içinde yer alan önemli bir faktör olduğunu/olacağını hatırlatmak amacıyla Bağdat'ta 72 kişinin ölümüne yol açan bir saldırı gerçekleştirdi. Saldırıyla ilgili yapılan açıklamada El Kaide, “**Iraklı Sünni Müslümanları İran projesinden koruyacağını**” açıkladı. Bu gelişmelerin hemen akabinde İran dünyanın en büyük petrol transit hatlarından biri olan Hürmüz Boğazı'nda askeri bir tatbikat başlattı. Ayrıca kendisine yönelik bir saldırı olması durumunda ilk vuracağı yerin Malatya'da Aralık ayının sonunda faaliyete başlayacağı açıklanan NATO'nun radar üssü olduğunu açıkladı.

Irak'ta ve Suriye'de mevcut iktidarların değişmesi, İran'ın yalnız kalması, bu yönüyle de saldırılara karşı açık hale gelmesi demektir. İran-İrak-Suriye şu anki iktidarıyla Şii bir zincir oluşturmuş durumdadır. Bu zincirin batıdaki ucu Lübnan Hizbullahıdır. Zincirin bir halkasının kopması bile mevcut denklemin sonucunu değiştirecektir. Mevcut konjonktürde zincirin ana halkası olarak sayılabilecek İran'ın da tüm uğraşı, herhangi bir halkanın kopmamasıdır. Bunun için her türlü “askeri savunma ve güvenlik” yöntemlerini devreye sokmaktadır.

Irak'ın ilk işgal edildiği süreçten itibaren gündemde olan konulardan biri de Irak'ın üçe bölünme olasılığıydı. ABD, işgal sürecince Şiiilerin İran'la yakın ilişkileri dolayısıyla bölünmenin olmaması için uğraştı. Fakat içinden geçtiğimiz süreçte bu olasılık her zamankinden çok daha fazla güçlenmiştir. ABD, Irak'ı terketmeden Diyala'da yaşananlar bunun en belirgin işaretidir. Irak'ın kuzeydoğusundaki Diyala'nın yarı-özerk olmasıyla ilgili karar Sünni Arap ve Kürtlerin desteğiyle yerel mecliste kabul edildi. Diyala'daki Şiiiler olaylı bir şekilde bu kararı protesto ettiler. Haşimi de sığındığı Kürdistan Bölgesel Yönetiminde (KBY) Sünnilerin özerklik istediğini Milliyet gazetesine verdiği röportajda açıkça belirtmiştir.

Burada dikkat çekilmesi gereken bir olgu da KBY ve Arap Sünnilerin arasındaki yakın işbirliğidir. Bu yakın iş-

birliğinden yola çıkılarak bazı kesimler Maliki'nin hükümetini parlamentoda düşürülerek krizin çözülebileceğini iddia edebilmektedirler. Irakiye Bloku'nun ve Kürt ittifakının 325 sandalyelik meclisteki toplam sandalye sayısı 134. Fakat henüz ABD tüm askeri ve politik varlığıyla Irak'tayken bile yapılan seçimlerin sonucu aylarca belirlenememiş, hükümetin kurulması çok zaman almıştı. Mevcut ortam ve geçmişte yaşananlardan yola çıkarak parlamentoda bu sorunun çözülme olasılığı yok gibi görünüyor. Yani, Irak halkları çok kanlı bir sürecin beklediği ortadadır.

### **YAŞ'TA “HARBE HAZIRLIK DURUMU” GÜNDEMDE!**

Ortadoğu ülkelerine rol modeli ve lider olmak iddiasını taşıyan Türkiye'nin bu iddialarının gerçekle ilgisinin olmadığı son gelişmelerle daha net ortaya çıkmıştır. Suriye'ye yönelik tehditlerde ve yaptırımlarda en önde giden Türkiye, Suriye için yapılan ABD Dışişleri Bakanları toplantısına çağrılmamıştır. Çağrılmasını engelleyen ise Ortadoğu'nun en önemli aktörlerinden Mısır olduğu ortaya çıkmıştır.

Türkiye, uyguladığı politikalar ile İran'ı ve Irak'ı da karşısına almıştır. Türkiye, daha aktif bir dış politika izlemeye çalışmakta ve bu kapsamda gitgide daha fazla saldırganlaşmaktadır. YAŞ toplantısında alınan “harbe hazırlık durumunun incelenmesi” kararı bunun bir parçasıdır.

Çıkar elde edeceğini umarak Almanya'nın peşinde I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na katılan, Sarıkamış'ta bir orduyu yok eden Osmanlı'nın, İttihatçı Enver'in mirasının sağlam ellerde olduğunun görüyoruz yeniden! Malatya'da radar üssünün kurulması, Suriye'ye yaptırımlarda en önde gidilmesi ve karşı ordu örgütlenmesi, tüm bunlarla bağlantılı olarak harbe hazırlık durumunun incelenip, eksikliklerin giderilmesi kararının alınması Türkiye'nin Ortadoğu'da patlayacak olan muhtemel bir savaşın merkezinde olacağını göstermektedir. Bizlere düşen de çalışmalarımızda tüm bu saldırıların hem kendi içlerindeki hem de genelle ile bağını kurmak ve hepsine aktif bir tavır almaktır.

**Türkiye gitgide daha fazla saldırganlaşmaktadır. YAŞ toplantısında alınan “harbe hazırlık durumunun incelenmesi” kararı bunun bir parçasıdır.**





## Denge Ciwanan

# SARI-KIRMIZI-YEŞİL'E BULAŞMAK ATEŞE KOR OLMAK İÇİN...

An, egemenler cephesinden yükseltile saldı dalgasına karşı, karşı koyuşu var güçle örgütlemekten başka bir 'çıkarcı yolun' bırakalım devrimcilik, demokratlık iddiası taşıyanları, sistemin en büyük mağduru olan geniş halk yığınları açısından bile söz konusu dahi olamayacağı bir süreci ifade etmektedir. Doğaldır ki, idamesinden yana tavır alan faşizm, hiçbir tereddüde mahal vermeyecek bir biçimde azgınlaşmıştır. Belli anlamlarda kendi 'hak/hukuk/adalet/vicdan' gibi maskeli kalıplara sığdırdıkları aymazlıklarına bile kök söktürecek 'pek yeni' pratikleriyle toplumun devrimden menfaati olan tüm kesimlerine verdikleri mesaj açıktır; 'kök salmanıza izin vermeyeceğiz!'

### 'Körükleyelim kıvılcımı, tutuşturalım yangını'

Boğayı kızdıran kırmızı misali, faşizmin damarını da son süreçte belirleyen sarı-kırmızı-yeşilin damgasını vurduğu karşı koyuş/muhalefet ediş/kabul etmeyiş/direniş olgusu oluşturuyor. 'Dokunan yanıyor' esprisinin anlamların en yoğunuyla karşılaşp, kol kola girdiği uygulamalar kanlı-canlı yaşanmışlıklarla kendisini var ediyor. Uludere'de gerçekleştirilen katliamı, bu katliamın ardından sarf edilen sözleri, ortaya atılan iddiaları, bütünen devlet erkanınca sergilenen yaklaşımı ulusal soruna/ulusal harekete ve dolayısıyla ve elbette bununla birlikte muhalif olan tüm kesimlere yaklaşımdan ayrı değerlendirmek büyük bir yanılığ olacaktır. 'Düşen' maskenin ardından ortaya çıkanlar, ne bir eksik ne bir fazla faşist TC gerçekliğinin kendisini ifade etmektedir.

Uludere'de, Roboski'de 35 Kürt köylüyü katledip bu durumu da 'operasyon kazası' diye ifade edebilecek kadar aciziyete bürünmüş, hem hırlayan hem de ısırıcı bir köpek misali kudurmuş egemenler tüm kozlarını hiç çekinmeden oynuyorlar. İş ve güç birliği halinde gerçekleştirdikleri katliamdan sonra da kurdukları topyekun saldırı arenasının menfaatlerini/ prestijini/ güvenliğini korumak



gayesiyle nasıl da yek vücut hareket ettiklerini görmek için bırakalım detaylı bir araştırmayı, 'şöyle bir bakmak' bile kafi geliyor. Bu saldırı arenasının karşı cephesinde ise 'Kürt motoruyla' görünür olan tüm karşı koyuş dinamikleri duruyor.

### Tüm çatlaklardan sızmalı, Saldırılara karşı net cevap olmalıyız!

Hak ettiği biçimde gündemde en öne çıkan başlık olan Kürt sorunu anın belirleyiciliğine haiz olduğu kadar geleceğin anahtarını da taşımaktadır. Ulusal sorunun nihai anlamda çözümü, sorunu tabir ediş biçiminden ayrı muhakkak ki değerlendirilemez. Buradan doğru özünde bir ulusun kendi pazarını yaratma gayesinin ifadesi olan ulusal sorunun, gerçek anlamda çözümü de bu pazarın yaratılmasıyla gerçekleşecektir. Türk hakim ulusunun bu hakkını gasp ettiği Kürt ulusu için de sorunun esası bunu ifade etmektedir. Çözüm ise ezilen ulusun kendi pazarını yaratma yani 'ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkını eline almasıyla' gerçekleşecektir.

Sürecin, nihai/gerçek anlamda çözümüne göre nerede durduğu/nereye gittiği/nasıl konumlandığı muhakkak ki anlamlıdır. Ancak bunun da ötesinde olan bir durum vardır ki; bu da ulusal bir mücadelenin içerdiği demokratik muhtevayla ve dolayısıyla/doğrudan demokrasi mücade-

lesine tesiriyle/bu mücadele için kapladığı alan ve taşıdığı anlam ile kendisini ortaya koyar. Ulusal sorunun ülkemiz özgülünde aldığı biçim meseleye Marksizm maskesiyle mesafeli yaklaşmayı kaldıramayacak kadar büyük bir öneme sahiptir. Ulusal sorunun egemenler cephesinden taşıdığı anlam, yönlendirirken saldırılarla ile doğru orantılıdır ve boyutu ayan beyan ortadadır. Bu anlamda ‘sarı kırmızı yeşile dokunmadan anın da geleceğin de kazanılamayacağı’ gerçekliği ulusal sorunun nihai çözümünün reçetesini elinde bulunduranların esasta sarılacakları şiar olmalıdır. Çünkü ulusal mücadelenin sınıfsal mücadeleden farklı bir kulvardan aktığından söz etmek hayal dünyalarında dogmatizmle raks etmekten başka bir kapıya çıkmamaktadır. Süreç, ya sahneden inip seyirci kalmayı ya da rolünü hakkıyla oynamayı dayatmaktadır.

### ***Mücadele sahneleri ve roller***

Oyunda başrolü ulusal hareketin oynadığı reddedilemez bir gerçekliktir. Ve yine oyunun bu kadar ‘ilgi toplamasının’ sebebi de senaryonun ‘sıradanlığına’ inat, oyuncuların sergilediği performansla yakından ilintilidir. ‘Teslimiyetin değil, direnişin safındayız’ biçiminde kodlanan belirleme ana halkayı oluşturmaktadır. Devrimci görev, bu belirleme dolayısıyla ortaya çıkan dinamiklere var gücümüzle omuz vermek/her karşı koyuş hamlesine temas ve tesir edebilmekten geçmektedir.

### ***Bir Kavga Sahnesi Olarak Halkların Demokratik Kongresi ve Devrimci Roller/Görevler***

2011 genel seçimleri öncesinde kurulan ‘Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu’, daha sonradan bu bloğun genişleyerek ‘Kongre Girişimi’ biçimini alması ve ardından Ankara’da gerçekleştirilen toplantıyla Halkların Demokratik Kongresi şeklinde tezahür eden birlikteliğin



önemli bir yere sahip olduğunun altının çizilmesi şarttır. Uzun yıllardır Türkiye Devrimci Hareketi olarak tartışılan/denenen ‘solda birlik’ projelerinin ve ‘çatı partisi’ girişimlerinin Kürt Sorunu ana halesi etrafında ve Kürt Ulusal Mücadelesi tutkısıyla yaratılan ‘ortak mücadele zemini’ denemeleri/deneyimi/gerçekliği süreç açısından anlamlıdır.

HDK’ın komplike yapısı ve bileşeni olan siyaset, parti ve çevrelerin ona yüklediği misyon/ondan beklentileri arasındaki farklılık ortada ‘bulanık’ bir tablo olmasına sebep açıyor gibi görünebilir. Ancak soruna isabetli yaklaşım tablonun netleşmesi için de gerekli anahtar olacaktır. HDK’ın baskın eğiliminin ‘çatı partisi kurma’ noktasında alınan ‘prensipten’ kararıyla tescillendiği açıktır. Reformist cenahın ulusal hareketin etrafında parlamentarist düşüleriyle bağdaş kurdukları inkar edilemez. Bahsi geçen ‘gerçek muhalefet olma’, ‘iktidar perspektifiyle hareket etme’ yanlışları bu ideolojik sakatlığın sancılarıdır. Bunun yalnızca biz devrimciler cephesinden değil somut durumdan ötürü de ayakları yere basmaya/ gerçeklikten fersah fersah uzakta, miyoplu bir bakış açısı olduğu ortadadır. HDK’ı bütünen kendimiz, kendimizi de bütünen HDK’nın bir parçası olarak ifade edemeyişimizdeki tutarlılık bu noktalarda aranmalıdır. Bu anlamıyla ‘dışında kalmak’ ideolojik bir tercihi ifade etmekle birlikte sahneden inme gibi bir sonucu da doğurmamalıdır. Yerelerde kurulan komisyonlar eliyle bu ortak mücadele platformunun sesine ses, gücüne güç katmak tüm genç devrimcilerin de görevidir. Bu pratiğimiz eleştirilerimizi boşa düşürmez aksine, eleştirilerimizle birlikte varoluşumuz doğru bakış açımızın anlamlı kılınmasını sağlar.

‘Kıvılcımı körükleme, yangını tutuşturma’ iddiamızın anlam bulması için bahsi geçen tüm platformlarda kendimizi var edip mevzilere kan taşımanın yolu ‘HDK’dan da bağımsız’ bir rotadan ilerlememektir. Her ne kadar varılacak menzile net olsa da hedefe varmak için yürünecek yollar tek ve sabit değildir. Önemli ve belirleyici olan pusulayı yitirip hedefi şaşırılmamaktır. Bu anlamda zamanı yakalama irademiz ve bu irademizi ortaya koyacağı/ en azından artık illa ki daha fazla koymasına gereken pratikler geleceği kazanmamızı sağlayacak yegane adımlar olacaktır.

Madem devrim mücadelemizi güçlendirmek gibi bir iddiamın sahipleriyiz, o zaman kendimizi ‘dokunanın yandığı’ alanın orta yerinde konumlandırmamız ertelenemez görevimizdir. Somut koşullar altında egemenlere karşı yükselen her slogana ses, atılan her taşta güç, sıkılan her mermiye barut, kurulan her barikata dayanak, yakılan her ateşe kor olmanın zamanıdır.

# ROBOSKİ KATLIAMI



## VE BİR KEZ DAHA ULUSAL SORUN

Gerek Türkiye Devrimci Hareketi'nin, gerekse Uluslararası Komünist Hareketin en büyük tartışma konularından biri olarak ulusal sorun, 21. yüzyıla da Kürt Ulusal Sorunu özgülünde tartışılmaya ve esas gündem olmaya devam etmektedir. Baskı, zulüm, katliam ve acı dolu, bununla birlikte direniş ve mücadele ile geçen 2011 yılını geride bırakırken, faşizm, kanlı ve insanlık dışı tarihine bir yaprak daha eklemiştir. Bir millet düşünün ki bir yüzyılı aşkın şoven ve asimilasyon politikaları ile yıldırılamamış, hemen her gün bir evladını toprağa vermiş ve mücadelesini aksatmak bir yana, daha da yükselterek bu günlere gelebilmiştir. Yiğit Kürt Halkı, tarih 28 Aralık'ı gösterdiğinde bir kez daha devletin soykırım girişiminin bir parçasına maruz kalmıştır.

İnsanı insanlığından utandıran bu vahşetin ardından devlet yetkilileri, suçu PKK'ye atmakta gecikmediler elbette: "**Silah taşıyorlardı, PKK ağır silahları sınırdan katırla geçiriyordu**" gibi akıl almaz açıklamalarda bulunan Genelkurmay'a, "faşist" nitelemesi bile "masum" ve "hafif" kalmaktadır. Bir de içişleri bakanı denilen, insan olduğuna dair herhangi bir belirtisi bulunamayan bir "adam" var ki bu ülkede, insan acaba kafasında beyin taşıyor mu diye soramadan edemiyor kendisine. Açıklamalarındaki tutarsızlığı ve mantıksızlığı bir kenara bırakırsak, yaşanan katliamı nasıl meşrulaştırdığını şu sözlerinden anlamak çok zor olmasa gerek. "*Yas ilan edebilirler, bu insani bir olaydır. Ama bunu vesile ederek Türkiye'nin güvenliğini bozabilecek hiçbir davranışa girmemek, katılmamak gerekir. Olayın insani boyutuna bakmak lazım, çünkü Türkiye terörle mücadele*

*ediyor. Bu mücadele sırasında bu ve buna benzer olaylar yaşanmış olabilir.*" Bu insan bozuntusu "adama" sormak gerekiyor, peki devletin yaptığı "bu olayın" neresi insani?

Faşist TC devletinin sözcüsü olan Tayyip Erdoğan ise, "*Bölge sürekli terör örgütünün vurulduğu bölge ve bu bölgede yapılan uçuş, istihbarat birimlerimizin verdiği bilgi üzerine yapılan bir uçuştur. Bu uçuş neticesinde de bu görüntüleri güvenlik güçlerimize geçen insansız hava araçlarımızın hemen ardından buraya malum iki F-16 uçacağımızın kalkması ve bu olayın yaşandığı bölgeyi de uçaklarımız vurmuştur*" diyor. Tek taraflı olayları değerlendiren ve hayattında ders kitaplarının, ulusal-yerel medyanın dışında hiçbir şey okumamaya itilmiş insanların inanabileceği türden demeciler vermek, herhalde devlet tarafından artık alışkanlık haline getirildi. Bahoz Erdal'ın ANF'ye yaptığı açıklama bile tüm yetkililere atılmış bir tokattır. PKK'nin belirtilen yerde herhangi bir kampı, üslenme alanı olmadığı gibi, herhangi bir eylem girişimi ya da hareketliliği de mevcut değildir. TC, kendisine bu kez de takacak maske bulamamıştır. Basın emekçilerinin tutuklanıp ardından yapılan katliam ve olayın burjuva-feodal basında ilk zamanlarda yer almaması da ayrıca dikkat çekici bir noktadır. Soruyoruz, bu da mı tesadüf? Sahte gözyaşlarımızı Dersim için "döktüğünüz" gibi, Roboski için de mi sahtekarca dökceksiniz?

Daha Wan Depremi'nin acılarını saramamışken, daha Ağrı'yı Dersim'i, Zilan'ı, 33 Kurşun'u, unutamamışken bu kez de, Roboski ile vurulduk F-16'larla... Ne güzel demiş Ahmed Arif; "*Budur katlimize sebep suçumuz/gayrı eşkıyaya çıkar adımız/“kaçakçıya”/soyguncuya/hayına...*" Bu



devlettir, her işlediği cinayete bir kılıf bulması ve geçiştirilmesi, onun uzmanlık alanlarından sadece bir tanesidir. 12 yaşındaki çocuk terörist olur, 38 köylü ise “kaçakçı.” Her cinayetin vardır bir kulpu... Kuşkusuz devletin bu tavrı hiç birimizi şaşırtmamalıdır-şaşırtmıyor da. Zira o niteliğine uygun davranmayı her tarihsel süreçte başarıyla yerine getirdiği gibi, bu süreçte de layıkıyla yerine getiriyor. Bizi fazlasıyla üzen ve yaralayan, devletin bu riyakarlığı yanında şovenizmin halkımız üzerinde azımsanmayacak etkisidir.

Wan depremi bunun en çarpıcı örneklerinden bir tanesiydi. TC'nin ve onun medyasının ırkçı-şovenist çizgisine, maalesef şovenizmden etkinleşmiş kesim de yedeklenmiştir. Bu, birlikte yaşamının koşullarının ortadan kalkmasının da göstergesi olarak okunabilir. Türk hâkim sınıfları, Türk halkını, “Kürt düşmanlığı” üzerinden kendine bağlar-ken, halkların birbirlerine karşı mesafeli duruşları, deyim yerindeyse sistemin işine gelmektedir. Başta Türk işçileri olmak üzere, Türk halkı, yaşanan bu ulusal baskıya karşı ciddi bir muhalefet geliştirebilirse, ulusal sorunun çözümü için ciddi bir mesafe kat edilmiş olur.

Türk halkının, faşist TC'yi “milliyetçilik” üzerinden benimsemesi ve ona yedeklenmesi, kuşkusuz Türkiye Devrimci Hareketi'nin içindeki “şovenist zehirden” bağımsız olarak düşünülemez. Zira ülkenin, Ortadoğu'nun ve dünyanın en önemli sorunlarından birinin, Kürt Ulusal Sorunu olduğu gün gibi aşıkarken, hiç o yokmuş gibi davrananlar, ezen ve ezilen ulus milliyetçiliğini eşitleyenler, “Leninist tavrı”, “komünist ilke” gibi laflarla kendi şovenist yüzlerini gizlemekten başka hiçbir şey yapmayanlar, UKKTH'nı “devrimden sonra” tanıyanlar, Kürt ulusunun yanında olmayı “destekçilik mi önderlik mi?” deyip küçümseyen gizli şovenistler, şüphesiz bu durumun sorumlularındırlar. Bu apaçık gerçekliği muhakkak ki kendimizden ayrı bir olgu olarak da ele alamayız, almıyoruz. Bunda bizim de yanlış politikalarımız, yetersizliklerimiz, eksikliklerimiz mevcut olabilir, vardır. Yapmamız gereken, yanlışları mahkûm edip, doğrulara sarılmaktır.

Seçim sürecinde Özgür Gelecek gazetesinin ısrarla üzerinde durduğu bir nokta vardı: “Güç birliği olgusunun salt seçimlerle sınırlı olmadığı ve içinde bulunduğumuz sürecin

bunu zorunlu kıldığı” altı çizilerek belirtilmişti. Bizler “Sarı, Kırmızı, Yeşil'e Karışmadan”, anı ve geleceği yakalayamayacağımızı, “Serhıldan'ların devrime akan bir nehir” olduğu gerçekliğini bilerek hareket etmeliyiz. Bunu bilmek önemlidir ama yeterli değildir. Bilmek ve anlamak iki farklı şeydir. Bazı şeyler vardır ki anlamak için yaşamak, yani pratiğin içine girmek gerekir. Politikalarımızın yaşam bulması için, var gücümüzle seferber olmalıyız...

Kürt Ulusal Hareketi'ne ve “Sorununa” doğru yaklaşım, özellikle bu süreçte hayati denilebilecek derecede önemlidir. Sorunu, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı tanımak olarak koymanın “epeyce eksik” olacağı muhakkaktır. Lenin yıllar öncesinde, “UKKTH sözde tanıyan ve onun için gerçekten savaşmayan bir sosyal demokratın sözde bir sosyal demokrat”, gerçekte ise emperyalist ve çarlık uşağı” olduğunu söylemişti. Lenin'in bu sözleri bugün için de tüm yakıcılığıyla geçerlidir. KKTH'nı önemsizleştiren

ve küçümseyen, onun devrimci özünü anlamayan ve dolayısıyla ona göre konum almayan bir siyasi yapı, ancak Türk hakim sınıflarına ve onların efendilerine hizmet edebilirler. Bu da muhakkak ki büyük bir politik hata olur ve objektif olarak bunu yapan siyasi yapı, devrimin karşısında yer alır. Olası bir ayrı devlet kurma durumunda

ise buna seyirci kalmak ve “bağımsız” olmak, muhakkak ki özgür bir geleceği ertelemek anlamına da gelecektir.

Roboski Katliamı, yiğit Kürt halkının yaşadığı ilk katliam değildir. Bu halk ki Newroz kutlamalarında kurşunlanmış, mahpuslara doldurulmuş, sistemli olarak göç ettirilmiş, köyleri bombalanmış bir halktır. PKK önderi Abdullah Öcalan'ın dediği gibi: “Biz, hiç kimsenin adını dahi söyleyemediği bir ülkenin yurtseverliğini yaptık.”

İşte Kürdistan böyle bir coğrafyadır... Bu ülkenin yurtseveri olmak, ölmek ve hapse atılmak için yeterli bir sebeptir. Ancak “ölmek ve hapse atılmak” direnişin bitmesinin sebebi durumuna hiçbir zaman düşmemiştir, düşmeyecektir. TC'nin uçakları, bombaları varsa, Kürdistan'ın dağları vardır... Devlet, bu acı gerçekliği bir kez daha tadacaktır. Baskı, sömürü ve katliam, Kürt ulusunun direnişini bitiremeyecek!





# WAN'DAN ÇOCUK SESLERİ...

Yılbaşında Wan'da olma, Wan halkının acılarına ortak olmak amaçlı Munzur Çevre Derneği'yle beraber bizler de YDG olarak Wan'a gittik... Gördüklerimiz vahimdi, oldukça vahimdi. Devletin hiçbir şekilde yardım elini uzatmadığı, halkı göçe zorlamaktan, birbirine düşman etmekten başka hiçbir işlevinin olmadığı ayan beyan ortadaydı. Vicdanı olan herkesin bir el uzatmaktan başka seçeneği olmamalı. Açlık, soğuk tüm halkı esir almış durumda. Hele de çocuklar... Doğar doğmaz acılarla, ağtılarla büyüyen bu çocukların bir de deprem gerçekliğini yaşadığını düşünürsek ve tabii ki deprem sonrası eziyetleri, hallerini düşünün. Çadırlara yanaşır yanaşmaz etrafımıza doluşan çocuklarla sizlerin de ne halde olduklarını bilmeniz için yaptığımız konuşmaları aktaracağız.

- **YDG: Adın ne ?**

- Figen Akbulak.

- **YDG: Kaç yaşındasın Figen?**

- 10.

- **YDG: Deprem olduğunda burada mıydın?**

- Evet. Evdeydim, kardeşlerimle yatıyorduk. Çok kötü sallandık.

- **YDG: Depremden hemen sonra neler oldu, anlatabilir misin?**

- Eve giremedik, hep sallanıyorduk zaten. Sokakta yat-tık. Çok soğuktan hala da çok soğuk. Ölülerini çıkardılar ama bizim aileye bir şey olmamıştı.

- **YDG: Depremden sonra neler değişti hayatında?**

- Okula gitmiyoruz. Çoğu zaman yemek bulamıyoruz, olsa da çok az geliyor zaten. Bir de geceleri çok soğuk, evdeyken üşümüyorduk ama burada çok üşüyoruz. Sobayı yakıyoruz ama çadır zaten çok küçük çok sıcak oluyor içerisi, içeride durulmuyor. Bir de zehirleniriz diye korkuyoruz. Burada çok kişi zehirlendi öyle. Gece sobayı söndürüyoruz ama öyle hiç olmuyor. Çadırlardan hep soğuk giriyor içeri zaten, sabaha kadar donuyoruz.

- **YDG: Depremden sonra buraya yardım geldi mi hiç ya da yetkili?**

- Birkaç defa göstermelik geldiler sonra göremedik hiç birini. Yardım falan da yok. İlk başlarda bir naylonda 23 kişi kalıyorduk şimdi yeni yeni çadırlar gelmeye başlıyor ama onlar da yine yetmiyor, mesela biz 4 aile kalıyoruz bir çadırda. Bir de bizim burası resmi bölgeye ait değil. Yani devletin verdiği yer değil burası, biz kendimiz kurduk burayı. Ondan buraya hiç gelmiyor yardım. 2 tane kardeşim suçluceği, yatıyorlar, onlara ilaç bile alamadık. Bir de benim ayakkabım yok.

- **YDG: Buraya başka yerlerden gelenler oluyor mu yardıma peki?**

- Bir sürü sanatçı, gazeteci geldi. Hepsi kendi reklamını yaptı gitti. Burada yanımızda ağlıyorlar ama ertesi gün televizyonda gülüyorlar. Biz istiyoruz ki bizim halimizi herkese gösterebilirler. Ama buraya gelip bizi görüp gidiyorlar. Artık bizi reklam yapınlar istemiyoruz.

- **YDG: Burada gününüz nasıl geçiyor?**

- Bazen odun topluyoruz arkadaşlarla ama genelde çadırdayız, dışarıda durulmuyor soğuktan. Aş evine gidiyoruz öğlenleri annelerle. Bir de çocuklar için belediyenin çadırı var. Oyun oynuyoruz, masal okuyoruz orada. Abiler, ablalar geliyor yanımıza. Okul gibi.

(O sırada tüm duyarlılığıyla Rojda karışıyor söze)

- Okul falan değil orası. Bizi oyalıyorlar işte. Öğretmen değiller ki onlar orası da okul değil zaten. Sabahtan akşama kadar çocuklara Lego, oyun hamuru oynatıyorlar. Tamam, güzel bir şey ama biz artık oyun oynamak değil derslerimizi görmek istiyoruz.

- **YDG: Anladık. Ne istiyorsunuz peki ne olsun istiyorsunuz artık?**

- Deprem olmasın istiyoruz. Diyorlar ki çok daha büyük deprem olacakmış. Artık olmasın istiyoruz. Okulumuza gitmek istiyoruz. Üşümek istemiyoruz. Aç kalmak istemiyoruz. Bir de kardeşlerim iyileşsin istiyorum.

- **YDG: Bugün yılbaşı biliyorsunuz. Bu yıldan beklentileriniz ne, ne olsa mutlu olursunuz?**

- Dediğimiz gibi valla. Deprem olmasın, okula gidebileyim. Bir de biz de burada yaşıyoruz bizi de görsünler, bilsinler istiyoruz. Yanımızda fotoğraf çekip reklam yapanlara bir şey diyeceğiz: **Siz buraya geldiniz diye acılarımız bitmedi biz hala ağlıyoruz ama siz gülüyorsunuz...**

- **YDG: Haklısınız. Kendinize çok iyi bakın. Teşekkür ederiz.**

- Biz çok teşekkür ederiz, gene gelin ama diğerleri gibi yapmayın, mutlaka gelin.

- **YDG: Geleceğiz. Görüşürüz.**

# Yeni yılda Halkların Kardeşliği Çadırı'nda



Yeni yılda Wan'a giden YDG'liler olarak yılbaşımı Wan halkına estek olmak için, Wan'da bulunan, koşulların yeterliliğine rağmen, yoğun bir emek ve alınteriyle Wan halkının yaralarını sarmaya çalışan gönüllü arkadaşların çadırında geçirdik. Roboski katliamından kaynaklı elbette kutlama yapmadık, ancak gönüllü dostlarımızla birlikte, umudumuzu daha da büyütüp, kinimizi daha da bileyerek yeni yıla girdik. Gönüllü arkadaşların düzenlediği Roboski katliamını protesto eden, orada ölen canlarımızı andığımız etkinlikten sonra, orada bir süredir bulunan gönüllü arkadaşlarla bir röportaj gerçekleştirdik. Wan'da yaşananları anlatmaya, orada uzun süredir tabloyu gören gönüllü arkadaşların bile gücü yetmez, yaşanan sorunlar, ayrımcılıklar sayfalara sığmaz. Ancak Wan gerçeğini olabildiğince daha yakından görmek ve gösterebilmek için sizlere bu röportajı sunuyoruz.

**YDG: Depremden sonra Wan'da hayat nasıl değişti, insanlar depremden nasıl etkilendi?**

**DİLAN:** Biz ilk depremde buradaydık. Wan Yüzüncü Yıl Üniversitesi Kamu Yönetimi okuyorum. Deprem günü ben evdeydim. İkinci depremde burada yoktuk. Deprem binalara verdiği zarar kadar insanlara verdiği psikolojik zararda çok fazlaydı, hayata bakış açısı değişti insanların. Wan'da bu ikinci senemiz fakat depremden sonra sanki Wan'da daha önce hiç yaşamamışız, burası başka bir şehirmiş gibi geliyor bize. Üniversite gençliği için Wan 2 caddeden oluşur. Genelde de insanlar burayı beğenmez. Biz dağıtım yaparken birçok mahallenin de farkına vardık. Aslında Wan kocaman. İnsanların % 50'sinden fazlası şehir dışında olduğu halde hala yardım ulaşmayan insanlar var. Dağıtım yapacak gönüllü sıkıntısı yaşıyoruz. Wan Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nden gelen örgencile-

rin sayısı 50'yi aşmaz. 20 bin öğrencisi olan bir üniversite Wan'ı 1 kaç ay içerisinde daha iyi bir hale getirebilirdi. Bizim üniversitemizde duyarlı bir gençlik yokmuş. Üzüldük bu açıdan. Ama bizi sevindiren bir şey var. Burada gönüllü çadırında Marmara'dan, Ankara'dan, İzmir'den, doğudan, batıdan, yurtdışından birçok kişi geldi. Öyle insanlar geldi ki hem üzüldük hem sevindik. Burada bir aile ortamı oluştu. Birçok kişi eğitiminin aksamasını göze alıp gelirken Wan Yüzüncü Yıl Üniversitesi'ndeki gençlerin birçoğu kendi sınav kaygılarıyla uğraşıyorlar, demiyorlar ki bu halk ne yapıyor. Dışarıdan gelen gençlerse dönemlerini uzatmayı da göze alıp "yeter ki buraya bir katkımız olsun" diyorlar. Genelde batıdan gelenler Wan'ı sevmiyordu, böyle bir izlenim vardı, artık hiç gelmeyecekler. Okullar açılrsa da hızlandırılmış program uygulanıyor 20 gün okulumuz var. Yani 40 günde okul kapanıyor. Biz buradan gelen gönüllü arkadaşlar da teşekkür ediyoruz.

**LEYLA:** Ben daha çok olayların siyasi boyutuna değinmek istiyorum. Wan şu anda 2'ye ayrılmış durumda. BDP'liler ve AKP'liler. Ve nedense BDP'li, yani gerçek Wan halkına yardım ulaşmıyor, şu an sadece parası olan kazanıyor. Onun haricinde kalan bütün Wan halkı hepsi mağdur durumda. Ben 1.5 aydır buradayım, her gün dağıtıma çıkıyoruz. O kadar insana ulaşmamıza rağmen hala ihtiyaç çok fazla ve insanlar gerçekten mağdur. Valilik diyorlar, devlet diyorlar ama hiçbirinden de bir şey görülüyor, ben hiçbir şey görmedim şu zamana kadar.

Çok fazla sıkıntı var. Ben de 2 senedir buradayım Wan'ın böyle olduğunun farkında değildik. Bu bize ders oldu bir bakıma gerçek Wan'ı görmüş olduk, ben bundan önceki geçmişimi yok sayıyorum. O kadar insan gördüm, o kadar çocuk gördüm ki soğuktan burunları kanıyor. Biz böyle bir toplumda yaşıyoruz, oturup ağlasak mı gülssek mi. Ben Wanlı olmama rağmen ben artık burada yaşıyorum diyorum, Wanlıyım diyorum. Burayı nasıl toparlayacağız bilmiyorum ama bir şekilde toparlanması lazım. Wanlı arkadaşlarımız var burada, onlar bizden kat kat daha zor durumda. Biz belki yarın gideceğiz ama onlar burada.

**YDG: Biz aslında bu sorumuzun cevabını biliyoruz elbette ama bir de sizden dinlemek istiyoruz. Devlet buraya yardım yapıyor mu ya da ne kadar yapıyor?**

**LEYLA:** Biz görüyoruz organize sanayide belediyenin de deposu var. Valiliğin de deposu var. Valiliğin deposu önünde polisler var ellerinde silahlarıyla. Oraya gelen arabaları da görüyoruz lüks arabalarla ihtiyaç sahibi olmayan kişiler geliyor.



Sürekli dolu geçiyor. Fakat durumu kötü olan insanlar yani yoksul kesim gelince geri çeviriyorlar veya belediye depolarına yönlendiriyorlar. Bu ayrımın yapılmaması gerekiyor sonuçta insan insandır. Burada ise ayrım yok, herkesimden insan var burada. Halkların Kardeşliği Çadırı burası. Biz her eve de paket bırakıyoruz onların böyle yapması bence insanlık dışı.

**GÜLSÜM:** Ben zaten 2. depremde buradaydım. Geldiğim gün 2. deprem yaşanmıştı orada ekmek ve su sıkıntısı vardı. Wan benim uzun süredir görmek istediğim bir şehirdi aslında ama ne yazık ki bunun sebebi deprem oldu. Ben de gönüllü olarak geldim.

**YDG: Burada uygulanmaya çalışılan bir göç politikası var mı? Varsa bize anlatır mısınız?**

- Bizim için 3 büyük deprem oldu, biz ilk haftalar çok sıkıntı çektik. Televizyonları açtığımızda birçok yardımın geldiği söyleniyor. Fakat bu yardımlar belediyeye ulaşana kadar kimseye verilmedi. Burada ilk haftalarda bir çadır da 30 kişi kalıyorduk. Tayyip Erdoğan Wan'a geldi fakat onun Wan'a gelmesi sadece siyasi bir politikadır. Ben geldim yanınızdayım demek içindi. Onun geldiği gün binlerce polis görevlendirildi. O polisler Tayyip Erdoğan'ı korumak yerine bir enkazı kaldırabilirdi. Onun geldiği günün akşamında çatışma çıktı o sadece buraya emir verip gitti. En azında biz bir Wanlı olarak böyle düşünüyorum. Biz 3-4 hafta bir mahalle aynı çadırda kaldık gelen yardımlar çok kısıtlı. Dışarıdan gelen birçok yardıma yollarda el konuldu. Sırf bize ulaşmasın diye. Çocuklar çok zorlandı, kadınlar çok zorlandı. Sadece kendi kesimine akrep eşliğinde belirlediği adreslere yardım bırakıp gidiyorlardı. Biz gittiğimizde "sizin isminiz yok" diyorlardı. Devlet gerçekten burada Wan'ı bitirmeye çalışıyor. Birçok insanımız göç ettirildi bu yolla. İzmir, Ankara gibi devletin yerleştirdiği yerlerde birçok insanımız saldırılara uğradı. Çocuklarımızı okuldan attırdılar. Wan'ı boşaltmak onun tek dileği bence. Kürdü yok etmeye çalışıyor. Fakat şunu öğrendim; dışarıdan gelen gönüllü arkadaşlarımız hiçbir yeri bilmeseler de her yere yardıma koştu. Batıdan gelen arkadaşlarda bize insanlıkla yaklaşıyor, bu bizi gerçekten sevindiriyor. Bize burada çok değerli arkadaşlara sahip oldum. Evet belki deprem bizi bir nevi yok etti.

**LEYLA:** Buradan göçe zorladıkları insanlara hiç yardımcı olmadılar. Sadece yerleştirdiler. Ben bir aileye tanık oldum. Acil yardım paketi bıraktığımız bir yer; 7 kişilik bir aile 5 çocukları var. Aile Batman'a gidiyor, burada adamı elektrik çarptırıyor ve devlet masrafları karşılamıyor. Tekrar Wan'a dönüyorlar, gidecek bir yerleri olmadıkları için. Devlet hiçbir yardımda bulunmuyor. Evleri zaten yok, komşu çadırında kalıyorlar. Soruyoruz size yardım etmiyorlar mı oraya gittikten sonra diye. Hiçbir yardımın olmadığını söylüyorlar.

**HEKİM:** Wan'da yaklaşık 200 bin aile var. Bu kadar büyük bir ekonomiye sahip bir ülke 200 bin aileye hala daha ulaşamamışsa düşünebiliriz ki AKP zihniyeti Wan halkını cezalandırdı. Sadece BDP'lileri de değil. Medyadan takip ettiğimiz kadarıyla birçok yardım geldi ama bizim burada gözlemlediğimiz kadarıyla gelen yardımlar hiçbir şekilde ihtiyaç sahiplerine ulaşmamıştır. Karayolları'nda depolar yandı, biz orada kalan arkadaşlarla görüştük. Kendileri arayıp söylediler. Depoların bilerek yakıldığını söylediler. Özellikle *Hatoç* diye bir bölge var bu bölgenin de büyük çoğunluğu belediye yanlısıdır. Bakıyorsunuz ki çok az yardım yapılıyor. İlk yardımlar seçimlerde AKP'ye oy çıkan yerlere gönderildi. Medyada da gösterdiler yardım almaya çalışan insanların üzerine o soğukta su sıktılar. Gerçekten insan elini vicdanına koyup ta bu halka neden böyle yapıldığını sormalı. Buradaki gönüllü arkadaşların çok faydası var. Wan gençliğinin birçoğu ekonomik sebepler ve hırsızlık olayları sebebiyle Wan'ı terk etmek zorunda kaldı. Burada gıdaya, giyime ihtiyaç olduğu kadar gönüllü arkadaşlara da ihtiyaç var. Burada depolar dolu fakat ihtiyaç sahiplerine ulaştıracak gönüllü sayısı az.

**YDG: Göçlerle ilgili merak ettiğimiz bir diğer konu da burada insanlar ölümler ve açlıkla sınıyor. Wan halkının göçlere karşı tavrı nedir?**

**HEKİM:** Valilik tarafından gönderilen aileler gönderdikleri şehirde şehir merkezinden çok uzak yerlere gönderilmişlerdir. Aldığımız duyumlara göre çarşıya ya da merkeze gidebilmek için bile izin almak zorunda kalıyorlar. Yoğun bir denetim altındalar. Birde Wan'daki Kürt halkının birliğini göçlerle baltalamaya çalışıyorlar. Büyük bir oranda başardıklarını da düşünüyorum. Buradaki insanların büyük çoğunlu gitmiş durumda. Kalanların çoğu da gidecek yerleri olmadığı için ya da ekonomik sıkıntılarından dolayı gidememiştir.

(O anda arkadaşlardan birisi bir not çıkarttı. Bize okumak istediğini söyler. Not şöyledir: "Ben Antalya'dan Deniz, hepimize geçmiş olsun. Antalya'ya bekliyorum. 3 yaşındayım size oyuncaklarımdan gönderiyorum.")

**YDG: Buraya gelince ne yapılacağı ve nasıl iletişim ku-**



**rulacağı hakkında bilgi verebilir misiniz?**

**HEKİM:** Bizim şu an web sayfamız var Hakların Kardeşliği Çadırı diye. Orada arkadaşlarımız gönüllü çağrılarında bulunuyorlar, resim paylaşıyorlar, oradan doğru iletişim kurulabilir. Sitede gönüllü forumu var. Gönüllü arkadaşlar çalışmak istedikleri alana göre gelebilirler. Çocuk çadırlarında psikolojik yardım için gelen arkadaşlarımız oluyor, sağlıkçılarımız var. Her alanda çalışacak arkadaşlara ihtiyacımız var.

**DİLAN:** Arama motorundan Wan gönüllüleri yazdığınızda Wan'a gelen gönüllülerin oluşturduğu bir sayfa var. Gözlemlerini yazan insanlar var. Birçok insan Wan'a gelmek istiyor. Ama nasıl iletişim kuracağını bilmiyor. Bu sayfa belediyenin oluşturduğu bir sayfa. Hem resimleri görebilirsiniz hem de iletişim numaralarına ulaşabilirsiniz. Ben Antalyalı bir ekibin röportajlarını okumuştum, beni o etkiledi. Formu doldurduktan 2 gün sonra beni çağırdılar. Çok zor bir işlem değil. İnsan aslında başkalarına yardım ederken kendine de yardım ediyor.

**GÜLSÜM:** Ben de buraya gönüllü formuyla katıldım fakat şuanda o form engellendi. Belediye üzerinden yönlendirilen bir forumdu. Şu an arkadaşlarımız bunu düzeltmeye çalışıyor. wan. bldgönüllüleri@gmail adresinden de mail atarak iletişime geçebilirsiniz.

**LEYLA:** Gönüllü olarak gelecek olan arkadaşlarımız da lüks bir şey beklemesinler. Sonuçta burası deprem bölgesi. Bazen yatacak yer bile bulamadığımız oluyor. Bazen soğuk da kalıyoruz. Bunları da belirtelim.

**Kardeş türküler grubunun üyesi FERYAL (ÖNEY):** Asıl değinmek istediğim nokta buradaki insanlar arasında çok iyi bir kolektif yaşam var. Çok çalışkan arkadaşlar var. Soğukta yatmışsın, bunların önemi yok. Burada bir sistem var. Gönüllü gelen arkadaşlara yardımcı oluyorlar. İnsanlar yeter ki gelsinler. Burada yapılacak çok şey var. Biz çocuklarla bir şeyler yapmaya başladık. Burada daha yeni başlayan işler de var. Öğretmen yok. Anneler diyor şarkı-türküyü bırakın da çocuklara çarpma bölme öğretin. Sistemin tekrar kurulması lazım.

**DİLAN:** Ben Valiliğin Et ve Balık Kurumu'ndaki çadırkente gittim. Türkan Şoray çocuklar için bir eğlence yeri aç-

mış. Dikkatimi çeken şey sadece oradaki çocuklar oradan yararlanabiliyor. Eğitim veren bölümlerine baktık. Milli eğitimin kadrolu müdür yardımcısı burada gönüllü kabul etmediklerini söyledi. Bizde buraya gönüllü arkadaşların gelip çocuklar için etkinlik yapmak istediklerini söyledik. Biz sonucunda bir şey elde edemedik. Orada dikkatimizi çeken bir şey de piskososyal merkezi vardı onun hemen yanında ise Kuran kursu vardı. Sen oraya vereceğin bir çadırı bir mahalleye çocuk eğlence çadırı olarak kullanabilirsin. Bir mescit açılabilir de Kuran kursunun ne anlamı var? Burası sorgulanacak bir şey. Herkesin inancı kendine. Ama sen bir toplumu din üzerinden uyutmaya çalışıyorsun. Bir de dün bir çocuğun elinde depremle ilgili Said-i Nursi'nin bir kitabını gördüm. Deprem niye oldu, kime zarar verdi, kurunun yanında yaş da yandı gibi şeyler yazıyordu. Bizim oturup da Allaha yardım beklemek yerine kendimizin bir şeyler yapması gerektiğini farkına varmamız gerekiyor.

**Wanlı bir abimiz:** Biz bir deprem yaşadık, doğru. Ama TC devletinin 80 yıllık tarihinde daha sert depremlerde yaşadık. Hep imhalarla saldırılarla yok sayılmayı bize dayattılar. Oysa ki biz Kürt halkı olarak halkların kardeşliğini sahipleniyoruz. Dini, dili, mezhebi ne olursa olsun birlikte yaşayan bir halkız, herkesin bunu bilmesi lazım. Ben insanım diyen herkes her zaman TC devleti tarafından susturulmaya çalışıldı. Kendileri gibi düşünen insanlardan yanalar. Önce Ermenileri sonra Asuriler'i, Kerdanileri sürüklediler. Şimdide 80 yıllık katliamlara bir de Uludere eklendi. Medyayı bile susturan bir ülkenin ne devleti ne özgürlüğü doğrudur. Gönüllü arkadaşların burada olanları insanlara anlatması gerekir. Saatlerce söylesek Kürtlerin acısı bitmiyor. Bizi deprem vurmadı bizi bükten 80 yıllık bu kirli tarihtir.

**YDG: Yeni yılla ilgili mesajlarınızı ve dileklerinizi öğrenebilir miyiz?**

**HEKİM:** Noel babadan gönüllü istiyoruz.

**DİLAN:** Bilinçli, eğitilmiş, objektif gençler istiyorum. Doğruların peşinden koşan bir gençlik istiyorum. Yeni yıla 2 gün kala bizim ulusumuzdan olan insanların hayvanca katledilmesinden daha üzücü bir şey olamaz. Bunun son bulmasını istiyorum.

**FERYAL:** Biz her sahneye çıkışımızda söylüyoruz bunu "barış istiyoruz". Ancak ben bu yılbaşı kadar kötü bir yılbaşı geçirmemişim, artık barış diyemiyoruz. Burada olmak çok güzel tabii ki. Biz de bir gönüllü kampanyası oluşturmuştuk Wan'ı terk etmiyoruz diye. Burada çalışılması afet bölgesi ilan edilmesi gerekiyor. Yeni yıl mesajından geldik ama bizim hala umudumuz var. Ben elbette bu acıyı yaşamadım. Ama bu hacıyı hissediyorum. Bizim derdimiz burayı çok iyi anlatmak. Ve buraya gönüllü akışını devam ettirmek. Benim yeni yıldan tek dilediğim bu acıların sona ermesi.





## **KOLEKTİFİN SESİ**

# **Şehitlerimizin izinde, örgütlü gücümüzle, zafer daha yakında!**



**2012 yılına dair heyecanımızın anlamını bulacağı hedef bellidir; daha nitelikli, daha etkili, daha coşkulu, en önemlisi daha örgütlü bir faaliyet.**

2012 yılının İbrahimlerden bugüne yengilerle, yenilgilerle aralıksız süren geleneğin savunucuları için büyük önem arz ettiği ortadadır. 2012 yılı örgütümüzü, ideolojimizi, politikalarımızı, örgütümüzün açığa çıkarttığı değerleri ve bu değerlerin mimarları ve sonucu olan şehitlerimizi daha farklı ele aldığımız bir yıl olmalıdır. Burada özetin özeti olarak sunabildiğimiz eksikliklerimizi bir yılda gidermemiz elbette mümkün değildir ancak bu yıl 40 yıllık birikimin açığa çıkardığı temel değerlerimize yeniden yoğunlaştığımız bir yıla girmiş bulunuyoruz. Bu yoğunlaşmanın söylemin ötesine geçilmeksizin bir anlamının olmayacağı da ortadadır. 2012 yılına dair heyecanımızın anlamını bulacağı hedef bellidir; daha nitelikli, daha etkili, daha coşkulu, en önemlisi daha örgütlü bir faaliyet.

Temel değerlerimize ve daha örgütlü bir faaliyete yoğunlaşacağımız önümüzdeki süreçte şehitlerimizi biz-zat faaliyetimize kazandıracığımız ivme üzerinden anma ve yaşatma meselesi daha büyük önem arz edecektir. 40 yıllık birikim ve değer deyince akla en başta bu birikim ve değer için emeklerini ve nihayetinde can-



**Şehitlerimize hak ettiği değeri vermenin, onların boşuna toprağa düşmediklerini dosta, düşmana ispat etmenin bir başka yolu da şehitlerimizden öğrenmektir, şehitlerimizi örnek almaktır.**

larını ortaya koymuş şehitlerimiz gelmektedir-gelmelidir.

Şehitlerimiz bugün bizlerin, yani devrimci ve komünistlerin sürdürücüsü olmaya çabaladığı kavga uğrunda canlarını verenlerdir. Yaşama sevdalı ölüme nişanlı şehit yoldaşlarımız bize, dosta düşmana, her şeye rağmen ve gerektiğinde canını ortaya koyarak bu kavganın sürdürüleceğini göstermişlerdir. Geçmiş tarihsel sürecin kaçınılmaz sonucu olan mücadelemizin zaferle taçlanmasının en somut, en açık teminatıdır şehitlerimiz.

### ***Şehitlerimize verdiğimiz değer görev ve sorumluluklara yaklaşımımızla paraleldir***

Devrim uğruna toprağa düşenlerimiz nezdinde her ölüm erkendir. Çünkü şehitlerimiz bir kavgayı arkalarında bırakarak güneşe gömülmüşlerdir. Her şahadet, bizim için büyük bir acıdır. Her şahadetin ardından yüreğimiz yanar, içimiz parçalanır. Ancak her şahadet aynı zamanda **daha fazla görev ve sorumluluk** demektir. Her şehidimiz örgütümüzün, görevlerimizin değerini arttırmaktadır, zafere kavuşmamız için yeni bir sebep olmaktadır. Uğruna canlarını verdikleri davamızda güneşe yürüyenlerimizin geride bırakmak zorunda kaldıkları bayrağı yerden kaldırmak, sorumluluklara sıkıca sarılmak şehitlerimize hak ettiği değeri vermenin en önde gelen yoludur.

Şehitlerimizi onların yoldaşları olarak, aynı davanın sürdürücüleri olarak asgari anlamda sahiplenmemiz yeterli değildir. Güneşe yürüyenlerin yerini doldurmak gibi bir sorumluluğumuz vardır.

Devrimcilik denilen hal, pratik açıdan düşünüldüğünde görev ve sorumluluklar toplamıdır. Her devrimcinin faaliyet yürüttüğü Alana, niteliğine göre değişen görev ve sorumlulukları vardır. Bu görev ve sorumlulukların daha nitelikli şekilde yerine getirilmesinin sonucu olarak devrimci mücadelenin etki alanı genişleyecek ve zafere yakınlaşılacaktır.



Bu anlamda devrimci mücadele içerisinde hangi alanda faaliyet yürütürsek yürütelim, görev ve sorumluluklarımıza karşı yaklaşımımız aynı zamanda şehitlerimize karşı yaklaşımımızdır. Somut koşullar, deneyimsizlikler, bilgisizlikler bir yana yeterli hassasiyetle yaklaşmadığımız, her görev şehitlerimize hak ettiği değeri vermemizin önüne set koymaktadır.

Şehitlerimize hak ettiği değeri vermenin, onların boşuna toprağa düşmediklerini dosta, düşmana ispat etmenin bir başka yolu da şehitlerimizden öğrenmektir, şehitlerimizi örnek almaktır.

### ***Şehitlerimizle nefes almak, daha örgütlü olmak***

Şehitlerimiz bizlere nasıl, ne için ölüneceğini öğrettikleri gibi nasıl yaşanacağını da öğretmiştir. Elbette şehitlerimizin yaşamı da zikzaklı bir biçimde ilerlemiş, sancılı süreçler, ilerlemeler, gerilemeler yaşanmıştır. Ancak devrimci yaşamda, örgütlü kalmakta güneşe uğurlananlarımız son nefeslerine kadar ısrarcı olmuşlardır. Sadece devrimci olmanın değil, egemenlerin tüm anti-propagandalarına, ekilmek istenen inançsızlık tohumlarına karşın devrimci kalabilmenin, örgütlü olmayı sürdürebilmenin de önemli olduğunu kanıtlamışlardır. Güneşe uğurlanan yoldaşlarımızın uğruna savaştıkları kavgamızın örgütlülük olmadan gerçekleşmeyeceği açıktır. Hepimiz şehitlerimiz gibi bu zorunluluğu fark ettiğimiz için örgütlenmiş bulunuyoruz. Ancak bu zorunluluğu hayata geçirmek için devrimci saflara adım

atmak, kavgaya soyunmak sadece bir başlangıçtır. Örgütlenme anlık bir durumdan, atılan bir adımdan ibaret olamayacak kadar kapsamlı bir olgudur. Bu anlamda örgütlenme halinin bir sonu, bir doygunluk noktası yoktur. Örgütlü kimseler yani örgütleyenler için de bu örgütlenme süreci aralıksız devam etmektedir, etmelidir. Doğada olduğu gibi insanın ideolojik durumu bakımından da durağanlık diye bir şey yoktur. Proleter ideolojinin, devrimci kültürün yeşertilemediği ortamda burjuva ideolojisi yeşerir. Aynı şekilde daha fazla örgütlenme, örgütlü yaşamla daha fazla bütünleşme yoksa orada örgütsüzleşme vardır. Bu noktada dışımızdaki düşmanla savaştığımız kadar kendi içimizdeki düşmanla da savaşmanın zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

Şehitlerimizin kaldığı yerden kavgayı sürdürme dediğimiz olgu da burada düğümlenmekte ve somutlanmaktadır. Şehitlerimiz arkalarından ağlayacağımız, yasa boğulacağımız kimseler değildir. Hiçbir şehidimizin ölümü tesadüf değildir, bizim kavgamızda her ölüm savaş içindir, savaşın, örgütlü yaşamın içindedir. Şehitlerimizin uğruna düştükleri kavgayı daha da büyüterek, kızıştırarak sürdürmek, zafer gününü yakın kılmak şehitlerimize olan yegâne borcumuzdur. Bu borcu ödemek örgütlülüğümüzün ilkelerini ayağa dik-

mek, köklerimize, özümüze sarılarak yeniye, güncele ayak uydurmaksızın, özcesi örgütlü kalmada, örgütlülüğümüzü ilerletmede ısrar etmeksizin mümkün değildir.

Örgütlü olmada ısrar, örgütlü yaşamla, örgüt kültürüyle daha fazla bütünleşmek, örgütün çalışma tarzını ve ilkelerini ayağa dikmek için daha fazla çabalamak anlamına gelmektedir. Bu çabayı göstermekte bugün yetersiz olduğumuz açıktır. Örgütümüzün, her biri örgütümüzün bir parçası olan çalışma alan ya da birimlerimizin misyonu faaliyetçilerimiz tarafından yeterince kavranamamıştır. Bu kavrayışsızlık söylemde örgütlü, pratikte, çalışma tarzında örgütsüz bir hattı ortaya çıkarmaktadır. Kendi içinde örgütsüz bir bünyenin örgütsüz kitleleri sağlıklı bir tarzda örgütlemesi, düşmana karşı gücünü ve etkisini açığa çıkartması düşünülemez. Haliyle başarısızlıklar yaşanır ve asıl tehlike bu başarısızlıkları ele alış biçiminin de örgütlü bir bakış açısıyla ele alınamamasıyla ortaya çıkacaktır. Yerinde sayma bu anlamda gerileme dediğimiz vaka bu temelde oluşmaktadır. Yerinde sayan, gerileyen bir faaliyetçinin ya da bir kolektifin kavganın sürdürücüsü olma misyonunu tam manasıyla yüklenmesi bu anlamda şehitlerimizin bayrağını hakkıyla taşıması da mümkün değildir.

Gözünü örgütün bugünkü sorunlarına, ihtiyaçlarına dikmek yerine fiziki varlığı ile ya da söylem olarak örgütlü olmasına karşın gözü örgütün dışında olan faaliyetçi yapısının kazandıracaklarından çok kaybettirecekleri vardır. Yaşamı, mutluluğu, sorunların çözümünü, örgüt dışı, örgütün kültürüne, değerlerine yabancı unsurlarda arama durumunun hangi ideolojiye hizmet ettiğini tekrar tekrar söylemeye gerek yoktur.

Bu noktada karşımıza kendini adama kavramı çıkmakta-

**Şehitlerimizin uğruna düştükleri kavgayı daha da büyüterek, kızıştırarak sürdürmek, zafer gününü yakın kılmak şehitlerimize olan yegâne borcumuzdur. Bu borcu ödemek örgütlülüğümüzün ilkelerini ayağa dikmek, köklerimize, özümüze sarılarak yeniye, güncele ayak uydurmaksızın, özcesi örgütlü kalmada, örgütlülüğümüzü ilerletmede ısrar etmeksizin mümkün değildir.**





dır. Kendini bir bütün olarak kavgaya adamak demek örgütle bir bütün olmayı gerekli kılmaktadır. Yaşamının bazı bölümlerinde örgütlü, bazı bölümlerinde örgütsüz, günün bazı saatlerinde devrimci, bazı saatlerinde devrimci olmayan bir faaliyetçi ya da kolektif bir mekanizma özünde tamamen örgütsüzdür. Bu çerçevede tam anlamıyla örgütlü olmak demek kalbimizin her an mücadeleye atması, her pratiğimizin örgütümüzün ihtiyaçlarına odaklı olması, her davranışımızın örgütümüzün kültürüne uyumlu olması gerekmektedir. Şehitlerimizin mücadelesini, şehitlerimiz gibi örgütlü bir biçimde sürdürmek ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Şehitlerimizin yaşamları ve şahadetleriyle gösterdikleri ısrarı göstermek bugün daha önemli bir hal almıştır. Devletin daha sinsi bir biçimde ilerleyen politikaları örgütlülükleri dağıtmayı hedeflemektedir. Örgütlenme, devrim için savaşma, devrimci yaşam ideolojik savaş aygıtları eliyle anlamsızlaştırılmaktadır. Böyle bir süreçte şehitlerimizin ısrarından, duruşundan daha ciddi şekilde feyz almamız gerekmektedir. Şu günü koşullarında örgütlenmede, savaşmada ısrar hem daha değerlidir hem de daha zordur.

Tarihimizde doğru çizgide ısrarın timsali olmuş birçok yoldaşımız vardır. En başta bu noktada İbrahim yoldaşı anmak gerekmektedir. Önder yoldaş kolay olanı tercih etmemiş, revizyonizme karşı komünizm bayrağını dalgalandırmıştır. Bu noktada geçtiğimiz Şubat ayında şehit düşen beş kadın yoldaşımız da bariz bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Örgütlülüğün son dönemde ulusal sorun ve kadın sorunu konusunda attığı adımlara uyum sağlama, hatta bu adımları geliştirme noktasında başta Sefagül yoldaş olmak üzere 5 kadın

yoldaşımız hepimize örnek olmalıdır. Yoldaşlar örgütün savaşı ilerletme noktasında attığı adımlar açısından da ilerletici bir misyonu yüklenmişlerdir. Tasfiyecilik dalgasından düşen payı üstlerinden silkelemişler, doğru çizginin temsilcisi olmuşlardır. Şehit yoldaşların bu bağlamdaki çabaları da bizler için bir düstur haline gelmelidir. Örgütlü olmak demek, şehitlerimizin ayak izlerini takip etmek demek her zaman örgütten, mücadeleden, yana tavır koymak demektir.

### ***Zafer daha yakın!***

Çizgisini savunduğumuz yapı İbrahim yoldaştan bugüne içerisinde emek vermiş, bedel ödemiş birçok militanın değeri ölçülemez emeği ile yaratılmış ve bugünlere kadar kendini var etmiştir. Bu geleneğin yaratılması ve yaşatılması için şehitlerimiz emek ve alınterinin üzerine bir de kanlarını-canlarını koymuşlardır. Örgütümüzü yaşatmak ve ilerletmek, zafer günlerini yakınlaştırmak şimdi bizim elimizdedir. Sırtımıza yüklenmiş sorumluluk basit bir sorumluluk değildir. Tarihsel bir mücadelenin, tarihsel bir sürecin mimarları olma misyonunu çoktan kuşanmış durumdayız. Bu misyonu yerine getirmek zalimi ezmek demektir, dışımızdaki zalimi ezmek için içimizdeki zalimi ezmek zordur.

Bu doğrultuda örgüte, örgütümüzün değerlerine sarılmak, 2012 yılında daha örgütlü olmak, örgütümüze, şehitlerimize, geçmişimize en çok da geleceğimize karşı daha sorumlu davranmamız gerekmektedir.

2012 yılında zafer daha yakındır, parolamız bellidir. 40 yıl önce ayakları üzerine dikilen umudumuzu büyütme, 20 yıl önce kıvılcımı çakılan gençlik ateşimizi harlamaktan başka bir seçenek kalmamıştır.



# Zaaflarımızla uzlaşmayalım, onları aşmak için çaba gösterelim

Sınıfların oluşmasıyla beraber şekillenen iki farklı sınıf, iki farklı ideolojiyi de beraberinde getirmiştir. Proleter olanla burjuva olanın mücadelesi anlamına gelen sınıf mücadelesi bizi bu iki taraf arasından seçim yapmaya zorunlu bırakmaktadır. Bizler de devrimci mücadelemiz içerisinde herhangi bir şekilde varlık gösteren zaaflarımızı değiştirmek istiyorsak öncelikle neyin proleter olduğuna, neyin olmadığına, neyin zaaf olduğuna neyin olmadığına veya en genel anlamıyla, neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermeliyiz ki zaaflarımızı tespit edebilelim, onları giderebilelim.

İçerisine girmiş olduğumuz her zaafly yaklaşımın varlık temeli kuşkusuz sınıflı toplumlar gerçeğinden ileri gelmekte ve bu yaklaşım biçimi, burjuva-feodal kültürün parçası olarak, devrimcileşen yaşamımızda da kendini var edebilmektedir. Bu durum, zaaflarımızı ve bunlardan ileri gelen hatalarımızı meşru bir temele oturtmaz; tam tersine devrimci olmamızın temeli olarak, bize kendi zaaflarımızı da giderme sorumluluğu yükler.

Sınıfsal kökenimiz, devrimcileşmeden önceki yaşam biçimimiz bu durumu ciddi oranlarda etkileyebilmektedir. Ancak ne var ki; bu zaaflarımız her zaman böylesi bir “dışsal” zemine oturmamakta; mücadele içerisinde burjuva-feodal özelliklere açık her kapı da bu durumun tetikleyicisi olabilmektedir. Örgütlülüğümüz içerisinde de burjuva-feodal özelliklerin boy vermemesi için öncelikle kendi zaaflarımızla bir hesaplaşma içerisine girmek zorundayız.

Devrimci kimliğimizin küçük-burjuva zaaflarımızın gölgesinde kaldığı zamanlarda zaaf baş göstermeye başlar ki, hatalarımız çoğalmaya, büyümeye, kökleşmeye başlar ve biz, eğer yeterli devrimci irade ortaya koymazsak, zaaflarımızla yüzleşme cesaretini gösteremeyiz.

Aldığımız bir eleştiri karşısında devamlı olarak açıklama yapma gereği duyuyorsak, biralalım özeleştirel bakmayı, eleştirileri “düşünme” çabasını bile göstermiyorsak, yapacağımız ilk iş özeleştirel bakma kültürünü yaşamımızda etkin hale getirmeye çalış-

mak olmalıdır. Çünkü olaya özeleştirel bakmayan bir kişi sorunun kaynağını dışarıda aradığından çözümü de kendinden bağımsız görmektedir. Oysa her koşul altında, yapılan bir yanlışta meseleye ilk olarak kendi yanlışımızdan doğru müdahale etmeliyiz, onu düzelterek işe başlamalıyız.

Zaaflarımıza yaklaşımımızda kimi zaman onları kabul etmeyen bir şekilleniş ne kadar yanlışsa, zaaflarımızın asla düzelmeyeceğini düşünüp, müdahale etmeye gerek dahi duymayan bir yaklaşım da o kadar yanlıştır. Zaaflarımızın varlığı olabilecek olan şeydir, olmaması gereken şeyse onları değiştirme çabası içerisine girmemektir.

Mao yoldaş “*Hata yapanlar temizlenmek için ılık suda yıkanmalıdır. Su sıcak olursa dayanmazlar*” diyor. Hatalardan arınmada, görmezden gelmeye de onları olağanlaştırmaya da karşı çıkan bu benzetme, zaaflarımızı düzeltmede esas alacağımız nokta olmalıdır.

Yapabildiklerimizden ve yapamadıklarımızdan yola çıkarak kendi gerçekliğimizle yüzleşme gayretimizi büyütelim ki yapmamız gerekenleri düşünerek ileriye doğru daha fazla yol alabilelim. İçerisinde olduğumuz toplumsal koşulların devrimci gereklilikleri zaaflarımızı aşmada daha hızlı olmamız gerektiğini göstermektedir. Sürekli olarak kendi zaafaları ile “cebelleşmek” durumunda kalanların gerek pratik koşurmacada gerekse politik kafa yoruştta geriye düşecekleri açıktır.

Bu nedenle zaaflarımız gelişim seviyemizi belirlemede oldukça önemlidir. Eğer zaaflarımızla yüzleşmede cesur olabiliyorsak, onları çeşitli “bahane”lerle hasıraltı etme yoluna değil de düzeltme çabası içerisine giriyorsak, mücadele içerisinde ilerlememizin önündeki engelleri aşmayı da bir o kadar kolay hale getiriyoruz demektir.

Her şeyin olduğu gibi zaaflarımızın da ideolojik temelli olduğunu unutmamak gerekir. İdeolojik olarak sağlam bir bünyenin üstesinden gelemeyeceği hiçbir zorluk, aşamayacağı hiçbir zaaf yoktur. Zaaflarımızı giderme yönlü attığımız her adım ideolojik netliği yakalamada da başlıca etkindir.

## DOSYA



**Özgürleşmek isteyenlerin  
örgütlenmekten başka  
yolları yoktur!**

## DOSYA

# ÖZGÜRLÜK VE ÖRGÜTLENME İLİŞKİSİ

Çoğumuz ilk kez ilkokul sıralarında “Atatürk’ün düşmanı kovup yurdu özgürleştirilmesi” hikayelerinde karşılaşmışsınız bu kavramla. Zihinlerimize konuk edilen bu kavramın anlamını henüz kavramadan uzaklaştırılırız özgürlükten.

Günlük yaşamda sıkça kullandığımız ya da sıklıkla duyduğumuz, Kürtçe; *azadi*, Ermenice; *azadlıq* Arapça; *hürriyet*, Almanca; *freiheit*, Fransızca; *liberté*, İngilizce; *liberty*, *freedom*, Latince; *libertas* olarak söylenen ve siyasal, toplumsal, felsefi ve gündelik yaşam alanlarında çeşitli anlam boyutlarında kullanılan kavram ya da kategori olarak tanımlanabilir *özgürlüğün* terimsel anlamı.

En genel haliyle, özgürlük; bağlı ve bağımlı olmama, dış etkilere (etkenlerden) bağımsız olma, engellenmemiş ve zorlanmamış olma halini dile getirmektedir. Buna paralel başka bir gündelik tanımlama, insanın kendi kararlarını kendi istemine ve düşüncelerine göre belirleyebilmesi, kendi seçimini kendi iradesiyle yapabilmesi olarak belirir. Buradaki özgürlük *irade özgürlüğü* tanımına karşılık gelmektedir.

Hemen bütün öğretilerin bir özgürlük tanımlaması ve buna uygun bir özgürlük talebi vardır. Aydınlanmacılık ile beraber özgürlük, felsefi ve toplumsal bir ilke olarak formüle edilmeye başlanmış, modernizmin başlangıcından itibaren “mutlak bir özgürlük talebi ve iddiası” olarak ortaya konulmuştur.

Özgürlük kavramı esas olarak *siyasal* ve *felsefi* özgürlük kategorilerine ayrıştırılıp ele alınmaktadır. İstenç özgürlüğü, irade özgürlüğü, ifade özgürlüğü, düşünce özgür-

lüğü, bireysel özgürlük, toplumsal özgürlük ve benzeri kavram ve kategoriler felsefi ve siyasal özgürlük başlığı altında tartışılıp değerlendirilen birkaç önemli kavramdır.

Bu genel vurgu ve tanımlardan sonra başlığımızda belirtilen **özgürlük ve örgütlenme ilişkisini** irdelemeye başlayabiliriz.

Çoğumuz ilk kez ilkokul sıralarında “Atatürk’ün düşmanı kovup yurdu özgürleştirilmesi” hikayelerinde karşılaşmışsınız bu kavramla. Zihinlerimize konuk edilen bu kavramın anlamını henüz kavramadan uzaklaştırılırız özgürlükten. Ne de olsa “Atatürk yurdu düşmandan kurtarmış cumhuriyetle birlikte bize kocaman bir özgürlük bağışlamıştır”, neden özgürlük diye bir derdimiz olsun ki artık? Bizler “özgür birer çocuk” olarak ne anlama geldiğini bilmediğimiz özgürlüğün, olsa olsa bekçileri olabiliriz artık. Bizden istenen budur.

Fakat biraz yaşımızın ilerlemesinin etkisiyle olsa gerek toplumsal gerçeğe karışıkça birden bu kavramla yeniden bir cebelleşme sürecine giriveririz istemeden. Yani başımızda belirivermiştir birden: bir okul arkadaşı, bir iş arkadaşı, bir haber spikeri, bize uzatılan bir kâğıt parçası ya da yüksek sesle bağıra çağıra yanımızdan geçen kadın erkekli yanı başı polisli bir grubun haykırışında, *özgürlük* yeniden... İstemeden de olsa duymuşuz ya, eee ne yapalım düşünmeye de başlarız ne kadar zihnimizden kovmaya çalışsak da: bu işçiler, bu köylüler, bu Kürtler, bu Ermeniler, bu Araplar, bu Çerkezler, bu Aleviler, bu kadınlar, bu öğrenciler, Bu esnaflar, bu, bu, bu... Neyin özgürlüğünden bahsediyorlar? Çoğu zaman bir işçi, bir kadın, bir öğrenci, bir Kürt, bir Alevi olarak muhatap olup düşünürüz; ne özgürlüğü, neyin özgürlüğü? Özgür olabilmek için hapisaneleri göze alan, asılmış olan, sokak ortasında öldürülen insanları da duymaya başlarız, hatta hatta özgürlük diyerek dağlara çıkanları da... Oysa özgürlüğe dair fikirlerimiz bize ilkokul sıralarında anlatılanların da ötesine geçmiştir artık. Kapitalizm bize sonsuz özgürlükler bahşetmiştir? En azından ülke içeri-



sinde istediğimiz her yere taşınmakta, istediğimiz yere seyahat etmekte, istediğimiz işi seçmekte, istediğimiz erkeğe-kadına aşık olabilmekte, istediğimiz bölümü okuyabilmekteydik. Kimse bizleri işçi diye, köylü diye, kadın diye, öğrenci diye aşağılamamakta, bir Kürt ya da bir Aleviyiz diye herhangi bir devlet kurumunda ya da toplumun herhangi bir yerinde dışlanmamaktaydık. Öyle ya, bu toplumda Alevi olup, Kürt olup Cumhurbaşkanlığı dahil her türlü devlet kademesinde görev alan “hatta hatta” Ermeni olup, Yahudi olup devletin önemli yerlerine gelmiş çok büyük iş insanı olmuş kimseler yok muydu? Sürekli hoşgörü toplumu olduğumuzu, bin yıllardır kardeşlik içerisinde yaşadığımızı, hukuk devleti olduğumuzu devlet büyüklerimiz, öğretmenlerimiz, anne-babalarımız, arkadaşlarımız, okullarımız, patronlarımız, tarihimiz söylemiyor muydu? Demek ki bütün mesele hak etme meselesidir. Hak edersen dinin, dilin, ırkın, cinsiyetin, sınıfın ne olursa olsun toplumun tüm olanaklarından eşit bir şekilde yararlanabiliyorsun. Bu da çok çalışmakla, belirlenen çeşitli sınırların (sınır derken basit toplumsal, hukuki kurallar canımm) dışına çıkmamakla, azimle ve başarıyla olabilecek bir şeydir. Çünkü sınırsız özgürlüklerin yaşandığı bir toplumda yaşamaktayız.

### Özgürlük Yanılsaması

Yukarıda toplumsal realitenin özgürlük kavramına dair bizleri içine düşürdüğü çelişkilerden bahsettik. Şu veya bu oranda yaşamımızın belirli bir sürecinde düşünmüş ya da düşünmeye devam etmekteyiz bu çelişkinin her iki yanını. Peki, ama gerçek anlamda özgürlük nedir? Ya da yukarıda bahsedilen çerçevede sistem gerçekten sınırsız özgürlük sağlamakta mıdır? Bu soruların yanıtı yaşadığımız sistemi ve toplumu daha iyi anlamakla mümkün olabilecek bir şeydir. Dolayısıyla hem günlük yaşantımıza hem de genel olarak sistem içindeki erk odaklarına biraz daha yakından bakalım.

Kapitalist sistem esas olarak serbest rekabete dayanan bir ekonomik sistemdir. Ekonomik ve toplumsal ilişkilerin belirleyeni de bu serbest rekabet ilkesidir. Kişinin her istediğini alabilme, satabilme, üretebilme, üretilen herhangi bir şeyin mülkiyetini elinde bulundurma hakkı vardır. Bu temelde bireysel özgürlük kutsanır ve ona sınırsız bir alan açılır. Bireyin özgürlüğünü kısıtlayıcı her olgu şiddetle reddedilir ve toplumun bireylerin özgürlüğü esasına zarar vermeyecek şekilde örgütlenmesi beklenir. Diğer yandan bireylere sürekli kapitalist sistemde yaşadıkça özgür oldukları düşüncesi empoze edilir. Zaten insanın her istediğini istediği bir şekilde yapabilme ve

her istediğine sahip olabilme olanağı varsa kişi özgürdür! Kişilerin özgür olduğu bir toplum ise, toplumu oluşturan kişiler olduğu için zaten özgürdür.

Oysa meselenin özü bireysel özgürlükler temelinde bile böyle değildir. Asgari bir ücretle çalışan bir işçi düşünelim; bu kişinin bir fabrika kurması, büyük hacimli ticarete atılması, bir dünya turuna çıkması veya kısa dönemli bir ülke tatili gerçekleştirmesi bunları bırakalım bir ev ya da araba sahibi olması bile çoğu zaman bir hayaldir. Bu kişinin işçilikten ayrılmış çeşitli yollarla bahsedilen olayları gerçekleştirmesi mümkün olmuş olsun bir an için, fakat başka işçiler olmak zorundadır. Bir toplumda



herkesin fabrika sahibi olması mümkün olmadığına göre başka işçiler saydığımız şeyleri gerçekleştirme şansından yoksun olacaktır. Dolayısıyla aslında bir işçinin istediği herhangi bir şeyi gerçekleştirmesinin önünde herhangi bir engel olmadığı halde istediklerini kısıtlayan koşullar vardır.

Peki, böyle bir kadın ya da erkek işçinin istediği her şeyi (toplumsal belirli ilkeler çerçevesinde) gerçekleştirme özgürlüğü var mıdır? Soruya yanıt vermeden başka güncel örneklerle konuyu derinleştirmeye çalışalım. YGS'ye giren öğrencileri düşünelim. Herkese aynı soruların sorulduğu, aynı sürenin tanındığı ve alınan puan karşılığında istenen üniversitenin istenen bölümüne girilebildiği bir sınav sistemi uygulanmaktadır. Dolayısıyla tüm öğrencilerin istedikleri bölümü seçme özgürlüğü vardır. Fakat biraz daha yakından baktığımızda dershanelere gidebilen öğrencilerin gidemeyen öğrencilere göre daha başarılı olduğunu görmekteyiz, pahalı

dershanelere giden öğrencilerin daha az pahalı olan ders-hanelere gidebilen öğrencilere göre daha başarılı olduğunu görmekteyiz, kolej ya da özel okul mezunlarının düz lise mezunlarına göre daha başarılı olduğunu görmekteyiz. Bölümler ise alınan puana göre sınırlı sayıda öğrenci almaktadır. Görüldüğü gibi aslında bir fırsat eşitliği yoktur. Çünkü ana belirleyen öğrencilerin ne istediği değil onları çevreleyen maddi koşullardır. Bu durumda öğrencilerin geleceklerini belirleme özgürlüğü var mıdır?

Koşullar çoğu zaman bireyin ne isteyip ne istemediğine bile yön vermektedir. İstanbul'da emekçilerin yoğun olduğu bir semtte yaşayan bir mahalle delikanlısının her sabah boğaz karşısında sevgilisiyle kahvaltılık etmesi isteği söz konusu değildir. Böyle bir isteği olsa bile ya bunu saçma bulup kendisi bastırarak ya da çevresi tarafından alay konusu edilecek ve dolayısıyla isteğini bastıracaktır. Maddi koşulların sınırladığı her birey istenç özgürlüğünden bahsi geçen örnekte olduğu gibi yoksundur.

Dolayısıyla bireysel temelde özgürlüğü kısıtlanmıştır. En azından neyi isteyip neyi istemeyeceğine karar verebilecek bir muhakeme yeteneği vardır. Dolayısıyla her şeyin özgürce yapılabilirdiği söylenen bir toplumsal sistemde bireyin isteme özgürlüğü bile yoktur. Çünkü birey koşullarından yola çıkarak özellikle maddi istençlerine kota koymaktadır. Fakat bu bireyin özgür tercihi değil koşulların ona dayatmasıdır. Dolayısıyla yukarıda sormuş olduğumuz sorulara olumsuz örnekler verdiğimiz gibi bu derece kutsanan istenç ve irade özgürlüğü yani bireysel özgürlüğün bile en basit yollarla engellendiğini görmekteyiz. Durum böyle olduğu halde neden bireylerin özgür olduğu ve bireysel özgürlüğün çok kutsal olduğu sürekli bir şekilde dillendirilmektedir?

Başka bir örnek ise sistemin kanunlar aracılığıyla doğrudan yasak koyma ya da teşvik yoluyla özgürlüklerin engellenmesi yoluna gitmesine ilişkin verilebilir. Kurban derilerinin toplatılma yetkisinin sadece THY'ye verilmesi yolu ile kurban derilerinin bağışlanması konusunda her-

hangi bir yasak yoluyla kişilerin hür iradesine karışılmakta oysa başka hiçbir kuruma bu hak tanınmadan toplumun özgür iradesine ket vurulmaktadır. Bu örnek gibi onlarca yasa yollu özgürlük kısıtlanmasına örnek verilebilir. Sistem devlet aracılığıyla çoğu zaman doğrudan ret etme yerine teşvik ya da sadece çeşitli merkezlere hak tanıma yoluyla özgürlüklerin kısıtlanmasına hizmet eder. Türkiye gibi ülkelerde tersi örneklerde çoktur. Fakat asıl olarak bu örneklerde bile öne çıkarılan olgu sınırsız özgürlüğün olduğu vurgusudur.

Sistem bünyesinde kutsallaştırdığı bireyi öylesine kuşatmıştır ki onun beğenilerine, zevklerine, neye üzülmeye gerek neye sevinmesi gerektiğine, eğlence anlayışına, acılarına, eğlence ve neşelerine bile karar vermektedir. İzlediğimiz dizilerden almış olduğumuz eğitime kadar her şey baştan sona bu yolla örgütlenmiştir. Özgürlüklerin sınırsız gibi görünmesi altında özgürlüklerin sınırsızca yok edilmesi, engellenmesi. Peki, sistem neden buna ihtiyaç duymaktadır?

Kapitalizm bireysel mülkiyete ve tüketime dayalı bir toplumdur. Kendisini var ettiği değerler esas olarak mülkiyetin kutsallaştırılmasına dayanmakta ve dolayısıyla bireysel özgürlükler kutsanmış, göğe çıkarılmıştır. Herkese mülkiyet edinme hakkı fikri etrafında toplumun mülkiyetsizleştirilmesi ve mülkiyetin küçük bir azınlık olan burjuvazinin elinde toplanması sağlanmaktadır. Ve toplum bu erkin çıkarları tarafından yönetilmekte, bu çıkarların etrafında örgütlenmektedir. Dolayısıyla bu erkin çıkarlarına karşıt olan her şey hiçbir kural ve yasaya bağımlı kalmaksızın yok edilir.

Bu nedenle işçilerin, ezilenlerin özgürlükleri, egemen sınıf olan burjuvazi tarafından, kadınların özgürlükleri erkek erkinin toplumsal hakimiyetinden kaynaklı, ezilen ulusun özgürlükleri, egemen ulus erkenden dolayı, baskı altında ki dinsel inançların özgürlükleri, egemen dinsel inanış erki tarafından engellenmektedir. Bu nedenle ülkemizde ezilen halk, Kürtler, Aleviler, kadınlar vb. özgürlüğü kısıtlanan, engellenen nüfusun neredeyse yüzde doksanıni oluşturmaktadır.

Hem bireysel özgürlükler temelinde hem de toplumsal özgürlükler temelinde hal böyleyken neden bu kadar çok fazla özgür olduğumuz, özgür olmanın önemli olduğu, insan onuruna eşit olduğu dillendirilmekte, empoze edilmektedir? Çünkü buna inanılması istenmektedir. Bireysel özgürlükler çok önemlidir! Sen bir bireysin ve sonuna kadar özgürsün! Topluma verilen mesaj, bu doğrultudadır. Özgürlük anlayışı ya da kavramı çarpıtılarak bireysel özgürlük temeline indirgenerek ve bireysel özgürlükler de sonuna kadar kısıtlanarak ulaşılmak istenen erek özgür



olduğumuza inanmamızı sağlamaktır. Bu **özgürlük yanılmasına hapsedilen birey** özgür olduğuna inandığından dolayı erk odaklarıyla herhangi bir çelişki duygusuna kapılmayacak ve esas özgürlük idealine yakınlaşmayacaktır.

### **Örgütlenme Sürecinde Özgürleşme**

Birey olarak özgür olduğunu düşünmek, toplumun diğer kesimleriyle var olan kader birliğinin görülmesini engellediği gibi bireyi güçsüz kılmakta ve dolayısıyla yaratılan özgürlük yanılması içerisinden kurtulmasını zorlaştırmaktadır. Yukarıda da gördüğümüz gibi egemen sistem esas olarak üretim ve tüketim biçimi, mülkiyet biçimi üzerinden bireysel özgürlüğü bile imkansızlaştırmaktadır. Dolayısıyla toplumsal özgürlük bireysel temelde gelişmekten çok uzaktır. Esas olan toplumsal özgürlüğün gerçekleşmesi ve toplumsal özgürlüğün yarattığı olanakların bireysel özgürlüğe nefes aldırmasıdır. Kadınları özgür olan bir toplumsal sistemde teker teker kadınların, ezilenleri olmayan bir toplumsal sistemde teker teker ezilen bireylerin, egemen ulusun olmadığı bir toplumda ezilen ulustan bireylerin dil hakkı, kültür hakkı geleceğine yön verme hakkı tartışma konusu bile değildir.

Yaşadığımız sistemde mutlak olarak, gerçek bir bireysel, toplumsal, iradi, siyasal, düşünsel vb. özgürlükten bahsetmek istiyorsak bu ancak sistemin karşısında sitemin özgürlük anlayışını mahkum ederek hatta ona karşı mücadele ederek geliştirecektir. Bu bireysel bir arayış ya da girişimle başarılabilir bir durum değildir. Bu ancak ve ancak birlik olarak yani örgütlenmeyle gerçekleşebilir.

İnsan sosyal bir varlıktır, sosyal olarak örgütlendiği oranda doğada yaşama şansı elde etmiş ve bugünkü gelişimine yarattığı bu sosyal örgütlenme aracılığıyla varmıştır. En basit sorunlar bile ortaklaşmış insan iradesinin sonucunda çözüme varmaktadır. Dolayısıyla örgütlü insan güçlü, bilinçli insan iradesini ortaya çıkaran insandır. Bu nedenle egemen sistem örgütlenmiş bir toplum istemektedir. Bu derece bireyin ve bireysel özgürlüğün kutsanmasının altında yatan başka bir neden de budur. Dolayısıyla eğer gerçekten özgür olmak istiyorsak öncelikle yaşadığımız sistemi değiştirmek, özgürlüğümüzü kısıtlayan erk odaklarına karşı mücadele etmek zorundayız. Bu zorunluluğu kavrayan her birey örgütlenme arayışına girişecektir. Sistemin dayattığı değer yargılarına, kısıtladığı haklara karşı girişilen her örgütlenme gerekli, meşru ve değerlidir. **Fakat burada bahsi geçen örgüt elbette devrimci bir örgüt olacaktır.** Çünkü ken-

disini sisteme, onun erk odaklarına ve kurumlarına karşı örgütlemek zorundadır. Ve sistemden kopmadıkça gerçek bir özgürlük asla ve asla mümkün değildir.

Özgürlük arayışını yükselten her devrimci örgütlenme aynı zamanda bir özgürlük inşası içerisinde olmak zorundadır. Dolayısıyla kişinin örgütlenmesi süreci aynı zamanda özgürleşme sürecine adım atmaktır. **Örgütlenme her şeyden önce bir bilinç eylemidir.** Bireyi yaşadığı toplumun farkına varmaya iten gerçekliğin keşfedilmesidir. Daha yalın bir ifadeyle özgürleşmek için örgütlenmenin, egemen sistemden kurtulmanın gereğinin zorunluluğunu kavramaktır. Dolayısıyla örgütlenme farkına varmaktır. Farkında olan birey daha zor boyun eğecek, daha zor kınıksayacak ve daha zor özgürlük yanılmasına hapsedilecektir.

Örgütlenme ihtiyacını fark eden birey ile örgütünü bireye bu ihtiyacı fark ettirmesi arasında diyalektik bir bağ vardır ve bu bağ bireyin zihinsel olarak özgürlüğe ilk adımını atmasıdır. Örgütlenme sürecinin başından sonuna kadar zihinsel özgürlük alanı sürekli gelişir. Bireyin bilinçsel özgürlüğünün sınırları yoktur. Sistemin zihinlere vurduğu her türlü pranga örgütlenme eylemiyle birlikte sürekli bir şekilde parçalanır ve örgütlü birey bilinçlenme sürecini bu yolla süreklileştirir.

Örgütlenmek zayıf olduğumuz her konuda örgütümüzden güç aldığımız bu nedenle zayıflıklarımızın özgürlüğümüzün kısıtlanmasına, haklarımızın engellenmesinin ve silesi edilememesini sağlar. Diğer yandan örgüt bireye, sistemin bireyden yoksun bıraktığı her türlü hakkı ve iradeyi kullanmayı öğretir. Aşklarımızın, korkularımızın, duygularımızın, zaaflarımızın, yetmezliklerimizin, eksiklerimizin, heyecanlarımızın her şeyin ama her şeyin, anne-baba, eş-dost-akraba kimi zaman en yakınımızda ki insanlarla konuşmadığımız duygularımızın en yüksek tonda tartışıldığı ve önemsendiği ortamdır örgüt ortamı. Çünkü birey güvenebildiği oranda güven duyar ve güven, sorun çözmek, sorunları önemsemek bireye kolektif içerisinde hak ettiği değeri vermek üzerinden gelişmekte ve güven yoldaşlık ilişkisinde kendisini var etmektedir. Çünkü devrimci bir örgüte yön veren bilinç tüm insanlığın özgürlük idealidir. Bu ideal ancak ve ancak bugünden yarına örgütün sirayet ettiği her ortama yansıtılarak inşa edilebilir. Ve devrimci örgütler bunun savaşını vermektedirler.

Özgürleşmek isteyen bireylerin veya toplumların sisteme karşı örgütlenmekten başka çıkar yolları yoktur ve bu durum örgütlenme özgürlük ilişkisini hem bir neden hem bir sonuç yapmaktadır.



## DOSYA

## ÖRGÜTLÜ GENÇLİK

Geleceği kazanmanın  
adıdır

Emperyalistler ve onların uşakları sömürü düzenlerini sürdürmek için baskı ve zor kullanırlar. Çünkü onların gece uykularını kaçırarak halk yığınları vardır. Uyuyan dev uyanığında kana bandıkları ekmekleri onları boğacaktır. Hayatı yaratanlar hayata yön verecek ve yöneteceklerdir. Tarih birçok ayaklanmaya ve zafere tanıklık etmiştir. Bu onurlu savaşların bayrağını hep gençler yükseltmiştir. Heyecanı, cesur ve gelişmeye açık duruşlarıyla isyan ateşini hep onlar yakmış, bir kıvılcımla bozkırları tutuşturmasını becerebilmişlerdir. Yakın tarihte Fransa'daki halk ayaklanmasını liselilerin başlatması, İran'da üniversite gençleriyle başlayan ayaklanma, Tunus'ta bir gencin kendini ateşe vermesiyle tutuşan Arap ülkeleri bizlerin yıkıcı ve değiştirici gücünü bir kez daha tarihe yazmıştır.

*“Bizim devrim partimizde ağır basanın gençlik olması çok doğal değil mi? Biz geleceğin partisiyiz ve gelecek de gençliğindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz ve gençlik her zaman yenilikçileri izler. Biz çürümüş bir eski rejime karşı özveriyle savaşıyoruz.”*

*“Kendinden bağıştta bulunmanın gerektiği bir savaşım için yürüyenlerin başında her zaman gençlik olacaktır.”*

**(Lenin-Gençlik Üzerine)**

Lenin yoldaşın da dediği gibi gelecek gençliktir. Bundandır ki; devrimci dinamiği yüksek tutan her zaman gençlik olmuştur. Günümüzde gençlik bileşeninde önemli bir paydaya sahip olan öğrenci gençliğin örgüt-

lenmesinin önemi de ortadadır.

Dünya ve Türkiye tarihine baktığımızda alanlarda, çatışmalarda, örgütlerde hep önlere gençliğe rastlarız. Arap isyanlarında, Yunanistan'da, Avrupa'daki ayaklanmalarda Rusya'da, Çin'de yapılan devrimlerde hep fitili gençlik ateşlemiş ve son sürece kadar da dinamitleri ellerinden bırakmamıştır.

## Türkiye'de Öğrenci Gençlik

Yüzümüzü ilk olarak 1968 kuşağına dönecek olursak; karışımıza yine öğrenci gençlik çıkıyor. Bu sıçramadan 1980 darbe sürecine uzanan zaman aralığında üniversite işgalleriyle, 6. Filo karşındaki net duruşlarıyla, NATO'ya hayır kampanyalarıyla, işçi direnişlerindeki önemli rolüyle isyanın olduğu her yerde yer alıyordu gençlik. Yer almak bir yanda dursun devrim ateşini sırtlayıp isyanı her tarafa yayan da gençlikti. 1960-1971 sürecinde karşımıza iki siyasi akım çıkıyor; YÖN ve TİP. Öğrenci gençliğe yön veren asıl hareket TİP olmuştur. Ancak Marksist ve Leninist klasiklerin Türkçe'ye çevrilmesiyle sosyalist fikirleri kavrayan gençlik, TİP'in reformist çizgisinin farkına varmaya başladı. Gençlik başlar da sosyalizm hedefli görünen TİP'in reformist yapısıyla karşılaştı.

Faşist devlet gibi örgütlü ve silahlı bir güç karşısında ancak onlar gibi daha örgütlü bir duruş, birlikte bir hareket tarzıyla baş edilebileceği de anlaşıldı. Örgütlü du-

ruşta en önemli adımlardan birisi FKF oldu. FKF Türkiye devrimci hareketler tarihinin öğrenci gençliğin dinamik gücünü toparlayıp örgütlemekteki en önemli adımlarındandı. FKF daha önceden var olan küçük fikir kulüpleri ve devrimde örgütlü gücün öneminin farkında olan gençlerden oluşan bir bileşenin öncülüğün de kuruldu.

Kuruluşuyla da toplumsal muhalefetin her direnişinde en önlere aldı yerini. FKF ile birlikte örgütlenen üniversite işgalleri hak aramak için yapılan kitlesel öğrenci eylemleriyle de birçok kazanım elde edildi. Aynı zamanda bu süreçte proletaryanın yanında yer alarak sınıfın mücadelesine de gençlik destek olmuştur. Ancak kuruluşundan bir süre sonra FKF öğrenci haklarını arayan fikir kulübü misyonundan çıkarak TİP'in yapılanması haline dönüştü. Öğrenci gençliğin TİP'in gerçek

iyisi olacak olan 1971 darbesini yaptı. Karşısındaki güçten ne kadar korktuğunu her gün gösteriyordu bizlere... İşkenceler, idamlar, sokak infazları evden çıkma yasaklarıyla "korkaklar korosu ölüm saçmaya başlamıştı..."

Elbette yaratılan bu korku ortamı yakalanmış olan dinamiti etkilemişti ancak etkisini yok edemedi. Darbeden sonra da 71 devrimci çıkışını devam ettiren örgütler kuruldu, var olan örgütler mücadelesini sürdürdü.

1980'e doğru giden süreçte de devrimci mücadelede yine ön saflarda gençlik vardı. Ancak bu dönemde dünyada var olan sol hareketlerde yaşanan dağılmalardan kaynaklı Türkiye'de de devrimci gençlik hareketlerinde gerilemeler yaşandı. Her şeye rağmen devrimci dinamikte var olan yükseklik 1980 darbesini getirmeye yetti. Darbe ile işkenceler ölümler ve baskılar sokaklarda



2000'li yıllarda faşizmin eski yöntemleri geriye attığını görmeye başladık. Bunu da elbette insan hakları konusunda kazanılan hakların da payı yok değildi. Fakat şimdi ise karşımıza gençleri ideolojik olarak siyasetten ayırmaya çalışır bir biçimde çıkıyor.

yüzünü görmesiyle beraber FKF'de de ayrılıklar baş göstermeye başladı. Ancak ilk çıkışıyla sadece pratiği besleyen değil teoriye de önemli katkı sunan bir öğrenci gençlik yaratıyor FKF. Günümüz devrimci mücadelesine de yön veren birçok önderi çıkartıyor içinden.

Bu süreçte reformizmden sıyrılan gençlik devrimci saflarda yer almaya başladı. İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş gibi devrimci önderlerin öncülüğünde Türkiye'de bir sıçrama yaşandı. Bu süreç 1971 devrimci çıkışını doğurdu. '71 devrimci çıkışında da görüyoruz ki reformizme karşı net duruşlar sergileyerek silahlı mücadelede faşizme karşı ön saflarda gençlik yer aldı.

Farklı fikirler doğrultusunda birleşen gençlik örgütlü mücadeledeki kararlı duruşunu devam ettirdi. 12 Mart 1971'de faşizm, devrim korkusuyla elinden gelenin en

okullarda koşuşlar da cirit atmaya başlamıştı.

Darbeden günümüze doğru gelen süreçte bilakis 2000'li yıllarda faşizmin eski yöntemleri geriye attığını görmeye başladık. Bunu da elbette insan hakları konusunda kazanılan hakların da payı yok değildi. Fakat şimdi ise karşımıza gençleri ideolojik olarak siyasetten ayırmaya çalışır bir biçimde çıkıyor.

Gençliğin gücünün farkında olan emperyalistler ve onların uşakları fiziksel ve ideolojik saldırılarla gençleri pasifize etmeye ve kendi çarklarını çevirerek bir güç haline getirmeye çalışıyorlar. Uyguladıkları eğitim sistemiyle, medyasıyla, çalışma koşullarıyla gençleri etkisiz kılmaya, sorgulamayan, araştırmayan bir gençlik yaratmaya çalışıyorlar. Günümüz TC'sinde çeteleşmenin, fuhuşun, uyuşturucunun her geçen gün artması tesadüf değil devletin özelde gençleri yozlaştırmaya

yönelik uyguladığı politikalarıdır.

Devlet yoz ırkçı, faşist kültürünü liselerinde, üniversite-lerinde, emekçi semtlerinde, medyası yoluyla uyuşturu-ru maddelerle; ders kitapları ve kendi ideolojisine uygun yetiştirdiği öğretmenleriyle gençliğin arasına sokmaya çalışıyor. Çizdiği “ideal hayat” profilleri ile gençleri ideallere ulaşmak için çalışıp didinmeye mah-kum ediyor. Elbette sürekli olarak devrimci olmanın si-yasetle ilgilenmenin bu “ideale” oluşmada büyük engel taşıdığını vurguluyor. Etkisi olmuyor da değil.

Gençlere okul yıllarından itibaren ideal hayatlara ulaşmak için arkadaşıyla yarışmayı öğretiyor. Bu yolla da kapi-talist sitemin bencil ruhunu gençlere işlemeye çalışıyor. Bu sayede de çoğu zaman sistem kendi sorunlarına bile duyarlı olmayan gençler yetiştiriyor. Yapılan araştırma-ların büyük bir kısmında da bunu görebiliyoruz.

Gençlere gelecekte umutlu musunuz deyince birço-ğundan hayır cevabı alını-yor, fakat kendi geleceğinden umutlu mu-sunuz deyince olumlu ce-vaplar veriyor. Bu araştırmalar da bize göste-riyor ki kendini kötü gele-ceğin dışında tutan bireysel kurtuluş çabasında olan gençler yetiştiriyor.

Ancak her şeye rağmen görüyoruz ki gençlik geçmişte de olduğu gibi dev-rimci-demokrat mücadelede yine ön saflarda yer alıyor. Egemenlerin tüm engelleme çabalarına rağmen sisteme karşı duruşta her eylemde gençleri görüyoruz. Çok uzaklara bakmaya da gerek yok görmek için. Bir yıl önce gündemleşen YGS şifre eylemleri (li-seli gençlerin Türkiye’nin birçok ye-rinde kitleleri yürüttüğünü ve birçok eylemde bu büyümenin refleksif ol-duğunu görmüştük), harç zamlarını yönelik üniversitelerde yapılan pro-destolarda ve işçi-emekçi eylemle-rinde yine gençlik yerini aldı alıyor. Geçmişten günümüze, günümüzden de geleceğe baktığımızda gençliğin dev-

rimci mücadeledeki önemi ve rolü ortadır. Birçok mis-yon üstlenmiştir mücadelede. Sınıfsal savaştaki mis-yonu da oldukça büyüktür. “*Öğrenci gençliğin yapısı gereği proletarya ya ve diğer emekçi yığınlarla yakınlığı, yaşadığı koşullarla birleşince proletaryaya ve halka, genel olarak devrime ilişkin misyonu somutlaşır. Bu misyonu taşıyıcılıktır. Bilimle olan yakınlığı dünyayı daha iyi izlemesini gelişmelerden etkilenip, bu gelişme-leri ülkeye taşımalarını sağlar. Proletaryanın bilimini de proletaryaya ileten öğrenci gençliktir.*” (**Gerçekleri Kavrayalım Devrime Hizmet Edelim/Umud Yayıncılık**)

Son olarak başından beri bahsettiğimiz konuların hepsi bize aynı yeri işaret ediyor; öğrenci gençliğin örgütlen-mesinin önemi. Biz halk gençliği olarak sistemin bize

yönelik bütün dayatmalarına rağmen haklarımız aramalıyız... Dedik ya gençlik bir ‘rahat durmaz’. Biz onların ‘iyi çocukları’ olmayı reddediyoruz. Mahirler Kızıldere’de, Denizler idam sehpasında, Kaypakkaya işkencehanelerde ‘iyi çocuk’ olmayı reddetti. Bizler de buradan sesleniyoruz. Bizler sizlerin ‘iyi çocukları’ olmayacağız. Çünkü sizlerin



Biz halk gençliği olarak sistemin bize yönelik bütün dayatmalarına rağmen haklarımız aramalıyız... Dedik ya gençlik bir ‘rahat durmaz’. Biz onların ‘iyi çocukları’ olmayı reddediyoruz. Mahirler Kızıldere’de, Denizler idam sehpa-sında, Kaypakkaya işken-cehanelerde ‘iyi çocuk’ olmayı reddetti.

mezar kazıcıları sizlerin iyi çocukları olamaz. Bu köhne, çürümüş düzene devam ettikçe, kirli saldırılar devam et-tikçe Mahir olup, Deniz olup, İbrahim olup uykularınızı kaçıracağız. Güç olup uykularınızı kaçıracağız.

Anaların gozyaşları Fırat oldu, Dicle oldu, Nil oldu aktı. Biz bu sularda ak-mışız. Afrika’daki ananın aklıktan ölen evladına bakışını görmüşüz. Biz bu ba-kışla kinlenmişiz. Şırnak Uludere’de ço-cuğunun parçalarını toplayan ananın çılgınlığıyla uyanmışız. İsyân ateşi olup dağları mesken tutmuşuz. Ne kolay bizi yok etmek, yozlaştırmak, sindirmek. Biz acıya dokunmuşuz bir kere artık siz kor-kun. Çünkü gençlik biziz ve gelecek el-lerimizdedir.



## DOSYA

## KADIN ÖRGÜTLENİRSE...



Ülkemizde her gün en az 3 kadının öldürüldüğünü, şiddetin gündelik bir hal aldığı kadının devlet, aile, toplum üçgeninde bir cendereye sıkıştırıldığını göz önünde bulundurursak, baskı ve zulüm görenin, eşyanın tabiatına uygun olarak başkaldırması ve direnmesi haklı ve anlaşılır bir yerde durmaktadır.

Binlerce yıllık ezilmişliğiyle eve kapatılmasıyla adı anılan kadın, 19. yüzyılda sanayi devrimiyle birlikte iş hayatına girmiş ucuz işgücü olarak hayatına devam etmiştir. Devletler bir yandan sömürü ve daha fazla kâr elde etmek amacıyla kadınları ucuz işgücü olarak fabrikalarda çalıştırmış, bir yandan devletin temel yapıtaşı olan kadının kendisine yüklenen rolleri oynatmaktan geri durmamıştır.

Eğer kadın görevlerini yerine getirmezse aile kurumu sarsıntıya uğrar. Aile kurumunun sarsıntıya uğraması da

devletin varoluş felsefesine aykırıdır.

Kadın tarlada fabrikada alın teri döküp evde hem ev işleriyle hem de çocuk bakımıyla uğraşmış ve 24 saatlik kesintisiz mesai yapmıştır.

Kadınların sanayileşmeyle birlikte evden çıkıp, toplumsal üretime katılmaları aynı zamanda kadınların bir araya gelmesine ve kadın örgütlenmesine önayak olmuştur. Kadınların örgütlenmesi uzun ve meşakkatli bir süreç ama tarihte ve bugün kadınlar mücadele ettiğinde nasıl kazanımlar elde ettiğine, kadın sesinin direnişe nasıl yakıştığına bir bakalım.

### *Kadının varoluşu aynı zamanda bir kendini var etme mücadelesi...*

Mitolojide Adem'in Havva'dan önce Lilith adında bir karısı var. Lilith Adem'le aynı anda ve aynı koşullarda yaratıldığı için onunla eşit olduğunu söyler ve Adem'in kendisinden üstün davranmasına ve ona tabi olmaya tahammül edemez. Bu isyana tanrı, onu cennetten uzaklaştırarak yanıt verir. Lilith'in yerine Adem'in kaburga kemiğinden yaratılan Havva geçer. Bu efsane aynı zamanda Musevilik ve Hıristiyanlıkta da geçiyor. Kadın itaatsiz olursa erkeğe tabi olmazsa sonu cennetten atılmak olacaktır şeklinde bir erkek egemen bakış açısı bu efsanede bu şekilde karşımıza çıkıyor.

### *Efsaneden gerçeğe, tarihimize dönelim*

8 Mart 1857'de New York'ta 40.000 kadın dokuma işçisi, uzun işgünü ve ucuz iş ücretlerini protesto etmek için greve gider, işçi kadınların yapmış olduğu bu grev kanla bastırılır. 8 Mart 1908 yılında yine dokuma işçisi kadınlar "Eşit işe eşit ücret", "Eşitlik, özgürlük" sloganlarıyla ayağa kalkar. İşçilerin işten atılması sonucu ayaklanan işçi kadınlar fabrikayı işgal ederler. İşgal sırasında işçi kadınların 129'u yakılarak katledilir. Ve bu nedenle 8 Mart 1910 tarihinde yapılan II. Enternasyonal'in II. Sosyalist Kadınlar Kongresi'nde Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kabul edilir. Her yıl 8 Mart'ta kadınlar ucuz ve yedek işgücüne karşılık emeğine sahip çıkmak için alanlara çıkıyor. Her gün

daha fazla artan baskıya, şiddete, tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı kimliğine ve bedenine sahip çıkmak için özneleşmek için çıkıyor alanlara.

Kadınlar Rusya'da Ekim Devrimi gerçekleşmeden önce o dönemde gerçekleştirilen direnişlerde, grevlerde aktif rol oynadı, birçok eyleme önderlik etti. Devrim öncesi grevlerde direnişlerde büyük rol oynayan kadınlar devrim sürecinde barikatta en önde savaşanlardı. Rusya'daki kadınların kuşandığı sınıf bilinci onları ekim devriminde en ön saflarda yer almalarını sağladı.

Kadınlar anti-faşist mücadelede de etkin rol oynadılar. "*Kadınlar, nazi vahşetine karşı, Fransa'da, Yunanistan'da, Hollanda'da 'Doğu Avrupa gettolarında' Yugoslavya'da (UKO) ulusal kurtuluş ordusu saflarında silah elde mücadele verdiler. Yugoslavya'da UKO saflarında Partizan olarak savaşan 100 binden fazla kadın vardı. Doğu ve Batı Avrupa ülkelerindeki ve de gettolar-daki direnişe katılan kadınların, bu savaşta cesaretine ve direngenliğine dair sayısız örnek bulunmaktadır.*" (Sayı 74, PARTİZAN, sf.39)

Avrupa'da burjuva kadın hareketi genellikle yasa önünde eşitlik, seçme ve seçilme hakkı şiarıyla mücadele yürütüyordu. Bununla ilgili çeşitli kampanya ve etkinlikler yapıyordu. 20. yy'ın başlarında Büyük Britanya ve ABD'de pasif direniş, kamu toplantılarını bölme, açlık grevi yapma gibi yollarla kadınların seçme ve seçilme hakkını savunan, az çok organize olmuş radikal kadın hareketleri savunucuları süfrajeter olarak adlandırılmışlardır. Süfrajeter kadınların açıkça kamu alanında sigara kullanmama tabusunu yıkmaya çalışıyorlardı. O dönemde kamu alanında sigara kullanmak, sadece erkeklere verilen bir imtiyazdı ve kadınlara bu isteklerinin haksız olduğu kabul ettirilmeye çalışılıyordu.

1910 yılında amacı kadın haklarının genişletilmesi olan yasa tasarısının düşmesinden sonra vitrinler taşa tutulmuş, yangın çıkarılmış, kamusal binalara -bunlar arasında İngiltere'nin en önemli manastırı olan Westminster Abbey de bulunmaktadır- bombalı saldırılar düzenlenmişlerdir. Ardından çıkan 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonucu oluşan işçi eksikliği, hem ABD'de hem de Büyük Britanya'da kadınların kamusal hayattaki birçok alanda olan varlığını güçlendirmiştir. Bunun sonucu olarak da kadınların seçme ve seçilme hakkının kabulü gerçekleşmiştir.

Kadınların büyük mücadeleler sonrası kazandıkları yasalarda kadın erkek eşitliğinin getirilmesi büyük ve önemli bir kazanımdır. Ancak tam olarak bir eşitlik getirmediğini, esas meselenin toplumun kadına bakışımın de-

ğişmesi olması gerektiğini görmelidir. Lenin yoldaşın dediği gibi "*Yasa önünde eşitlik, henüz yaşamda eşitlik değildir. Emekçi kadın yalnız yasa önünde değil, bilakis yaşamda da erkekle hak eşitliğini kazanmalıdır.*"

Endüstrileşmeyle birlikte üretime katılan kadınlar düşük ücretlere karşı ve sendika haklarını kazanmak için çeşitli ülkelerde eylemler grevler düzenliyorlardı. Fabrikalar güçlü kadın sesleriyle yankılanıyordu. 1911 yazında İngiltere'de 21 fabrikada 15 bin örgütsüz kadın işçi greve gitti, direnişin ardından 18 fabrikada örgütlenme hakkını kazandılar

Kadınlar dünyanın çeşitli ülkelerinde "**Bedenimiz bizimdir**" şiarıyla kürtaj hakkının kazanılması için sokaklara döküldü. Bazı ülkelerde hala yasak olmasına ya da kocanın iznine tabi olmasına karşın kürtaj hakkı büyük oranda kazanıldı.

İzmir'de 1828 yılında gerçekleştirilen ve Türkiye tarihinde ilk kadın eylemi ekmek fiyatlarının yükselmesine karşılık yapmıştır. Ekmek fiyatlarının zamlanmasına büyük tepki gösteren kadınlar, 3 gün boyunca sokakları işgal etmişlerdi. Eylemlerin ardından zam geri çekildi. Türkiye tarihinde kadın örgütlenmesi ve kazanımlarını görmek için o kadar geriye gitmeye gerek yok ama bu eylem ilk olması bakımıyla önemli bir yerde duruyor.



Ülkemizde 1926'da kabul edilen medeni kanunda evli kadın "reis" kocaya tabi, çok kısıtlı bir hukuki konuma sahipti. 1985'ten 90'lı yılların sonuna kadar çeşitli kadın örgütleri, feminist örgütler medeni kanunun değişmesi için mücadele verdiler. 2001'de yeni medeni kanun kabul edildi. "Namus cinayetleri" 1997'den itibaren yapılan kampanyalarla eylemlerle gündeme gelmiş, ceza kanununda bu konuyla ilgili belirli reformlar yapılmıştır. 1998'de de, "zina" konusunda kadınlara yönelik ayrımcı cezalar öngören ceza kanununun 440. Maddesi Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

Birkaç maddenin değişmesiyle meselenin hallolmayacağını gören kadın hareketleri, mücadelelerini sürdürüyor. Bazı kadın örgütlenmeleri aile içi şiddet konusunda kadının korunmasını öngören "kadın sığınakları" modelini oluşturdu ve belediyelerin örgütlerin kendi geliştirdiği ilkelere uygun sığınaklar kurması gerekliliği gündeme getirdi.

Baskı altında tutulan ve şiddete maruz bırakılan kadın bedeni, seksenlerin sonu ile günümüz arasında kadın hareketinin öncelikli öbür konusu oldu ve her baskı ve şiddet biçimi çeşitli kampanyalara konu edildi: bekâret kontrolü, aile içi şiddet, tecavüz, cinsel taciz ve kadın cinayetleri bu mücadelenin odaklandığı önemli konular olarak hala önümüzde durmaktadır.

Türkiye'de kadın hareketi deyince ilk elden akla Kürt kadınları gelir. 1980 Askeri Faşist Cuntasından sonra hapishanelerin dolup taşması kadınları hapishane önlerinde oğulları ve kızları için mücadeleye itmisti. '80 darbesinde

gözaltında kaybedilen katledilen çocukları için eylemler yaptılar. Askerin, polisin, copuna, gazına, dayacağına, işkencesine rağmen direnmeye devam ettiler.

90'lı yıllarda özellikle Kürdistan'da artan faili meçhuller kadınları daha fazla sokağa döktü. Cumartesi anneleri her hafta faili meçhul şekilde katledilen ve kaybedilen çocukları için hiç bıkmadan hiç usanmadan sokaktalar. Kürt kadını özellikle PKK'nin kadın örgütlenmesine verdiği önemle birlikte kadınlar savaşta yerlerini aldılar. Ulusal Hareket içinde ayrı bir ordulaşmaya giden PKK, 1992 yılında üniversitelerde bulunan genç kadınları gerilla saflarına katılmaya çağırıyordu. Genç kadınlar bu çağrıya kitlesel bir şekilde katılarak cevap vermişlerdir. Kadının özgürleşmesi, önderleşmesi ve politikleşmesinde Kürt hareketinin, Kürt kadın hareketinin önemli bir yeri vardır.

Son dönemde artan tecavüz olayları, çocuk istismarları ve kadın cinayetleri ülkenin gündeminde büyük yer kaplamaktadır. Kadınlar artık katledilen her kadın için sokakta, katledilenlerin cezalandırılması için adliye önlerinde eylemler yaparak kadına karşı şiddeti gündemleştirebiliyor. Geçtiğimiz 2011 yılında her gün gözlerimizi kadına yönelik taciz, tecavüz ve cinayet haberlerine açıyorduk. Buna karşılık kadınların ülkemizin her yerinde bir karşı koyuş sergilediğini de görüyorduk. O kadar ki ne burjuva-feodal basın ne de faşist devlet bunlara göz yumardı. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin kadın örgütleriyle görüşmek zorunda kalıyor. Kadın cinayetlerini "önlemek" için sürekli projeler üretiyor. Biz egemenlerin üreteceği hiçbir projenin kadın cinayetlerini önleyeceğini düşünmüyoruz.

Kadınlar insanlığın yaradılışından itibaren başlayarak ülkelerinde yaşanan savaşa, yoksulluğa ezilmeye karşı mücadele yürütmüştür. Kimi kadınlarımız bunu gerillada en ön safta savaşarak yapar, kimi şehirlerde yapılan eylemlere yürüyüşlere katılarak, barikatlarda en önde taş atarak... Kimi, kimi ama hepsi karanlığa bir kibrit çakmak zorundadır. Halkların kurtuluşunda kadınlar mücadelenin öznesi olmak zorundadır biz bu yazıya kadın mücadele ederse nasıl olur, nasıl oldu düşüncesiyle başladık, gördük ki gerçekten kadın mücadele ettiğinde kazanım da kaçınılmaz oluyor. Çerişevski, "Nasıl Yapmalı" romanında şuna değiniyor. "Kadınlar doğuştan öylesine emin, güçlü ve etkili beyin gücüne sahip ki. Eğer bu beyin gücü faal olsaydı, reddedilmeyip, öldürülmeseydi, insanlık tarihi daha hızlı ilerlerdi." Kadınlar kendi öz gücünün farkına vararak bunu da örgütlenmeyle birleştirerek mücadele safklarına katılmalıdır.





## DEVİRİMCİ SÖZLÜK

# JENOSİT

Öldürmenin sıradanlaştırılmış bir vahşetle hayatımıza sunulduğu bir gerçeklik, şüphesiz sadece ömrümüze çizilen bir çizgi değil, hayatımıza da biçilen dar elbisenin sınırlarıdır. Elbisenin en dar hâli, kan akıtan ama kan donduran bir yok ediciliğe sahip. Bilhassa da günümüz muktedirlerinin bize, yokmuşuzcasına yaşamayı dayattıkları bir hayat yerine hayattan ve cümle kâinattan silecekleri bir imhaya girişmeleri de pekâlâ söz konusudur. İşte bu jenosittir.

### Kavramın Ortaya Çıkışı

Jenosit/Jenosid (Fransızca génocide / İngilizce genocide) ya da yaygın kullanımı ile soykırım kavramı Eski Yunanca'da soy, ırk anlamlarına gelen génos ile Latince'de öldüren anlamına gelen cidus kelimelerinin birleşiminden türetilmiştir.<sup>1</sup> Jenosit, terminolojik olarak yeni sayılabilir. Zira ilk kullanıldığı tarih 1944 yılıdır: Polonyalı Musevi bir hukukçu olan Raphael Lemkin en önemli çalışması olan Avrupa'da Mihver Devletlerinin Yönetimi kitabında jenosidi şu şekilde açıklamıştı.

*“Genel anlamda konuşursak, soykırım, milletin tüm üyelerinin kitlesel kırımlarla yok edildiği durumlar hariç, bir milletin anında yok edilmesi anlamına gelmek zorunda değil. Ulusal bir grubun yok olması niyetiyle grubun elzem yaşam kaynaklarının yok edilmesi amacını taşıyan çeşitli hareketlerden oluşan örgütlü bir planı ifade eder. Bu tür bir planın hedefi ulusal gruplara ait siyasî ve toplumsal kurumların, kültürün, dilin, milli hislerin,*

*dinin ve iktisadî varlığın tahrip edilmesi ve bu gruplara dâhil kişilerin bireysel güvenlik, özgürlük, sağlık, onur ve hatta yaşamlarının yok edilmesidir.”<sup>2</sup>*

Lemkin'in konu edilen çalışması, burjuva hukukunda ilk uluslararası mahkeme kabul edilen Nüremberg (veya Nürnberg) Mahkemesi'nin (1945) ve Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen (1948) Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi'nin (Bundan sonra Sözleşme olarak anılacaktır) temelini oluşturmuştur. (Türkiye, Sözleşmeyi 1950 yılında onaylamıştır.)

### Bir Krimonolojik Terim Olarak

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın müsebbiplerinden düzenbaz ve laf cambazı Winston Churchill, Nazi kıyımına atfen “we are in the presence of a crime without a name”\* derken soykırımdaki “dolaylı” iştirakını saymazsak “keşfedilen” Amerika kıtasındaki yerlileri yok eden atalarını, unutturmaya çalıştığı düşünülebilirdi. İsimsiz suça, isim bulunması gecikmedi. Ölenin ardından yakınlarının girdiği sulh hâline benzer şekilde, kırımdan geçirilen milyonların ardından muktedirlerin sulh hâli sonrası hukukî çerçeveye dâhil ettiği kavramlardan biri oldu jenosit.

Bir suç tipi olarak unsurları açık seçik olmasına rağmen halen tartışılıyor olmasının, hele ki politik çıkar çatışmalarında bir şantaj unsuru olarak kullanılıyor olmasını, kavramı hukuksal zemine taşıyanların aynı zamanda kavramın yüklü olduğu olguya bizzat sebep olanlarla, aynı



**Bir suç tipi olarak unsurları açık seçik olmasına rağmen halen tartışılıyor olmasının, hele ki politik çıkar çatışmalarında bir şantaj unsuru olarak kullanılıyor olmasını, kavramı hukuksal zemine taşıyanların aynı zamanda kavramın yüklü olduğu olguya bizzat sebep olanlarla, aynı kişiler olmasından başka bir şeyle açıklamak mümkün görünmüyor.**

kişiler olmasından başka bir şeyle açıklamak mümkün görünmüyor. Yine de terimin ilk kez açıkça kullanıldığı hukukî metin olan Sözleşme’de soykırımın tanımı şu şekilde yapılmıştır:

## Madde 2

*Bu Sözleşme bakımından, ulusal, etnik, ırksal veya dinsel bir grubu, kısmen veya tamamen ortadan kaldırmak amacıyla işlenen aşağıdaki fiillerden her hangi biri, soykırım suçunu oluşturur.*

- Gruba mensup olanların öldürülmesi;*
- Grubun mensuplarına ciddi surette bedensel veya zihinsel zarar verilmesi;*
- Grubun bütünüyle veya kısmen, fiziksel varlığını ortadan kaldıracacağı hesaplanarak, yaşam şartlarını kasten değiştirmek;*
- Grup içinde doğumları engellemek amacıyla tedbirler almak;*
- Gruba mensup çocukları zorla bir başka gruba nakletmek;*

*Bütün açık seçikliğine rağmen Sözleşme maddesindeki en önemli gediğin, başkaca bir suç tipine nazaran jenosit suçunun en önemli unsuru olan kasıt hususunun madde metninden açıkça anlaşılıyor olamamasıdır. Kasıt hususu, amaç kelimesiyle ve sonraki maddede suçun teşebbüs hâlinin de cezalandırma kapsamına alınmasıyla açıklanabilirse de yeterli değildir. Nihayet Lemkin, kitle katliamı nitelendirmesinin mevcut olguyu neden ifade etmeye kâfi gelmediğini açıklarken üzerinde durduğu başlıca unsur, yok etmeye yönelik psikolojik öge olan motivation (güdülenme) olmuştur.<sup>3</sup>*

Jenosit teriminin Türk Ceza Kanunu’ndaki tanımı ise hayli ilginçtir. Yukarıdaki tanıma yakın bir muhteva içermekle birlikte, tanımın yapıldığı 76.maddenin girişine “Bir plânın icrası suretiyle” ifadesi eklenerek soykırım sabıkası uluslararası platformda “temiz kâğıdına” dönüştürülmeye çalışılmıştır. Kanun tasarısı görüşülürken hazırlanan madde gerekçesi de bu hususun altını çizmiş, kendi ifadesiyle “Tasarının bu maddesi, Fransız Ceza Kanununun da yaptığı gibi Birleşmiş Milletlerin 9.12.1948 tarihli Sözleşme metninden ayrılmaktadır. Sözleşme 2 nci maddesinde soykırımı “bir insan grubunun imha niyeti” ile belirlemekte ve böylece sübjektif bir ölçüt kullanmaktadır. Tasarı metninde ise meydana getirilmiş “bir plânın icrası suretiyle” denilerek objektif bir ölçüt kullanılmış olmaktadır. Böylece suç girişiminin planlı ve sistematik karakteri vurgulanmış olmaktadır. Kaldı ki, bu koşul



Nürnberg Mahkemesi Statüsünün 6 ncı maddesinde de yer almaktadır” demiştir.

Görüldüğü üzere, Türk Devleti, yalnızca geçmişe dönük kendini temize çıkarmanın değil, hâlihazırda salt inkâr boyutuyla değil, 1915’e eklenen tekil örneklerdeki imha fiillerini de kapsam dışında tutmanın amacı içerisindedir. Ayrıca devlet, “sadece kaybedenlerin, ‘kazanlar’ tarafından yargılandığı” rezil Nüremberg Mahkemesi’ni ve ilginç bir şekilde de son zamanlarda Ermeni Soykırımı tartışmalarıyla karşı karşıya geldiği Fransa’ya referans almıştır.

## Bir Uyarlama ve Elbette Jenosit Olarak Dersim

Öncelikle belirtelim Ermeni Jenosidi’nin gerçekliğini tanıma tartışması, yürütmeyeceğiz. Belki ABD’de yaşayan Ermeniler, her 24 Nisan’da olduğu gibi bu yılda aynı gün, hazin bir şekilde bir ABD başkanının ağzından holocaust (büyük facia/felaket) yerine genocide kelimesini duymak isteyeceklerdir ve bir kez daha bu “küçük” dilekleri yerine getirilmeyecektir. Yine de bunu tartışmaya cağız. Bu meseleyi değil meclislere, tarihçilere, hatta istatistikçilere dahi bırakmak en hafif tabirle ayıptır. Gerçeklik Hrant’ın kana buladıkları güvercin tedirginliğindeydi ve bir fotoğraf silüetinde ortaya çıkıp kendisini unutturmaya asla niyetli olmadığını gösterircesine resmi şahıslar arasında, resmî bayrak önünde tezahür etti edeli, bugün her Ermeni’yi daha tedirgin, daha güvercin eylemiştir bile. Tayyip’in güya tarihsel bir özürle gündemini ateşlediği Dersim meselesinde, Fransa’ya “soykırım yasası” diye bilinen yasadan kaynaklı öfkeli (bir kısım ama çoğunluk) Türkler, her ne kadar, “tarih, tarihçilere bırakılmalıdır, yasama organlarına değil” ünlemiyle köpürseler de kendi ülkelerinde daha farklı bir durumun varlığı tecelli etmiş değildir.

“*Dersim 38’de annesi, babası ve 5 kardeşini yitiren Efo Bozkurt’un, ‘insanlığa karşı suç’ iddiasıyla yaptığı başvuru, ‘kovuşturmaya gerek olmadığı’ gerekçesiyle reddedildi. Savcılık, ‘soykırım’ ve ‘insanlığa karşı suç’ iddiasının ‘Dersim 38’ için uygulanamayacağını, çünkü operasyonda silahlı isyanın bastırıldığını ve eski Türk Ceza Kanunu’nda bu iki suç türünün bulunmadığını, yalnızca adam öldürme suçunun iddia edilebileceğini belirtti. ‘Dersim 38’ için, “Var olduğu iddia edilen ölüm vakaları” ifadesini kullanan savcılık, cinayet suçu için de zamanaşımının işlediğini, dolayısıyla dava açılmayacağını savundu.*”<sup>4</sup>

Hozat Savcılığı’nın yukarıda haber edilen kararı lehe kanun uygulamasıyla fiilin işlendiği sırada yürürlükte olmayan suç tipinin uygulanamayacağından hareketle, sanıkları soykırım suçundan azade bırakmakla kalmamış; ceza kanununda düzenlenen adam öldürme suçu bakımından da isyanı bastırmak saikini tespit ederek meşru müdafaa kurumunu ve nihayet de zamanaşımı kurumunu devreye sokarak Tayyip’in apaçık göstermelik ve utanmaz özrünü yargısal bir neticeye bağlamıştır. Üstelik acının zamanaşımına uğramadığını gösterircesine ‘Dersim’in kayıp kızları’ hâlâ birbirini arıyorken...

Dersim bir jenositir. Zira jenosidin en önemli unsuru olan güdülenme hususunun 1935’te yürürlüğe giren ve jenoside yasal çerçeve sağlayan Tunceli’nin İdaresi Hakkında Kanun’da fazlasıyla bulmak mümkündür. Üstelik kanun teklifini hiçbir değişikliğe uğratmadan kabul eden zamanın parlamentosunda neredeyse maddeler üzerinde tartışma yaşanmamış olması, sadece bir mebusun birkaç maddeye itirazı, güdülenmenin ulaştığı düzeyi göstermesi bakımından oldukça çarpıcıdır.<sup>5</sup>



Görüşme tutanaklarında en çok geçen ifadenin “Maddeyi kabul edenler... Etmeyenler... Kabul edilmiştir.” olması hemen sonra yaratılacak trajediye yönelik kanun koyucuların, salt kayıtsızlıklarından değil kararlılıklarından da ileri gelmektedir.5 Güdülenmenin tasarlanmış karara dönüşmesi gecikmemiş, şu anda yürürlükte olan Türk Ceza Kanunu’nun aradığı koşul olan bir plan oluşturulmuş ve onun icrasına girilmiştir.

Jenosidin varlığını tespit için maktul veya (fiilin teşebbüs hâli de suç olduğuna göre) mağdurun mensup olduğu farklı bir ulusal ve etnik kategorinin varlığı, çıban nitelendirilmesiyle belirlenmiş ve TCK gerekçesinin aradığı sistematik Tunceli Kanunu’nun icrası ile sağlanmıştır. Geriye sözleşme bağlamında suçu sabit kılan fiillerin ifası kalmıştır ki, Sözleşme’de suçun sabit kılındığı a, b, c ve e bentleri tereddütsüz gerçekleşmiştir. Suçun sübutu için maktul sayısının ehemmiyetsizliğini belirtmeye gerek yoksa da istatistikler gerçekliği soğuk bir şekilde suratımıza çarpacak verilerle doludur. Zira saklanan mağaralar, Osmanlı’nın ölüm kuyularının yerini almıştır. Dönemin yükselen akımı faşizmin etkisiyle Modern Batı’ya göre şekillenmiş öylesine çarpıktır ki, Hitler’in bırıkları dönemin muktedirlerinin burun altından özenle terlemiş gibidir. O günden bugüne uzanan bir şekillenmiş gibi faşizm, tekleştirme güdüsüne müptela bir şekilde Tayyipgillerin bıyığında sembol kazanır. Sembolize etmek tek başına kullanıldığında, olguyu minimize eder diyorsanız, tek başına kalmadığını bilmek için Kürdün tahammül edilemeyen varlığına bakmak kâfi gelir.

İmhanın inkârı, soykırımın sürdürüldüğüne gösterge olsa da; Roboski, teknik olarak bir soykırım addedilemeyecek olsa da; tüylerimizi ürperten öldürmenin dayanılmaz hafifliğinin kaynağını aldığı yer şüphesiz ki, yok etmeye güdülenmiş bir bilinçaltının eseridir.

#### **Kaynakça**

1 Nişanyan, Sevan, *Çağdaş Türkçe’nin Etimolojik Sözlüğü* veya <http://www.nisanyan-sozluk.com>

2 <http://tr.wikipedia.org/wiki/Jenosit>

3 *American Scholar*, Cilt 15, no. 2 (Nisan 1946), sy. 227-230

4 *Radikal*, 14.03.2011

5 Beşikçi, İsmail, *Tunceli Kanunu (1935) ve Dersim Jenosidi*, sy.20

\*Adı konulmamış bir suça tanık oluyoruz.



# 20 yıllık mücadele tarihi



## ve YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

### Giriş

Dünya üzerinde sınıfların oluşmasıyla beraber doğan ezen ve ezilen çelişkisi bizi, yani ezilen kesimlerin tarafından olanları, egemenlerin egemenliklerinin devamını sağlamak için kullandığı baskı, sömürü, zulüm saltanatlarına karşı bir mücadeleye zorunlu bırakmaktadır. Ülkemiz özgülünde "TC faşizmi" adını alan baskı, zulüm, sömürü saltanatı bize sömürüye son vermek için örgütlenmekten başka kurtuluş yolu bırakmamaktadır. İşçiler, köylüler, öğrenciler, kadınlar, Kürtler bu sistemden nasibini almakta ve en ufak bir ses çıkararak dahi engellenmeye çalışılmakta ve bu engelleme faşizm başlığı altında gözetim, tutuklama, işkence, ölüm ve katliam olarak gerçekleştirilmektedir.

Bologna Süreci ile öğrenci gençliğin geleceği neo-liberal politikalarla hapsedilmeye çalışılmakta, işçi gençlik düşük ücretlere, uzun saatler, ağır çalışma koşulları altında ezilmeye çalışılmakta, köylü gençlik ağa-tefeci-tüccar baskısı altında sömürülmeye, sosyal hiçbir yaşam alanı bırakmadan sisteme yedeklenmek istenmektedir. Bütün bunları sistemli, örgütlü bir şekilde hayata geçiren egemenlere karşı kararlı, direngen bir şekilde mücadele etmenin zorunluluğu ancak ve ancak örgütlü mücadeleyle gerçekleştirilebilir. Bu nedenle nasıl bir örgütlenme içerisine gireceğimizden önce neden örgütlenmemiz gerektiği konusunu doğru anlamamız gerekmektedir.

Bu girişin arkasından YDG'nin nasıl bir örgütlenme olduğuna bakalım:

### Neden Ayrı Bir Gençlik Örgütlenmesi?

Mevcut gerici iktidarların çatısı altında geniş halk yığınlarının bir parçası olarak halk gençliği, var olan iktidarın her türlü baskısından nasibine düşeni almakta, geleceği üzerinde yürütülen pazarlıkların bir sonucu olarak sistemin içine hapsedilmek istenmekte, geleceği için mücadelesine faşizm, soruşturmasıyla, gözetimsizliğiyle, tutuklamasıyla, işkencesiyle çeşitli baskı aracını reva görmektedir. Halk gençliğinin bu sömürücü sisteme karşı taraf olması gereken yer ezilen işçi, köylü, emekçi halk yığınlarının yanındır ve birlikte mücadelenin gerekliliği tartışılmazdır. Geleceği yaratma mücadelesinde sosyal bir katman olarak halk gençliği ayrı bir yere sahiptir. Bu ayrı bir yere sahip olma durumu onun değiştirici, dönüştürücü gücüyle ilgili olup, ayrı bir örgütlenmeyi zorunlu kılmaktadır.

### Öğrenci Gençlik ve YDG

Bologna Süreci ile beraber üniversiteli gençlik üzerinde artırılan saldırılar YÖK üzerinden hayata geçirilmektedir. "Yeniden yapılandırma" adı verilen süreçle üniversitelerin kapıları sermayeye her geçen gün biraz daha açılmakta, bilimle ilgili her şeyin ismi üniversiteden silinmek istenmek-



tedir. Aynı durum liseli gençlik için de benzer tablolar çizdirmektedir. Bir yıl içerisinde onlarca değişiklik yapıp da en ufak bir olumlu adımın dahi yapılamadığı bir sınav sistemi içerisinde liseli gençliğin geleceği yok edilmeye çalışılmakta; uyuşturucuyla, fuhuşla, çeteleşmeyle yozlaştırma çalışmalarına devam edilmektedir. Anadilde eğitimin önüne her geçen gün yeni engeller konulmakta, anadilde eğitim isteyenler hakkında soruşturma açılmakta, yeri geldiğinde okuldan atılmak istenmektedir.

İşte bir “eğitim, öğretim” sistemi içerisinde öğrenci gençlik...

### ***Kadın sorunu ve YDG***

Sınıflı toplumların oluşmasından bu yana ikinci cins olarak görülüp türlü baskılara maruz bırakılan kadın cinsi, sistem içerisinde çifte sömürünün adresi konumundadır. Geçtiğimiz onlarca yıl içerisinde kadınların cinayetlere “kurban” gittiği, yaşamlarının bütün alanlarında cinsel, fiziksel, psikolojik, ekonomik (...) olmak üzere şiddetin her türlü-süne maruz bırakıldığı bir süreç olarak geride bıraktık. YDG, erkek cinsinin kadın cinsi üzerindeki egemenliğine karşı mücadele yürütür, sistemin erkek egemen ideolojisine karşı kadın-erkek eşitliğini savunur. Bu erkek egemen ideoloji çatısı altına toplumsal cinsiyet rolleri altında ezilen LGBT bireylerin sorunlarını sahiplenir, bunlar için mücadele eder.

### ***Ulusal sorun ve YDG***

YDG, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı kayıtsız şartsız desteklemekte ve ulusların birbiri üzerindeki tahakkümüne karşı tam hak eşitliğini savunmaktadır. Lenin, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesini “*o ulusların yabancı ulusal bütünlerden siyasal bakımdan ayrılma ve bağımsız bir ulusal devlet oluşturmaları*” olarak tanımlamakta ve “*Bu hareketlerin iktisadi temeli, meta üretiminin tam zaferini sağlamak için yurt-içi pazarı ele geçirmek zorunda olması, aynı dili konuşan bir halkın yaşadığı bölgeleri siyasal bakımdan birleştirme zorunda olması gerçeğinde yatar ve bu dilin gelişip-kök salmasını önleyen bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır.*” demektedir.

Ulusal baskıya karşı vermiş olduğu mücadele, ulusal bir harekete demokratik muhteva kazandıran şeydir. “Kayıtsız, şartsız destekleme” dediğimiz ve Lenin’in “bütün engelleri ortadan kaldırma” dediği mesele tam da burada, demokratik muhtevanın olduğu yerden doğru ortaya çıkmaktadır. Bir ulus olma gerçekliğinden doğru ilerici yanları olmakla beraber, gerici sınıfların gerici istemlerini de barındıran ulusal mücadeleler içerisinde bu gerici istemler, o ulusun başka bir ulus tarafından ulusal anlamda bir boyunduruk altında olduğu gerçekliğini gölgeleyemez. Bu nedenle ulusal sorun-

dan doğru geliştirdiğimiz her politika demokratik muhtevanın varlığı çerçevesinden ilerlemektedir.

Lenin’in “...*ezilen ulusların kurtuluşunu istemeliyiz ve bu, havada, genel sözlerle, içi boş lafabelikleriyle ve sorunu geleceğe, sosyalizmin gerçekleştiği zamana ‘erteleyerek’ olmamalıdır*” sözleri ulusal hareketleri ele alışı, ulusal sorunu çözmedeki konumlanışa dair oldukça önemli vurgular içermektedir.

Geride bırakmış olduğumuz süreç, “KCK operasyonları” adı altında Kürt siyasetçilerin, sendikacıların, avukatların, öğrencilerin gözaltına alınıp tutuklandığı, devletin kırmızıçizgilerinin ulusal sorun noktasında daha da belirginleştiği bir politik havayı işaret etmektedir. Devlet sözcülerinin ağzından “gaf” boyutunda da olsa kaçan açıklamalar tutuklamaların bunlarla da sınırlı kalmayacağını çapının daha da genişletileceğini bize anlatmaktadır. Kasım ayına kadarki son 7 ay içerisinde 4500 kişiden 1500’e Kürt siyasetçi, gazeteci, öğrenci (...) tutuklanmıştır. Gözaltı, tutuklama terörü siyasi operasyonların bir halkası olarak devam ettirilirken, Kürt gençlerine yönelik saldırılar da tırmandırılmakta; her gün devlet tarafından yeni cinayetler işlenmektedir. Şerzan Kurt’un, Aydın Erdem’in ve son olarak Murat Elibol’un katline “sebebe” olan Kürt kimliğine hiçbir alanda yaşam hakkı tanınmamaktadır. Anadilde eğitim talebine yönelik istemler olanca saldırı ile geri çevrilmekte, sahte “açılım” yalanları ile perdelenmek istenmektedir.

Devletin saldırı noktasında bir üst aşamaya sıçradığının kanıtını oluşturan Uludere Katliamı artık “tahammül” ünün kalmadığını göstermekte ve böylece ulusal sorun uzunca bir süredir olduğu gibi hala gündemde farklı bir yerde konumlanmaktadır. Gerek faşizmde konumlanışı itibariyle gerekse ve bununla da ilişkili olarak, demokrasi mücadelesindeki konumlanışı ile Kürt ulusal sorunu ülkenin politik atmosferini etkileme açısından ayrı bir yerde durmaktadır. Buradan doğru meseleye bakarsak devletin kırmızıçizgilerinin dışına çokça taşmış olan ulusal sorun, bakışımızı UKKTH ilkesi koşulsuz, şartsız destekleme meselesini daha yakıcı bir biçimde hissederek, pratiğe dökme ve faşizme karşı omuz omuza mücadeleyi geliştirme yönlü esaslı görevler yüklemektedir.

YDG, ulusal mücadeleyi küçümseme, meseleyi devrim sonrasına bırakma anlamını kesinlikle içermemekle beraber, sorunun nihai çözümünü doğrudan emperyalizme karşı mücadele temelinde ele alarak, nihai çözümün Demokratik Halk Devrimi perspektifi ile ele alınması gerektiğini düşünür.

Başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli azınlık milliyetlere uygulanan milli baskı karşısında YDG, farklı milliyetlerin kendi dilini, kültürünü koruma/geliştirme yönlü her türlü ça-

basının engellenmesine karşı meseleyi bir mücadele mevzisi temelinde ele alır ve her türlü engellemeye karşı mücadele eder. Bu anlamda Kürt ulusunun demokratik taleplerini sahiplenir, bunlar için mücadele eder.

### ***Yeni Demokratik Devrim ve YDG***

Feodal üretim ilişkileri ile kapitalist üretim ilişkilerinin birbirinden ayrılmayacak derecede iç içe geçtiği ülkemizde devrimin yolu, kapitalizmin başlı başına hâkimiyetini sürdürdüğü ülkelerinkinden farklı bir güzergâh izlemek zorundadır. Ve bu farklı güzergâh feodalizmi, komprador kapitalizmi yıkmak, emperyalizmin ülkedeki tahakkümüne son vermek anlamına gelen **Yeni Demokratik Devrim**'in inşası demektir.

Burjuvazinin bütün ilerici barutunu kapitalizmin bir üst aşamaya, emperyalizm aşamasına sıçramasıyla beraber yitirisi; toplumsal, ekonomik anlamda hala burjuva-demokratik bir karaktere sahip olan bu devrimin önderliğine burjuvazinin değil proletaryanın geçişi anlamına gelmekte ve başta bu özelliğinden dolayı eski tip burjuva demokratik devrimlerden ayrılmaktadır. Burjuva demokratik devrimlerini tamamlayamamış olmanın sonucu olarak demokrasiden nasibini alamamış bir ülke gerçekliğini işaret eden bu durum bu tip ülkelerde demokrasi mücadelesi devrim mücadelesi içerisinde farklı bir yerdedir, anlamına gelir ve daha doğru bir ifadeyle devrim mücadelesini demokrasi mücadelesi olarak tanımlamamıza yol açar.

Buradan yola çıkarak TC' nin kuruluşundan bu yana yarı-feodal, yarı-sömürge toplumsal yapısı bizlere Yeni Demokratik Devrim'i işaret etmektedir. Yeni Demokratik Devrim' in inşası esas güç olarak komünist bir partiyi işaret etmekle beraber, YDG' nin bu devrim mücadelesi içerisindeki konumlanışı demokratik kitle örgütü olmasından yola çıkılarak, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadele çerçevesinde Türkiye'de halk gençliğinin bağımsızlık ve yeni demokrasi mücadelesini kendine örgütlenme sahası olarak kabul etmesiyle bir doğrultu çizer. Böyle bir doğrultu içerisinde olmasından kaynaklı YDG, halk demokrasisi perspektifini benimser, Yeni Demokratik Devrim'i savunur ve bu yöndeki gelişim içerisinde yer alır.

### ***Devrimci Şiddet ve YDG***

Geçtiğimiz süreçlerde çokça tartışılan konulardan birisi de "şiddet" olmuştur. Hâkim sınıfların kendisine muhalif olan güçlere karşı yürüttüğü baskı, saldırı politikası şiddetin devrimci bir şekilde kullanılma zorunluluğunu da yeniden tartışmamıza yol açmıştır. Tarihsel bir zorunluluk olarak ezilen sınıfların boynunda yağlı bir urgan olarak asılı duran "ezilen" sıfatı, yine ona tarihsel görevler yüklemektedir. Ege-

men olan iktidarların iktidarlıklarının devamı için ihtiyaç duyduğu şiddet karşı şiddetle karşı koymanın zorunluluğu açıktır. Ancak bu iki şiddet karşısında fark vardır. Egemenler şiddeti kullanırken hiçbir sınır tanımamakta, çocuk, genç, yaşlı demeden yeri geldiğinde hapishanelerde işkenceyle ve yeri geldiğinde bir sokağın kuytuluk köşesinde tetiğe basmaktadır. Öyle ki devletin Uludere'de işlediği katliam, görmeyen gözlere göstermiş, duymayan kulaklara duyurmuştu devletin bir vahşete nasıl imza atacağını.

Egemenlerin devamlı olarak propagandasını yaptığı "şiddetsiz eylemler", halk gençliğinin öfkesini sindirmenin çarpınışları anlamına gelmekte, bu öfkeyi pasifleştirme amacından doğru geliştirilmektedir. YDG silahlı bir örgütlenme değildir. Ancak devrimci şiddet araçları daha geniş kapsamlıdır. YDG anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadele içerisinde devrimci şiddeti meşruluk esasına göre ele alır ve onu amaçlaştırarak değil, mücadelenin bir zorunluluğu olarak sistem karşısında bir araca dönüştürerek kullanır.

### ***YDG'nin Çalışma Tarzı***

YDG' nin, faaliyette yasallığın sınırları içerisinde hapsolmemek anlamına gelen yarı-legal bir çalışma tarzı vardır ve YDG hâkim olan yasal zeminin halkın en ufak demokratik istemlerinin dahi sınırlandırılmış olmasından kaynaklı yasallığı değil, meşruluğu, haklılığı esas alır ki yarı-legal çalışma tarzının olması bu anlama gelir.

Legal yollardan kazanılabilecek olanakları küçümsemek, reddetmek anlamına gelmeyen bu çalışma tarzı mutlak değildir. YDG örgütümüz, daha geniş bir kitleye hitap ettiği, kurumsallaştığı, mekanizmalarını ayağa diktiği oranda yarı-legal çalışma tarzından uzaklaşacaktır.

Böyle bir çalışma tarzı içerisinde YDG kolektivizmi hayat geçirmeye çalışarak faaliyet yürütür. Gerek kararların alınış sürecinde gerekse pratik işleyişte hâkim olan sistemin bireyciliğine karşı kolektif bir hareketlilik yaratmaya çalışır. Bu, örgütün sahip olduğu gücü açığa çıkarmada son derece elzemdir. Ayrıca böylesi bir çalışma, onun gerçek bir örgüt





disiplini içerisinde hareket etmesini de sağlar.

### **YDG' nin İlkeleri ve Amaçları: YDG anti-feodaldır**

Feodalizmin, Türkiye' deki tüm gericiğin başlıca kaynaklarından biri olmasından kaynaklı YDG anti-feodaldır ve feodalizmin kültürel, ekonomik anlamdaki her türlü etkilerine karşı mücadele yürütür ve bunu birincil hedef olarak görür.

### **YDG anti-emperyalisttir**

Halkların düşmanı olan emperyalizmin talanına, yağmasına, sömürüsüne karşı ekonomik, politik, askeri, kültürel anlamdaki her türlü tahakkümüne karşı çıkar, buna karşı mücadele yürütür.

### **YDG anti- Faşisttir**

Faşizmin, emperyalizmin en gerici odaklarının çıkarlarına uygun olarak toplumun her açıdan baskı altında tutulduğu bir burjuva devlet biçimi olmasından ve ülkemizde Kemalizm anlamına gelmesinden kaynaklı olarak YDG anti-faşist (anti-Kemalist) mücadele yürütür; faşizmin feodalizm-komprador kapitalizm ve emperyalizm ittifakının yukarıdan aşağıya doğru örgütlenmiş diktatörlüğü olduğunu söyler.

YDG'nin niteliğini belirleyen bu üç özelliği, onun mücadele hattını da belli etmektedir. Bütün bir halk gençliğinin sorunlarını sahiplenir ve bunları kendi misyonu çerçevesinde çözmek için mücadele yürütür, demokratik, ekonomik, akademik hak ve talepler için demokratik-devrimci bir mücadele hattını benimser.

YDG, örgütsel olarak bağımsız olan bir demokratik kitle örgütüdür ve demokratik merkezîyetçilik ilkesini esas alarak faaliyet yürütmektedir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi içerisinde esasen demokratik yönü ağır basmaktadır.



Faaliyetlerin bütününde demokratik bir şekilde tartışmanın yeri oldukça önemlidir. Demokratik işleyişi gerçekleştirmede olduğu kadar politikalarını merkezileştirme konusuna da ayrı bir önem vermektedir. Bu anlamda 2005'te yaptığı Uluslararası Konferansı ile yoğun bir tartışma sürecinin arkasından programını oluşturmuştur. 1. Konferansının arkasından konferansları her sene yapma gerekliliği kendini göstermiş ve böylece son olarak 5. Konferansını 2010'da Ankara'da gerçekleştirmiştir. Yerel faaliyetlerin özgünlükleri göz ardı edilmeksizin bir yıllık politik hattın planlandığı konferansları bu ilkeyi hayata geçirmede oldukça önemlidir.

Yine belli aralıklarla yapılan divan toplantıları ile dönemsel çalışmalar örgütlenmekte, yereller arası iletişim ve denetim sağlanmaktadır.

Kadın sorunu içerisinde özgün durumlarından yola çıkarak en son dördüncüsünü örgütlediği genç kadın buluşmalarıyla genç kadınların özgün sorunlarını tartışmanın ve mücadeleye kazanmanın yollarını tartışmakta ve genç kadınlara alternatif olma perspektifini hayata geçirmeye çalışmaktadır.

YDG çeşitli konularda oluşturduğu merkezi ve bölgesel komisyonlarla bu konuların özgüllüğü üzerinde yoğunlaşmayı amaçlamaktadır. Merkezi kadın komisyonu en işlevli komisyon olarak genç kadın buluşmalarını örgütleyen ve kadın sorunu özgülünde YDG'nin en üst iradesi olarak özgün politikalar üretmeye çalışmaktadır.

### **20 yılı aşan bir birikim ve mücadele kararlılığı**

20 yıldan daha uzun mücadele geçmişine sahip olan Yeni Demokrat Gençlik, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal gençlik hareketi yaratma mücadelesinde eksik kaldığı yanlarıyla beraber, önemli bir gelişme kaydetti. Sistemin yaymaya çalıştığı örgütsüzlüğe karşı her daim örgütlü mücadeleyi yükseltme çabasıyla hareket etti, geri adım atmadı. Devrimci mücadeledeki bu ısrarı sayesinde devrim mücadelesine kattığı değerlerle tarihe ilerde çok küçük kalacak notlar düştü. 90' lı yıllarda militan eylemlilikleri ile, sonraki yıllarda emperyalizmin saldırılarına, şovenizme, Bologna Süreci' ne, geleceksizliğe karşı örgütlediği kampanyalarla olumlu ve olumsuz bir çok pratiğe imza attı. Ve yaptı 1. Konferansı ile Demokratik Kitle Örgütü olma niteliğine kavuşarak, emperyalizme, feodalizme ve faşizme karşı halk gençliğinin devrimci mücadele mevzisi olmaya çalışıyor. Yeni mücadele yılına coşku ve kararlılıkla giren YDG, halk gençliğine örgütlenme çağrısı yapmakta; halk gençliğini anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır!

# BİZ İNSANIZ! YA SEN?

**YDG olarak eşit parasız bilimsel anadilde ve cemaat zihniyetinden uzak eğitim görebileceğimiz demokratik halk üniversiteleri için eylemlerimize devam edeceğiz.**

Dersim belli oranlarda yozlaşmış olmasına rağmen (ki sistemin etki alanından çokta uzakta bir yerde değildir) olumlu pratiklerden dolayı devrimci düşüncelere halen yoğun şekilde ilgilidir. Bu ilgili olma durumu, sistemin ve bekçilerinin de gözünden kaçmamıştır.

Bugün Türkiye’de ciddi bir güç olan cemaat örgütlenmelerinin en zayıf olduğu yer Dersim’dir. AKP hükümetiyle birlikte daha da güçlenen Fethullah Gülen cemaati Dersim coğrafyasına da zehrini akıtmak için kolları sıvamış ve ciddi adımlar atmıştır. Bu ciddi adımları ise emekçi halkı sömürdüğü parayla ve AKP hükümetinin aracılığıyla yapmıştır.

Dersim’e kokuşmuş ideolojisiyle girmek istediğinin en somut örneği de cemaat kadrolarını özenle seçerek gönderdiği Tunceli Üniversitesi’dir. Yoz düşüncelerini yaymanın ve asimilasyon çalışmalarının merkezine Tunceli Üniversitesi’ni koymuşlardır. Üniversitede Zazaca ve Kürtçe bölümleri vardır ama bu yönlü herhangi bir eğitim yoktur. Türü bahanelerle bölüm derslerini başlatmıyorlar. Anlayacağımız gene göstermelikten kandırmacadan ibaret hamleler.

Üniversitenin kurulmasından sonra Abdullah Gül’ün Dersim’e gelmesi bir tesadüf değildir. Abdullah Gül’ün Dersim’e gelir gelmez meşhur deyimle “ayağının tozuyla” cemevine gitmesi hoşgörü adı altında asimilasyonun start düdüğüdür. Abdullah Gül kendi rektörünü atamakta gecikmemiştir. Bu atamanın altında üniversite üzerinden cemaat örgütlenmesinin önu açılmıştır. Cemaatçi kadrolar üniversitemizi sürekli “ziyaret” etmişler ve cemaat örgütlenmesinin Dersim’de güçlenmesi için temaslarda bulunmuşlardır. Bu temaslara ve yozlaştırma, asimilasyon çalışmalarının ödülünü Dersim’de AKP’nin artırdığı oy oranı olarak almışlardır. Bu temaslara bir yenisi de AKP Elazığ milletvekili ve Tunceli Koordinatörü Şuay Alpay’ın üniversitemize gelmesiyle eklenmiştir. Geliş amacının isminin önündeki sığata uygun bir şekilde

Dersim”deki cemaat örgütlülüğünü koordine etmek olduğunu söylemek için kain olmaya gerek yoktur. Bu ziyaretlerle “özelde gençliği ve tüm halkı nasıl zehirleriz”i tartıştırdıklarını ve rektör Durmuş Boztuğ’la “beyin fırtınası” yaptıkları ortadadır. Şuay Alpay tutuklamalar ve katliamlarla karşılık veren bir zihniyetin parçası olarak gelmiştir ünivesitemize.

Gözünü sistemin uşaklığı ve avukatlığı (asıl mesleği avukatlıktır) bürümüş emekçi düşmanın okulumuza girmesine kayıtsız kalmadık. **Yeni Demokrat Gençlik** olarak hemen refleksi bir eylem gerçekleştirme kararı aldık. Kantinde ve sınıflarda yaptığımız sesli ajitasyonlarla eylemi neden yapmamız gerektiği konusunda arkadaşlarımızı bilgilendirdik. Öğrencilerin konuya ilgisi sevindirici ve umut vericiydi. Eylem sırasında profesör doktor olduğunu iddia eden rektör Durmuş Boztuğ, demokratik hakkı olan protestoyu kullanan öğrencilere, attıkları “demokrasi naralarını” ve terbiye sınırlarını aşır “Ssiz insan mısınız?” diyerek acizliğini ve çaresizliğini göstermiştir. Sorgulamayan, tepki göstermeyen öğrenci profili oluşturmaya çalışan Durmuş Boztuğ karşısında cemaati okulda istemeyen ve eşit parasız bilimsel anadilde eğitim isteyen öğrencileri görünce öfkeden deliye dönmüştür. Durmuş Boztuğ’un hakaret içerikli bu sözleriyle, kendisini sorgulayan ve emeğinin karşılığını alamayan emekçiye “lan” la cevap veren ve başka bir tartışmada bir vatandaşa “anani da al git” diye karşılık veren bir başka cemaat ideologu Recep Tayyip Erdoğan’ın sözleri ne kadar da yakınlık arz ediyor değil mi?

Durmuş Boztuğ bu hakaret dolu sözleriyle ne kadar “öğrenci düşkünü” olduğunu göstermiştir. Belki de öfkesi, cemaat örgütlülüğüne nasıl katkılar sunduğunu AKP Elazığ milletvekili Şuay Alpay’a anlattığı ve ondan övgü dolu sözler duymaya başladığı anda cemaat karşıtı bir eylemin olmasından kaynaklıdır... Sonuç olarak Şuay Alpay üniversitemizi terk etmiştir. YDG olarak eşit parasız bilimsel anadilde ve cemaat zihniyetinden uzak eğitim görebileceğimiz demokratik halk üniversiteleri için eylemlerimize devam edeceğiz. En demokratik hakkını kullanan öğrencilere “Siz insan mısınız?” diye soran Durmuş Boztuğ’a soruyoruz: BİZ İNSANIZ YA SEN?

**DERSİM YDG**

## Ayhan Çarkın vs. yargılanıyormuş!

**“Ne yaptysam devletim için yaptım...” denilerek binlerce insanın devlet eliyle katledildiğini Türkiye halkı da biliyor ve halkın gerçek sesi olan sosyalist ve yurtsever basın da yıllardır söylüyor.**



*“JİTEM yaptı, elime kanı bulaştı, ne yaptysam devletim için yaptım...”*

Bu cümleler bize yabancı olmasa gerek hep duyduğumuz ve her duyduğumuzda öfkelendiğimiz cümleler olmalı. Şu sıralarda oldukça sık duyuyoruz-öfkeleniyoruz. Ancak hiç de şaşırıyoruz zira biz bu ülkedeki katliamların, infazların, faali meçhullerin, halkın başına gelen tüm kötülüklerin devlet eliyle yapıldığını biliyoruz. Eski MİT’çi Ayhan Çarkın’ın açıklamaları da bizi doğrular nitelikte.

2011 Newroz’una ailesiyle birlikte katılan ve ardından çıktığı programlarda görev yaptığı dönemlerle ilgili çarpıcı açıklamalarıyla gündeme gelen Çarkın, gelişen süreçte tutuklandı ve Sincan Hapishanesi’ne kondu. Şimdi tekrar gündeme gelen Çarkın yeni açıklamalarda bulundu.

**Neydi o itiraflar?** Avukat Yusuf Ekinci özel harekâtçı Ayhan Akça tarafından öldürüldü. Avukat Faik Candan; Ahmet Sakarya tarafından öldürüldü. Yılmaz Erdoğan’ın amcası Namık Erdoğan 2005’te ölen Oğuz Yorulmaz tarafından vuruldu. Metin Vural özel harekâtçı polisler tarafından öldürüldü. 5 Mayıs 1992’de gözaltına alındıktan sonra kaybedilen üniversite öğrencileri Hüsametdin Yaman ve Mehmet Soner Gül infaz edildi. Bu infazdan MİT’in de haberi vardı. Yine 1992’de gözaltına alındıktan sonra infaz edilen Ayhan Efeoğlu işkence sonucu öldürüldü. Onu bizzat kendi elimle gömdüm. Yine kendi ekibinde bulunan bazı özel hare-

kâtçıların kendi ecelleriyle ölmediğini açıkladı.

Bir de iddiada bulundu; Deniz Gezmiş onların evinde saklanmış. Bir iddiadan bir yalandan öteye gitmeyen bu aymazlık “devleti âli”nin ve onun şürekâlarının bir uydurmasından başka bir şey değildir. Bu yalanla ne beklediği de merak konusudur. Teşekkür mü? Af mı?

**Kim bu Ayhan çarkın?** DYP’li milletvekili Sedat Bucak’ın altı korumasından biri olan Çarkın 35 kişinin ölü “ele geçirildiği” operasyon, İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğünde çalıştığı dönemde beş ayrı eve yapılan operasyon sonucu öldürülenler, Perpa baskını sonucu beş kişinin ölümü, İbrahim İlçi ve İbrahim Yalçın’ın öldürülmesiyle yargılandı. Susurluk skandalıyla ilgili olarak 13 Ocak 1997’de tutuklandı. 21 Mart 2000’de Mafya operasyonunda gözaltına alındı. Trafik kazası geçiren İbrahim Şahin’i ziyareti sırasında yakalanarak tutuklandı. 14 Nisan 2000’de serbest bırakıldı. Şuan da yaptığı işlerden de anlaşılacağı üzere devlette olan işine-görevine devam ediyor.

Katilliği sabit, eli kanlı Ayhan Çarkın’ın bu itirafları vicdanı sızladığı için yapmadığı orta da. Peki ya neden itiraf etti? Bunu belirtmeden önce birkaç olayı anlatmak gerekir.

**Tuzla olayı:** Ayhan Çarkın Türkiye de yargısız infazların 1988 döneminde ve ilk yargısız infazın Tuzla olayında yapıldığını belirtti. Gebze’den İstanbul’a giden dört partizan **İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen** ve **Fevzi Yalçın**; Engin Kaya adlı bir ajanın verdiği



bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla köprüsü önünde pusuya düşürülerek katledildiler. Operasyon hazırlıklarını iki gün önceden başlatan İstanbul polisi içinde dört Partizanın bulunduğu aracı durdurdu. Arabadan inen dört Partizanı kurşun yağmuruna tuttu. Katliam sonrası Adalı'nın vücuduna 15, Yalçın'a 7, Soğukpınar'a 32 ve Şen'e 30 kurşun isabet etti. Herhangi bir çatışma yaşanmamasına rağmen polis, arabaya silah koyarak olayı çatışma gibi göstermeye çalıştı.

**Pınarcık köyü olayı:** Türkiye Kürdistanı'nda gerçekleşen olay 20 Haziran 1987'de Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyünde 16'sı çocuk 30 kişinin öldürülmesiydi. Silahlarla donatılmış korucuların olduğu köye üzerinde komando kıyafeti bulunan kişiler geldi ve ağır silahlarla köylüleri taradı. Dönemin medyası saldırıyı "PKK köy bastı" olarak kamuoyuna sundu. Bu olay kundağında öldürülmüş bir bebekle hafızalara kazındı. Çarkın'dan gelen itiraf olayın devlet eliyle yapıldığını gösteriyor.

Gelelelim bebek katillerinin itiraflarının sebebine; burjuva-feodal medyanın yapılan bu itiraflara olan ilgisi ya da AKP hükümetinin açılım manevralarına olan ilgisi. Veyahut Uludere'de, Wan'da halkın resmen devlet eliyle katledilmesine olan ilgisizliği. Bize birkaç ipucu veriyor. Binlerce insanın devlet eliyle katledildiğini Türkiye halkı da biliyor ve halkın gerçek sesi olan sosyalist ve yurtsever basın da yıllardır söylüyor. Burjuva-feodal basının bugün bu itiraflara ilgi göstermesinin tek sebebi, vardır (tıpkı Çarkın'ın itiraflarda olan amaç gibi) açılımların bir parçasını oluşturmak. Ve bu açılımlarla bir yandan TC devletinin tüm iç yüzünü-kirli gerçeğini temizleyerek halka "bak temizleniyoruz" demek. Bir yandan da Türkiye'de bulunan tüm dinamikleri tasfiye etmek, yıpratmak. Yapılan itiraflarda görüldüğü üzere şu tespiti yapmak yanlış

olmaz; katledilen insanların ortak özelliği Kürt, devrimci ve demokrat olmaları. Kürt halkı ve devrimciler çok iyi biliyor ki yapılan tüm katliamları devlet yaptı. İşte bu yüzden ki; geçmişteki Alevi, Kürt, işçi, öğrenci vb. katliamlar çeşitli açılımlarla temizlenmek -paklanmak isteniyor. TC'nin tarihi boyunca hep birileri çıkıp bir şeyleri itiraf etmiştir. Şüphesiz bugün yapılanları da birileri kalkıp itiraf edecek ve bunlar içinde birileri "özür dileyecek" ve tıpkı bu gün yapıldığı ya da yapılmak istendiği gibi devletin değil birkaç kirli, kötü niyetli kişinin, kurumun yaptığı izlenimi verilmeye çalışılacak. **Devlet açılımı;** o dönemde olduğu gibi bu dönemde de devletin eli kanlı tetikçileri devlet tarafından korunuyor. Ayhan Çarkın'ın itirafları sonucu tutuklanan Seyfettin Lap Ayhan Akça, Ayhan Özkan, Uğur Şahin, Enver Ulu, Ahmet Demirel ve İbrahim Şahin Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından serbest bırakıldı.

Savcının ve avukatların böyle bir talebi bulunmamasına rağmen. Üstelik yurt dışı yasağı ve adli kontrol da konmadı. Ve yine bu soruşturmaya ilgili tutuklama kararı veren aynı zamanda Mehmet Ağar'ın 5 yıl hapisle cezalandırıldığı Susurluk Davasının kararının altında imzası bulunan Hakim Hasan Şatır'ın özel yetkileri 24 Ekimde HSYK tarafından kaldırıldı.

Durum açık; dünden bugüne bir şey değişmedi. Bizim kabaaran öfkemiz ve büyüyen umudumuz dışında.

**Son söz niyetine:** Ayhan Çarkın ve onun tasmalarının tutucularının işlemiş olduğu ya da işleyebileceği tüm suçları biliyoruz. işliyormuş gibi görünen yargılamanın kim tarafından yapıldığını ve kimi yargıladığını da biliyoruz. Ancak inanmıyoruz. Günü geldiğinde gerçek yargının halk tarafından yapılacağına inanıyoruz.

**İzmir YDG**



**Binlerce insanın devlet eliyle katledildiğini Türkiye halkı da biliyor ve halkın gerçek sesi olan sosyalist ve yurtsever basın da yıllardır söylüyor. Burjuva-feodal basının bugün bu itiraflara ilgi göstermesinin tek sebebi, vardır (tıpkı Çarkın'ın itiraflarda olan amaç gibi) açılımların bir parçasını oluşturmak.**



Wan'da ikinci büyük depremden sonra yaşanan en büyük felaket göç oldu. 23 Ekim 2011 Pazar günü Wan ili merkezinin kuzeyinde yer alan Tabanlı köyünde meydana gelen deprem bölgedeki birçok yerleşim yerinin yıkılmasına ve ikinci deprem sonrası açıklanan rakamlarla 604 kişinin ölümüne sebep olmuş ve binlerce insan da yaralanmıştır.

Ülkemizin genç fay hatlarına sahip olduğu hepimizce bilinen bir gerçekliktir. Fakat deprem olasılığının yüksek olduğu bölgelerde yerleşme politikalarının bölgeler özgünlüğünde belirlenmemesi depremin etkilerini artırmış daha fazla insanın ölmesine sebep olmuştur. Devlet kassasını nasıl dolduracağına derdine düşerken binlerce insanın da kaderini belirliyordu aslında.

Wan örneğinde olduğu gibi kader kavramı hiç bu kadar teşhir olmamıştı. Ölümlere sebep olan şeyin ilahi bir kudret olmadığı bu gerçeklikle doğrulanıyordu. Deprem gibi sonuçları yönüyle "doğal olmayan olaylara" hazırlıklı olmamak birçok konuda olduğu gibi toplumsal durumun belirleyici bir yerinde olan devletin temel

düsturudur. Bunu biliyoruz fakat gerçekten de çok daha iğreti bir kötülük anlayışı var ki, o da devletin deprem sonrası dış ülkelerin yardım taleplerini "kendi gücünü görme" (ya da biz buna "aslında olmayan kendi gücünü gösterme pervasızlığına da diyebiliriz") avanaklığıyla kabul etmemesi, bölgenin afet bölgesi ilan edilmesinin safsata söylemlerle reddedilmesi ölümleri artırmış yaşam koşullarının ileriki aşamalarda zorlaşmasına sebep olmuştur. Wan'ın depreme kış arifesinde yakalanması devletten azade insanların kendi başlarının çaresine bakma imkanlarını da ellerinden almıştır. Wan'lı bir depremeden dediği gibi: "Bugün Wan üretmeyen, tüketen bir şehir olmuştur." Küçük ticari faaliyetlerin dışında hiçbir ekonomik faaliyetin yapılmadığı bir bölge olmuştur.

Tüm bu süreçlerde Wan yardım girişimlerinde bulunan kitle örgütlerinin, BDP belediyelerinin yardımları geri çevrilmiş, bir biçimde engellenmiştir. Üstüne üstlük Wan halkının bu zor günlerinde onlara psikolojik saldırılarda bulunulmuştur. Depremi fırsata dönüştürmeye çalışan,

insanların kanları üzerinden siyasi rant elde etmeye çalışan AKP hükümeti camilerde yardım paketleri dağıtmıştır. Buraya kadar her şey güzel, fakat paketler açılınca AKP reklamlarının bulunduğu battaniyeler çıkmıştır. Halk bu battaniyeleri AKP'ye karşı nefretlerini dile getirerek yakmıştır.

Devletin bu süreçlerde işlediği suçlar bunlarla sınırlı kalmamıştır. Dışarıya, medyasıyla Wan'ın birçok açıdan ihtiyaçlarının karşılandığı bir görüntü çizmiştir. Çizdiği bu görüntünün içine kendisini akladığı bir kare yerleştirmiştir. Bununla da kalmamış halkı Wan'a karşı "isyanı teşvik etmiştir".

Yeniden yapılandırma süreci Wan için çok zorlu olacaktır. Çünkü Wan halkının bugün çok daha yakıcı bir şekilde sırtında hissettiği bir kamburu vardır. Devlet vaadettiği konteynırların hala ulaştırılmaması bu kamburu daha da hastalıklı hale getirmiştir. Sahte yakınmalarla günü kurtarmaya uğraşsalar da karşılarında kendilerine bir nebze dahi inanmayan yıllarca öfke biriktirmiş bir halk bulacaklardır. Tüm bu panorama ikinci büyük depremin habercisi olma görevini yerine getiri-yor aslında: **Göç...**

Göç, Wan için zorunlu bir eylem olmuştur artık. Tüm bu itici durumlar Wan halkının bütün bu birikimlerini bırakarak evlerini terk etmelerine neden olmuştur. Binlerce insan topraklarını bırakarak yollara düşmüştür. Depremden sonraki süreç iyi bir yaşam koşulu umuduyla binlercesinin yer değiştirmesi biçiminde gündem olmuştur. Fakat gerçekten de bu yer değiştirme eylemi-

nin geçici mi kalıcı mı olduğu belirsizlik arz etmektedir. Bugünkü durum bunun birçok açıdan kalıcı olacağı ihtimalini gösteriyor. Çünkü devlet, gerek yerleşmelerin gerekse sosyal yaşamın yeniden sağlıklı bir şekilde örgütlenmesi konusunda güven vermiyor. Her zaman yaptığı gibi halkı sömürme biçiminde kalkınma amacını güdüyor. Devlet evlerin tekrar yapılması karşılığında kat başına 4 bin TL kapora toplamda 60 bin TL ücret talebinde bulunuyor (*Şemsettin Tekin adlı bir deprem-zede*).

Bugün göç etmiş nüfus en az Wan'da olan nüfus kadar zor koşullarda yaşıyor. Nüfusun büyük çoğunluğu başka şehirlerdeki akrabalarının yanına yerleşmiştir. Fakat göç eden nüfusun hepsi akrabalarının ya da herhangi bir yakın ilişkilerinin yanına yerleşmemiştir. Önemli bir çoğunluk da, belli sürelerle kısmen de olsa depremin etkilerini atmak amacıyla duyarlı kimselerin evlerine yerleştirilmiştir. Başka illerdeki vaad edilen yardım taleplerinin karşılanmaması söz konusu olabiliyor. Gidilen yerlerde karşılaşılan şoven saldırılar depremin etkilerini artırmaktadır. Durum bununla da kalmamakta göç eden nüfus koşullar ne kadar iyi olursa olsun uyum sorunuyla karşılaşacaklardır.

Herhangi farklı bir durum olmaksızın insanların benimsedikleri bir ortam kalıcı olarak başka bir yere göç etmesi dahi ciddi problemler yaratırken, deprem olgusunu yaşayıp ve içinde yakınlarını yitirmiş insanların da olduğu bir nüfusun göçünün ciddi uyum problemleri doğuracağı da aşikârdır.

Devletin pervasızca halkı yıldırma çabalarının ardında elbette ki sadece intikam duygusu yatmamaktadır. Wan'da yaşam koşullarının bizzat devlet tarafında zorlaştırılması sağlık hizmetlerini karşılamak isteyen bir depremzedenin bu ihtiyacını ya hiç karşılayamaması ya da binbir güçlükten geçerek karşılayabilmesi, eğitim hizmetlerinin hala yıkılma riski olan binalarda devam edeceğinin haberlerinin verilmesi halkın bir bütün tasfiyesinin amaçlandığının göstergeleri. Devlet bu eylemleriyle Kürdistan'da tampon bölge yaratarak, yandaşı bir Wan yaratmak, bölge özgülünde stratejik bir konum elde etmek istemektedir. Devlet bu açıdan da depremi fırsat olarak görmektedir. Bugün hala bir iddia düzeyinde olsa da Wan gölünün uranyum açısından dünyada ilk sıralarda olması ve devletin bu zenginliği kullanmak isteyeceği ve depremin bu açıdan bir imkan yarattığı da bir gerçekliktir.

**İstanbul YDG**





## Genç-Sen Genel Kurulu'nun ardından



**Genç-Sen'in önünde hala kendini toparlayabilmesi için umut varken, halihazırda yapmadığı bazı görevlerini tekrar ele alıp harekete geçmelidir. Buna öncelikle hakkıyla, düzgün örgütlenmiş olağanüstü genel kurul örgütlemekle başlanmalıdır.**

Genç-Sen 5. Olağan Genel Kurulu, öncesi ve sonrası bakımından değerlendirmeye değer bir noktada durmaktadır. 10 Aralık tarihinde Ankara'da gerçekleştirilen kurul, 4. Genel Kurul'da alınan nispi seçim kararıyla "örgütlenmiş" ve bu yöntemle kongreyi toplama iddiasında gerçekleşmiştir. Yazımızın başından belirtmeliyiz ki bu yöntem iddia olabilecek kadar bile işletil(e)memiştir.

Değerlendirmemize öncelikle 4. Genel Kurul'dan 5. Genel Kurul'a kadar olan süreçten başlayalım. Ancak bu kısımda söylememiz gerekir ki; Genç-Sen ve sürecini ele alış düzeyimiz olması gerekenin de altındadır. Dolayısıyla konunun bu kısmına yaptığımız eleştiriler bizden bağımsız değildir.

### 5. Genel Kurul'a Giderken

4. Genel Kurul'un ardından koskoca bir yıl geçmiş olmasına rağmen Genç-Sen'in pratiği adına söylenebilecek fazla bir şey bulamıyoruz. Geçen dönemin sonunda topla-

nan Uluslararası Yüksek Öğrenim Kongresi'nde Bologna Süreci'nin devamı için önemli kararlar alınırken, bizim yapabildiğimiz İstanbul'daki otelin önünde birkaç saatlik bir eylem olmuştur. Üstelik bu durum öğrenci gençliğin gündemine dahi taşınmamıştır. Ayrıca genel kurul öncesinde son birkaç ayı dışta tutarsak, hiçbir ilde yerel organlar doğru dürüst toplanamamış, üniversitelerde sürekli ve ısrarlı bir faaliyet yürütülememiştir. Sendikamızın hukuksuz gerekçelerle kapatılmasına rağmen afiş asmak ve bir iki ilde basın açıklaması yapmak dışında bu duruma da ciddi bir tepki örgütlenmemiştir. Genç-Sen, gençliğin temel gündemlerinden biri olan 6 Kasım sürecinde ise belli kırılmalar yaşanmıştır. Her sene örgütlediği merkezi mitingi bu sene örgütleyememiş, yerellerde yapılan eylemlerde Genç-Sen adına "protesto" anlayışı aşılamamıştır.

### Genel Kurul'dan Notlar...

Genel Kurul divan seçiminin ardından devrim şehitleri için saygı duruşu yapılarak başladı. Ardından Merkez Yürütme Kurulu (MYK) adına politik süreç değerlendirmesi ve mali durum değerlendirmesi yapıldı. Ayrıca Ankara'daki Hopa davası kapsamında tutuklanan ve 9 Aralık günü tahliye edilen bir Genç-Sen üyesi de yaşadığı süreci anlattı.

Ardından, 4. Genel Kurul'a "K Listesi" olarak çıkan grubun 5. Genel Kurul'dan çekilme gerekçesini bir MYK üyesi aktardı ve 5. Genel Kurul'un iptal edilerek Olağanüstü Genel Kurul'a gidilmesini önerdi.

İstanbul Üniversitesi'nden söz alan bir delege de kendi yerelleri üzerinden kongre sürecinin sağlıklı işleyişini teşhir etti. Seçilen delegelerin hiçbir temsil yetisinin olmadığını vurguladı. Bu kapsamda, tüm şubelerin kendi şube kongre süreçlerini değerlendirmesi gerektiğini belirtti. Hemen hiçbir şube kongresinde önergelerin tartışılmadığı olduğu da göz önünde bulundurularak Olağanüstü Genel Kurul'a gitmeyi önerdi.

Bu konuşmaların ardından söz alan pek çok delege de kendi şubesinde kongre sürecinin sağlıklı işlediğini, önergelerin tartışılmadığını belirtti.

Daha sonra, "genel kurulun tüm olumsuz yanlarına rağmen devam etmesi" ve "genel kurul iptal edilerek olağanüstü genel kurula gidilmesi" yönündeki iki eğilim oy-

lamaya sunuldu. Sendikaya hâkim blokun tutumuyla birlikte, oylama sonucunda kongreye devam etme kararı alındı. Bunun üzerine 25'e yakın delege ise çıkan sonucun Genç-Sen açısından kabul edilemez bir karar olduğunu ve bu kongrenin bir geçerliliğinin olmadığını teşhir ettiler. Tüm Genç-Sen üyelerini de bu doğrultuda tutum almaya ve protesto etmeye çağırarak genel kuruldan ayrıldılar.

Genel Kurul'un ikinci bölümünde, ilk olarak önergerlerin oylanma tarzına dair sunulan öneri üzerine tartışıldı. Şube genel kurullarında önergeler üzerine tartışmamış delegelerin oy kullanmaması ve bir sonraki Temsilciler Meclisi'ne kadar şubelerin tartışıp kararlarını iletmesi üzerine öneri sunuldu. Öneri kabul edildikten sonra, önergeler üzerine fikir beyan edilip, oylamaya geçildi. Tüzük değişikliği önergelerine gelindiğinde alınan karar boşa düşürüldü. Tüzük değişikliğinin sadece genel kurulda karara bağlanabileceği söylemi ile tüm delegelerin oy kullanması beyan edildi.

Son olarak da yine Genel Kurul'a giderken önergerlerin son alım tarihinin belirlenip o tarihten sonra gelen önergerlerin kabul edilmemesine rağmen Genel Kurul'da liselilerin Genç-Sen'li olabilmelerinin önüne geçen bir önerge sunuldu ve kabul edildi.

Genel kurul başından itibaren cansız bir havada geçti. Önergelere geçildiğinde salonda dağılmalar başladı ve dinleyici sayısı zaman ilerledikçe azaldı.

### Sonuç Yerine

Genç-Sen, kurulduğundan bu yana yaşadığı sıkıntıları hala aşamamakla beraber hâlihazırda bir örgütler platformu gibi hareket etmeye, dayanışma halinde değil rekabetçi olmaya, hepsinden daha öte harçlara gelen zamlar vb. bir iki pratik dışında öğrencinin gündemine denk düşen politik hedefler belirlemekten uzak olmaya devam etmiştir. Dolayısıyla bu süreç onun kitlelerin takdirini kazanmasının önüne engel olarak çıkmıştır. Kitlelerin, özellikle öğrenci gençliğin kıpırdanışı ve bu kesimde örgütlenmenin zemini oldukça güçlüyken yine aynı kesimden bu kadar uzak olmasının anlaşılır bir tarafı yoktur.

Şunu söylemeliyiz ki; bu genel kurulda yaşanan esas sorun tek başına ne liselilerin sayısının üniversitelilerden çok olması (hemen hiçbir yerde liselilerin yürütme organlarında yer alma hakkı yokken ve bu bağlamda liseli gençlik içinde çalışma yürütül(e)memesine rağmen) ne de kongre pratikte var olmayan üyeler üzerinden "güya" seçimlerin lütfen yapılmış olmasıdır. Burada esas sorun demokratik kitle örgütlerinden ne anlaşıldığıdır. En başından beri kongrelerde geri, dar grupçu tartışmaların yapıyor

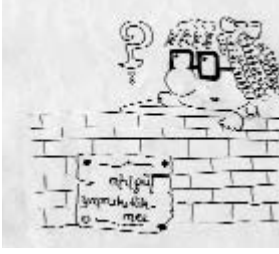
olması ve kongre aralarında ise tutarlı, gençliğin canını yakan konularda tutarlı bir politika ekseninde tutarlı bir pratik sergilenemiyor olmasıdır esas sorun. **Bu bağlamda Genç-Sen'in önünde hala kendini toparlayabilmesi için umut varken, halihazırda yapmadığı bazı görevlerini tekrar ele alıp harekete geçmelidir. Buna öncelikle hakıyla, düzgün örgütlenmiş olağanüstü genel kurul örgütlemeye başlanmalıdır.**

Birleşik, kitlesel temelde bir gençlik örgütlenmesi iddiasının pratikte karşılık bulabilmesi ve sağlam zemine oturabilmesi için, "tabanın doğrudan katılımına açık, taban inisiyatifini açığa çıkaracak mekanizmalar" büyük bir önem taşımaktadır. Bu açıdan Genç-Sen, tabanın inisiyatifini açığa çıkartmayı hedefleyecek bir süreç işletmelidir. Söz, yetki ve karar hakkı ilkesi doğrultusunda tabanın katılımını sağlamak, yerelerde kitle faaliyetini ajitasyon ve propagandanın ötesine taşımak, bu anlamda oldukça önemlidir.

Ayrıca öğrenci gençliğin temel gündemlerine dayanan bir mücadele programı çıkartılmalı ve bu temellerde yerelerde etkin bir faaliyet örülmelidir. Önümüzdeki dönemde Bologna sürecine ve ticari eğitime, geleceksizleştirme saldırılarına, soruşturmalara, faşist saldırılara, ÖGB ve polis terörüne karşı bir mücadele programı oluşturulmalıdır. Keza, Genç-Sen'in kapatılması sessizlikle karşılanmasına rağmen, genel kurulun ardından kapatılma kararına karşı etkili bir süreç örülmelidir. Aynı şekilde etkisiz, iyi örgütlenmemiş, "protestocu" niteliği ağır basan eylemler yerine, güçlü bir hazırlıkla örgütlenmiş, sonuç almayı ve gençliğin dinamizmini açığa çıkarmayı hedefleyen militan eylem biçimleri öne çıkarılmalıdır.

**Bir YDG'li**





Atılgül Yaprakdökmez

## MAZİ KALBİMDE BİR YARADIR...

**Yahu bu kadar insanı al, hapse doldur;  
bir sürü askeri var bunun, gardiyanı var,  
hapishane binası var, gardiyanın lojmanı  
var... Üstüne bir de tecrit-tretman  
politikası üret.  
Zor olmuyor mu?**

Vay be! Görüyor musun sevgili okur, bir yıl daha devrilip gitti önümüzden... Arkasından bakakaldık. Geçen yıl bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken makara arızalandı, bir karede takıldı. Feci sınırlarım bozuldu. Tüm nostaljik duyguların yerini midemde bir öfke yumrusu aldı. Söz konusu karede adını sanımı hatırlamadığım “eski bir devrimci” göbeğini sıvazlayarak “Bizim zamanımızda...” diye cümleye başlıyordu. Neyse ki makara tam o noktada takılmıştı, böylece cümlenin geri kalanına katlanmak zorunda kalmadım. Bir anda şirazem kaydı ve kendimi “yorgun demokratlara” sitemde buldum. Ama haklı değil miyim? “Bizim zamanımız” ne yahu? Bunlara da zaman beğendiremiyoruz. E bu sizin zamanınız değil mi? Niye kimse 2000’lerden sonrasını sahiplenmiyor. “Büyüklerim” size soruyorum: Zaman milenyumda yarıldı da biz mi fark etmedik? Hayır, anlaşılan siz başka bir zamansal boyuta geçip “dünyamıza” çok uzaklardan, ununuzu eleyip duvara astığımız eleğin gerisinden bakıyorsunuz. Kuzum, cidden neredesiniz? Gelin çözelim şu meseleyi.

Faşizmle mücadelenin “heyecanı mı kalmadı”? Hiç sanmıyorum, en coşkun zamanını yaşıyor kendisi. Ne bekledin de karşılayamadı? Baskıysa baskı, terörse terör, katliamsa en kitleselleri. Neyinizi eksik etti?

Örgütlülükler mi zayıf? E kusura bakmayın, onlar sizinle boyut değiştiremediğinden “fani dünyada” size rağmen mücadeleyi yükseltmek için çabalıyorlar.

Kitle mücadeleyi mi sahiplenmiyor? Immm... Şey, evet bu biraz moral bozucu tabii...

Velhasıl-ı kelam mazisini kalbinde bir yara gibi taşınanlardan ricam şu: O yarayı alkolle tedavi etmeye çalışmaktan vazgeçin! Tedavi edilesi bir şey olarak görmekten de!

Makarayı az ittirdim biraz ilerledi yine takıldı. Tam KCK tutuklamalarının ortalarında. Kaçınıcı dalga olduğunu hatırlayamıyorum; ama dalga dalga geliyordu valla. Bence devlet de duruma hakim olmakta zorlanıyor. Binlerce kişi tutuklandı.

“Şimdi en son kimleri aldık biz?”

“Avukatları...”

“Niye be?”

“Öcalan’la görüşmüşler.”

“E biz de görüşüyoruz.”

“Orasını karıştırmasanız...”

“Yav arada karıştırıp bizi de almasınlar...”

“İnkâr edip ‘biz terör örgütünü muhattap almıyoruz’ dersiniz.”

“O da doğru. Şimdi kimleri alcaz?”

“Bi bakalım, kaldıysa aydın, sanatçı falan devam edelim.”

Yani artık dalganın üstüne çıkamayan altında kalacak bence. Kimin kalacağına dair ise güzel tahminlerim var. ☺

Bir yandan da düşünmeden edemiyorum: Yahu bu kadar insanı al, hapse doldur; bir sürü askeri var bunun, gardiyanı var, hapishane binası var, gardiyanın lojmanı var... Üstüne bir de tecrit-tretman politikası üret. Zor olmuyor mu? Bence TOKİ bu işe de el atmalı: “Kira öder gibi hücre sahibi olun!” E tutuklu bulunanları, tutuksuz yargılananları toplam nüfusa oranlarsak çok ciddi bir rakam çıkıyor karşımıza. Alın size yeni rant kapısı. Bu kıyağımı da unutmayın!

...



Makara tıngır mıngır ilerlerken uyuyakalmışım. Rüyamda bir oyun parkındaydım. İdris Naim Şahin, kravatı omzundan geriye atmış, dili dışarıda “kumdan kaleler” yapıyordu. “İdris!” diye seslendim, koşarak yanıma geldi bir yandan üstünü başını silkeleyerek. “Çocuğum ne yapıyorsun?” dedim “Bissürü bissürü hapisane yapmam lazım.” dedi.

“Ne yapacan hapishaneleri?”

“Aydınları, sanatçıları, hocaları, sonracıma belediye başkanlarını -immm- milletvekillerini içine doldurcam. Sonra hiç çıkarmıycam. Sonra da oh olsun!”

Bütün bu kötücül, yaramaz çocuklara hep yapmak istediğim gibi, çıkardım ayağımdan terliği, yatırdım İdris’i dizime, “Seni faşist çocuk!” diye bir güzel patakladım. Üstelik bu davranışından çok da keyif aldım. Uyandığım da hala manasızca sırtıyordum.

...

Yine takılmak suretiyle beni 2011’den soğutan makara bu kez de Arap baharı sıralarında durdu bir duman bulutu koyvererek.

Evet, 2011’de “Arap Baharı” egemenlerin ensesine ensesine üfördü, “Aman azrail yokladı.” deyip ürperdiler (ninesiyle dedesiyle yaşayanlar bilir, yaşlılar ansızın ürperince “azrail yokladı” derler). Ama hakikaten yokladı yani! “Yok canım, olamaz, olamaz.” diye durumu kendilerine bile itiraf edemediler. Bir yandan kitlesel eylemler, çatışmalar, diktatörlüklerin birbiri ardına devrilmesi bir yandan bunlar hala meseleyi “arap baharı” diye romantize etmeye çalışıyorlar. Hayır, bilmeyen kendini çiçek tarlasında zanneder. Uçuşan kelebekler, arı vızıltıları falan. Haberleri bir açıyorsun ortalık yanıyor; ama hayır yaaa, o

“lotus çiçeğinin dansı” bir kere-



eeee... bu gelişmelerden sonra Ortadoğu’da gerçek bir devrim olursa adı “kömür çiçeğinin intikamı” olmalıdır bence.

...

Bir ara seçimler falan da oldu, AKP “meşruiyet” tazeledi, sonra futbolda şike skandalı da gündemimizi epey bir meşgul etti. Hala mahalle takımlarını tutan biri olarak bu olaylara anlam vermekte epey zorlandığımı da itiraf etmeliyim. Galiba olayın içyüzünde ihale tartışmaları gibi şeyler vardı. Endüstriyel futbolu seveyim, sporu mafyatik ilişkilerle “tatlandırıyor”, bu haliyle futbol bile “sofistike” bir şey oluyor...

...

Okurum kusura bakma ama 2011’in bütün önemli olaylarını sayamayacağım şimdi sana. Yeter bu kadar, bir sürü olay yaşanmış işte! Mesele o değil, bence mesele şu: 2012’den neler bekliyoruz?

Valla ben şimdiden bir sürü beklenti içine girdim ama sonradan olmazsa “Ne oldu senin işler?” sorusuna maruz kalmamak için bunları kendime saklıyorum. Yalnız şu YDG’den bir takım isteklerim olacak, bir zahmet yapırverin artık. Bir kere şu YDG “SOSYAL MEDYA” konusunu gündemine alsın istiyorum, el aya gidiyor aya! Birbirinden habersiz ve bireysel 35 tane facebook sayfası olmasın, bir twitter hesabı olsun (yav herkesin var, bakanlar bile tweet atıyor işi gücü bırakıp, gündemden düşersiniz her türlü, benden söylemesi, YÖK başkanı bile dedi “Yumurta atma tweet at!”), sitesi yoksa haber portallarına eylem haberlerini göndersin, YDG dergisi her ayın “başına” yetişsin, Microsoft Wordde afiş tasarlamasın, tasarlayanları uyarısın istiyorum.

Yine de...

Bence 2012 mücadelenin yükseldiği anlata anlata bitiremeyeceğimiz bir yıl olacak...

...

“Atılgül sen 2011 için de benzer öngörülerde bulunmuştun.”

“Eee?”

“Noldu senin işler?”

“Ben sana bilahare anlatacam, sen git şimdi...”

...

**MUTLU VE ELBETTE KAVGA DOLU BİR YIL DİLEĞİYLE...**

☺

# Ateşi çalmak bir yana dursun, güneşi kuranlara selam olsun...

Beş kızıl karanfil, beş yiğit dağ çiçeği... Her birinin yüreğinde bir parça nisan güneşi, her birinin alnını ısıtan dağ ateşi... Kolay mıydı güneş taşımak yüreğinde? Kimse yaşanamazdı bile güneşe! Oysa en karanlıkları bile aydınlattırdı güneş... Bunu bir biz bilirdik. Bir de bildiklerimizi dağlara yazardık...

Karanlık bir geceydi. Dağlarla birlikte buza kesmişti gece. Munzur bazen kan kokardı, hatta bazen de kan akardı... Puslu geceleri vardı, hain pusuları, bir de ciğer delen soğukları... Ne pusular alabilirdi yiğitlerimizi ne kurşunlar ne de kar boran. Hep bilirdik gidenin ardından yanıp yıkılmamayı. İçimiz yanar, kor olurdu da inmezdi yumruklarımız gidenlerin bıraktığı yerden... Ölmek artık nefes almamaksa; en çok Dersim'in doruklarında gezerdi ölüm... Yiğitlerimizi sarmış, elpençe divan durmuştu faşizme... Ama hayat nefes almaktan fazlasıydı bizim için... Hayat 40 yılın içinden doruklara uzanıp da güneşi selamlardı... Dorukların kurşun sesi susmadan, nisan güneşinin yangın ateşi sönmeden ne yiten ne giden olurdu bu kavgada...

Gitmiş miydi Sefagül? Aldığı suyu hiç unutmayan, o

**Bir de onlar için gülmüştü düşmana eksilse de yüreği yangınını körüklemişti... Çiğdemimizi, Ferdimizi, 5'lerimizi bizlerden alan cellat, Karadeniz'den, Munzur'a uzanan bir yiğidimizi daha düşürmüştü toprağa. Muharremce dövülmüştü**



çelikle kaplı bilinci kar altında kalıp da donmuş muydu? Peki ya Nurşen'imiz; çocukluğunu doldurup da mavzerine sıkmamış mıydı düşmana korkusuzca. Kolay mıydı koca Dersimlere komutan olmak? Gülizar yoldaşım, Nisan yangınıyla harmanlayıp da analık ateşini öyle bir süzmüştü Dersim'i. Dağlarda kavga sürerken şehir dar gelirdi de, çocukunun o tüten kokusu da zor gelirdi... Ama bilirdi ki savaş onlar için, savaş hepsi içindi... Deryamıza ne demeli... Soğuk mavzerleri ateşe verirdi, yürek yangınıyla. Bir tutam kara yenilir de söner miydi bu yangın? Ne içten gülerdi Fatma yoldaş... Çiğdem'le Ferdi'si gidince yanından ne de üzülümüştü... Gülüşüne, o sıcacık gülüşüne bir hüznün çökmüştü... Ama bilmişti ki Çiğdem yoldaşın gece kararı saçları, Ferdi yoldaşın zalimi yenen bakışları toprağa düşmüş, toprakta binbir tohumdan biri olmuştu... Bir gece geçmemişti ki Dersim Çiğdem kokusuna boğulmuştu... Celladın boğazını, halkının yüreğini yakan bir kokuydu... Bir de onlar için gülmüştü düşmana eksilse de yüreği yangınını körüklemişti... Çiğdemimizi, Ferdimizi, 5'lerimizi bizlerden alan cellat, Karadeniz'den, Munzur'a uzanan bir yiğidimizi daha düşürmüştü toprağa. Muharremce dövülmüştü Yurdal... Nurşen gibi çocukluğunu da yanına alıp dağlara koşan Mazlum'la aynı siperde o da tohum olmaya özenenlerden olmuştu.

Kırk yıl önce Vartınik'ten bir su fıskırmış... Bu su toprağa karışmış... Zulmün ve direnişin çarpıştığı her yere yayılmış; Dersim'de gezer toprağa düşen her tohuma can olurmuş... 2011'in 5 Şubat'ında bu can suyu karın altında toprak, toprağın altında da 5 kızıl tohuma rastlamış. Beşinin de içinde bir ateş... O gün görülmüş ki su ateşe can olmuş... Can suyunu alan beş yiğit tohum... Bu beş yiğit tohum Dersim'in doruklarında 5 kızıl karanfil olup açmış...

Şimdi 5 dağ çiçeğinin her birinde 5 yusufoğuk varmış... Biz insanları her düşündüğümüzde, güzel günler için mutlu bir yusufoğuk güneşe havalanmış...

Yok olmak çok uzaktı elbette bizlere... Ölüm, ciğer delen yürek dağılayan zalimin eli zulmün sesi... Bizi bizden ayırmaya yetmez elbet gücün... Çünkü ölümü bile güzelleştirir ölen... Kalanların gidenlere sözüdür... Nisan güneşi doruklardan inmedikçe, namlularımız susmadıkça... Ölmez gerilla, ölmez savaşçı...

**BELLEK**

## "BİR DAHA AÇAR MI KARANFİL KORKUSUZ KAÇIDI DA KAN TUTAR AÇAÇ DEĞİL Mİ SOYU!"



Kaç puntoyla yazıp kaç gazetede yayınladılar? Kaç hedef tahtasının ortasına yerleştirdiler bizi? Kaç yaşındaydı? Kaç metre yaklaştı Hrant'a? Kaç kurşun sıktı? Kaç güvercin acıdan göğşe doğru koştu? Kaç yürek dağlandı böyle? Sahi... Kaç yıl doldu?



Kaç derecedi hava? Kaç kişiyle geldiler topraklarımıza? Kaç süngü çekildi? Kaç hakaret edildi? Kaç kurşun sıktı? Kaç kadın bağırdı? Kaç çocuk buz kesti? Kaç göz kan çanağına döndü? Kaç parsel toprak şahit oldu kıyıma? Kaç yıl olmuştu? Kaç yaşındaydı? Kaç kurşun vardı tabancasında? Kaç adım attı? Kaç kameraya takıldı görüntüleri? Kaç kere öğüt vermişler, zihnini kirletmişlerdi? Saat kaçtı? Kaç kelime bir yazı yazmıştık? Kaç kere aynı kardeşliği haykırmıştık? Kaç yalanla palazladılar kini? Kaç puntoyla yazıp kaç gazetede yayınladılar? Kaç hedef tahtasının ortasına yerleştirdiler bizi? Kaç yaşındaydı? Kaç metre yaklaştı Hrant'a? Kaç kurşun sıktı? Kaç güvercin acıdan göğşe doğru koştu? Kaç yürek dağlandı böyle? Sahi... Kaç yıl doldu?

### **ADIM ADIM CİNAYET! TANIDIK SENARYO, BİLDİK KAN KOKUSU**

2002 yılında Urfa'daki bir konferansta yaptığı konuşma nedeniyle açılan dava 9 Şubat 2006'da beraatiyle so-

nuçlanan Hrant Dink için asıl yoğun yargı sürecinin başlangıç noktasını, kendisi doğrudan dava konusu olmasa da, Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçe'nin Ermeni kökenli olduğuna ve Ermenistan'da akrabalarının bulunduğuna yönelik 6 Şubat 2004'te kendi imzasıyla AGOS'ta yayımlanan "Sabiha Gökçen" haberi oluşturdu. "Sabiha-Hatun'un sırrı" başlığıyla verilen haberde Antep asıllı Ermenistan vatandaşı Hripsime Sebilciyan Gazalyan, kendisinin Gökçe'nin yeğeni olduğunu ve Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçe'nin aslında yetimhaneden alınmış bir Ermeni yetim olduğunu iddia ediyordu.

Bu haberin 21 Şubat 2004'te AGOS'tan alıntılanarak Hürriyet'in manşetinden "Sabiha Gökçen mi Hatun Sebilciyan mı?" başlığıyla verilmesinin ardından 22 Şubat 2004'te Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği, sert bir açıklama yayımlayarak adım adım planlanan bir oyunun ilk sahnesini oynamış oldular. "*Kendisi Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ilk kadın savaş pilotu olarak Türk havacılığının onursal bir ismidir. Sabiha Gökçen aynı*



*zamanda Atatürk'ün Türk kadınının Türk toplumu içinde bulunmasını istediği yeri gösteren değerli ve akılcı bir sembolüdür. Böyle bir sembolü amacı ne olursa olsun tartışmaya açmak milli bütünlüğe ve toplumsal barışa katkısı olmayan bir yaklaşımdır. Bir iddiayı, milli duygu ve değerleri de kötüye kullanarak bu şekilde yayımlamanın habercilik olarak nitelendirilmesini kabul etmek mümkün değildir. Ulusal birlik ve beraberliğimizin en güçlü olması gereken bu dönemde milli birlik ve beraberliğimize ve milli değerlerimize yönelik bu tip yayımların ne amaçla yapıldığı Türk toplumunun büyük bir kesimince artık anlaşılmakta ve endişe ile izlenmektedir”* denilerek rollerini yapmış oldular.

Bu bildirinın hemen ertesinde İstanbul Valiliği'ne çağrılarak Vali Yardımcısı Erol Güngör'ün makamında, kendilerini Vali Yardımcısı'nın yakınları olarak tanıtan ve bugün halen kimliği belirsiz iki kişi tarafından “uyarılan” Hrant Dink hakkında bu görüşmenin hemen ertesinde radikal sağ basında hedef gösterme kampanyası başladı. Şapparıgce köşesinde Ermeni Kimliği üzerine yazdığı 8 bölümlük yazı dizisinin 13 Şubat 2004 tarihli bölümü içerisinde cimblezlenen ve Diaspora Ermenilere yönelik eleştirel yaklaşım içeren bağlamından koparılarak, “Hrant Dink, Türk kimliğine hakaret ediyor” tavrıyla sunulan “Türk'ten boşalacak o zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan, Ermeni'nin Ermenistan ile kuracağı asil damarında mevcuttur” cümlesi, yeni bir davanın konusu oldu. Hrant Dink hakkında “Türklüğü neşren tahkir ve tezyif etmek” suçundan açılan dava sonunda, mahkeme tarafından tayin edilen bilirkişinin yazıda herhangi bir suç unsuru olmadığı yönündeki lehte raporuna karşın, Şişli 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 7 Ekim 2005 tarihli kararı ile Hrant Dink 6 ay hapis cezasına mahkum edildi. Yargıtay 9. Ceza Dairesi kararı onadı ve böylece Hrant Dink hakkındaki hapis cezası kesinleşmiş oldu. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı bu karara itiraz etti, ancak itirazı Yargıtay Ceza Genel Kurulu tarafından reddedildi. Hrant Dink'in karara ilişkin açıklamaları üzerine de “yargıyı etkilemeye çalışmak”tan yeni bir dava açıldı.

Davanın ilk duruşmasına gerek adliyenin dışında, gerek koridorlarda ve duruşma salonunda davaya müdahil olmak isteyen kişiler protesto gösterilerinde bulundu. Hrant Dink, adliye salonuna polisin oluşturduğu bir koridordan polis ve avukatı eşliğinde girebildi. Bu sırada ona saldırmak isteyenler, hakaret edenler, tükürenler oldu. Duruşma salonunu dolduran grup Hrant Dink'in avukatlarına bozuk para ve kalem fırlattı, hakaret ve

tehdit etti. Duruşma sonrasında Hrant Dink bir polis aracı ile adliyeden ayrılırken, avukatlar da adliye önüne çekilen polis otobüsüne bindirilerek bu öfkeli kalabalığın saldırılarından kurtarıldı.

Bu arada 26 Şubat 2004'te İstanbul Ülkü Ocakları İl Başkanı Levent Temiz'in başını çektiği bir grup AGOS'un kapısına gelerek “Ya sev ya terk et”, “Kahrolsun ASALA”, “Bir gece ansızın gelebiliriz” sloganları attılar. AGOS'un önünde benzer bir gösteri de birkaç gün sonra kendilerini “Asılsız Ermeni İddialarıyla Mücadele Federasyonu” olarak adlandıran grup tarafından yapıldı. Hrant Dink, Birgün gazetesinde yayınlanan “Hoş Gidişler Ola” başlıklı yazısı sonrasında ise Yeniçağ gazetesinin 9 Ekim 2004 tarihli nüshasında “Ermeni'ye Bak” başlıklı manşetle hedef gösterildi. Bu manşet sonrası Basın Konseyi Yüksek Kurulu Yeniçağ gazetesinin kullandığı hitap tarzıyla yazara karşı zorbalığı özendirme tehlikesi yaratabileceği gerekçesiyle Yeniçağ gazetesinin uyarılmasına karar verdi.

Son olarak Agos'un 21 Temmuz 2006 tarihli nüshasında yayınlanan “301'e Karşı 1 Oy” başlıklı haber nedeniyle de Hrant Dink, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Arat Dink ve İmtiyaz Sahibi Sarkis Seropyan hakkında dava açıldı. Söz konusu haberde Dink'in Reuters ajansına verdiği demeçteki “*Elbette bu bir soykırımdır diyorum. Çünkü sonuç kendisini zaten tanınıyor ve adını koyuyor. Dört bindir yıldır bu topraklarda yaşayan bir halkın bu olanlarla birlikte artık ortadan yok olduğunu görüyorsunuz*” alıntısının TCK 301 uyarınca Türklüğü aşağıladığı iddia edildi.

Tüm bu yaşananlardan sonra “bebekten katil yaratan karanlık” tüm hünerini sergileyerek kıyımla, katliamla pişmiş mayasına kan taşımayı yine başardı. Ogün Samast'ı aralarına alıp bayraklarıyla gurur fotoğraflarına model olanlar Ermeni soykırımını gizlemek için 1915'ten bu yana kırk takla atanlardır. Yine daha Aralık ayının sonunda 35 Kürt köylüsünü “terörist sanıp” katledenlerdir bu engerekler ve çıyanlar. Ötesi sayfalara sığmaz çoklukta katliamın, kıyımlın, cinayetin sebebi bahsi geçenlerin varlık zeminini oluşturmaktadır.

Bu sebeple bugün Hrant'ı anmak/unutmamak devletin faşist/sovenist/tekçi yapısına karşı ısrarla kardeşliği savunmaktan geçmektedir. Bugün Hrant'ı anmak ezilen Kürt ulusunun ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiye halkının haklı mücadelesine omuz vermek, bu kavgaya büyümek ve “güvercin tedirginliğinde yaşanmayan” bir ülkenin düşünüyü gerçek kılmakla mümkün olacaktır.



**4** YILDIR  
**YÜZLERİ**  
**YOK**  
**YÜREKLERİ**  
**YOK**

**4** YILDIR  
**HRANT**  
**YOK**  
[www.hranticinadaleticin.com](http://www.hranticinadaleticin.com)





## YDG 6. Konferansı

# Em Ji Livirin

### 25 ŞUBAT CUMARTESİ

\* KÜRT ULUSAL SORUNU VE GENÇLİĞİN GÖREVLERİ

- HDK

- DEMOKRATİK ÖZERKLİK

- DEMOKRATİK SİYASET HAKKI VE BU HAKKA YÖNELİK SALDIRILAR

- GÜNCEL POLİTİKA IŞIĞINDA GÖREVLERİMİZ

### 26 ŞUBAT PAZAR

\* GEÇMİŞ SÜREÇ DEĞERLENDİRMESİ

\* LİSE GENÇLİĞİNİN TAŞIDIĞI DİNAMİK VE LİSE ÖRGÜTLENMEMİZ

\* KADIN KOMİSYONU RAPORU

\* ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇ VE ÖNERİLER

YER: Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi - Beyoğlu - İSTANBUL

TARİH: 25-26 Şubat

SAAT: 10.00 - 17.00